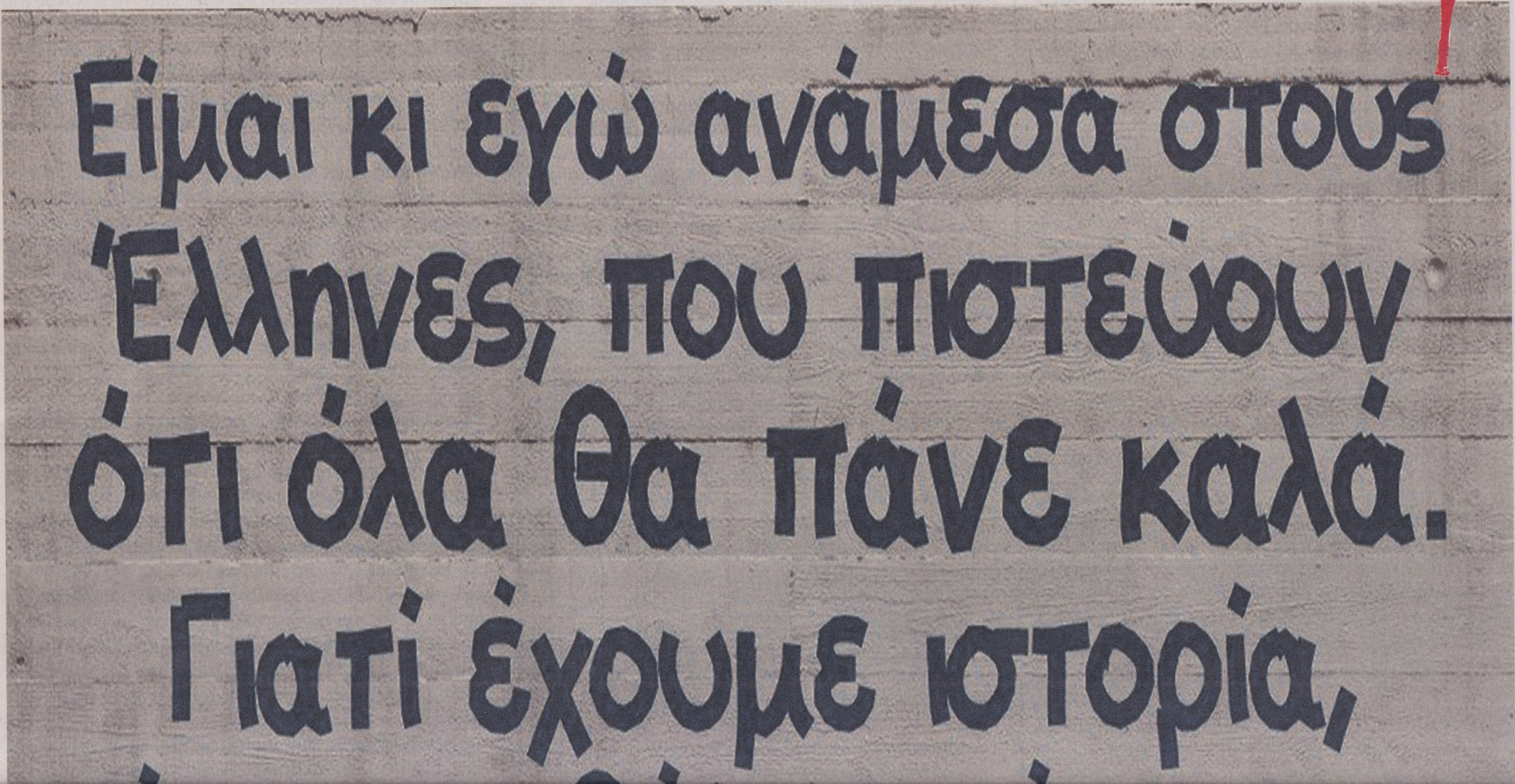
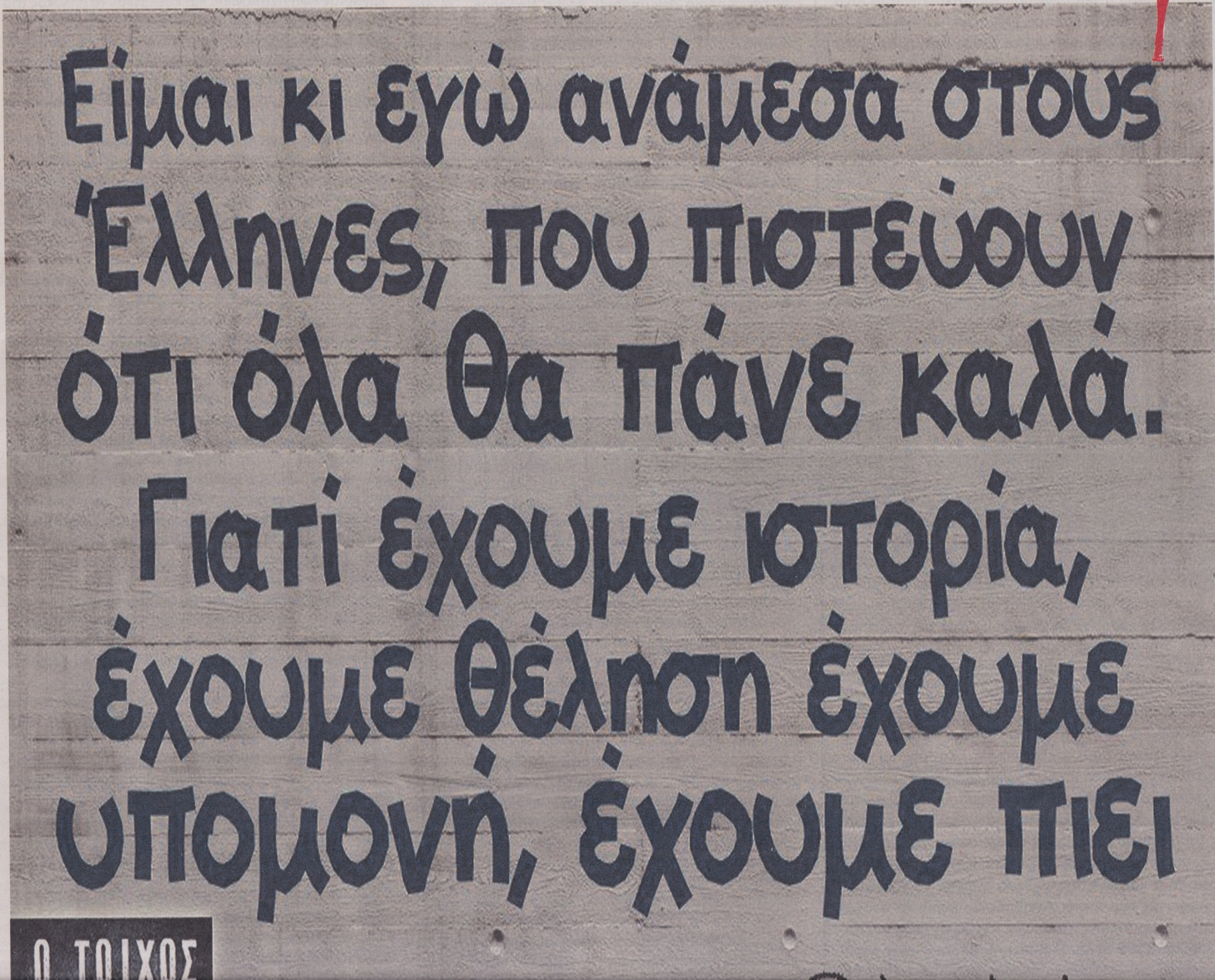
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 215
ΜΑΪΟΣ
2021
1,5 ΕΥΡΩ

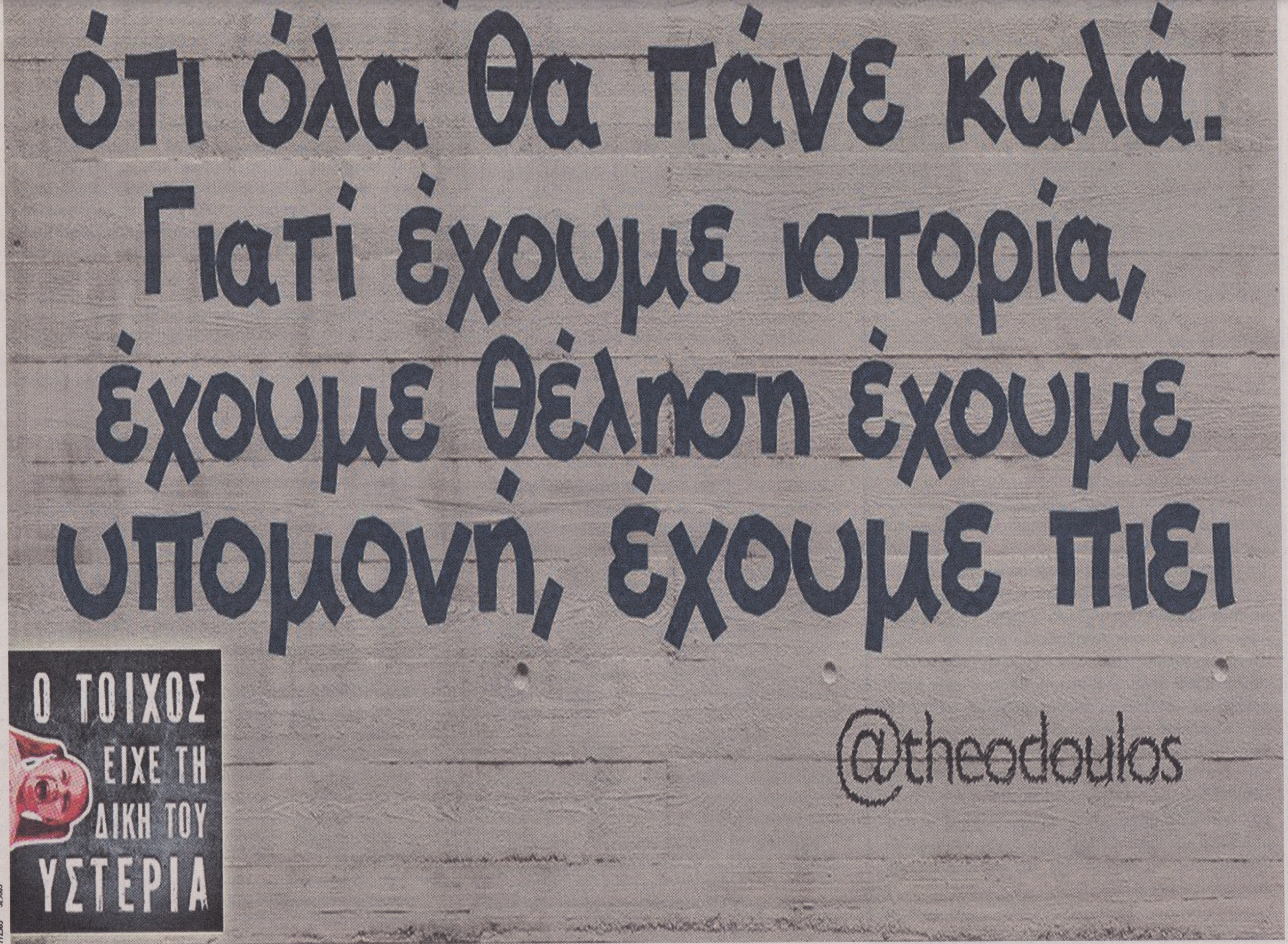
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

Ο ΤΟΙΧΟΣ

ότι όλα θα πάνε καλά.
Γιατί έχουμε ιστορία,
έχουμε θέληση έχουμε
υπομονή, έχουμε πιει
@theodoulos
Ο ΤΟΙΧΟΣ ΕΙΧΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΥΣΤΕΡΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Είναι, τελικά, ο Κυριάκος Μητσοτάκης το απόλυτο εξουσιαστικό «κακό»; Εάν πιστέψουμε τους κάθε λογής υποστηρικτές του Συριζα, η απάντηση είναι καταφατική. Οι «παλιοί μας φίλοι», υποστηρίζουν ορισμένοι εξ αυτών, επιστρέφουν στη λεηλασία των κρατικών και κοινοτικών πόρων, η πολιτική ζωή υποβαθμίζεται, υπάρχει «αβεβαιότητα» στην εξωτερική πολιτική, η Κοινοβουλευτική Ομάδα της ΝΔ είναι η χειρότερη που είχε ποτέ, ταυτόχρονα επιστρέφει η χειραγώγηση της πολιτικής από ισχυρούς των ΜΜΕ και του χρήματος και ανοίγουν οι δρόμοι για τη σήψη και τη διαφθορά, κάθε εμφάνιση του Μητσοτάκη είναι σκηνοθετημένη, είναι ο χειρότερος πρωθυπουργός που εμφανίστηκε, η καταστολή είναι «πρωτόγνωρη», ενώ η «πανδημία», απλά, έγινε ο καταλύτης για να φανερωθεί και να γιγαντωθεί η «φαυλότητα του επιτελικού κράτους».

Στον αντίποδα της «*απόλυτης καταστροφής*», που πρεσβεύει ο Μητσοτάκης, παρουσιάζεται μια, είναι αλήθεια, άλλο τόσο διασκεδαστική εικόνα ενός Τσίπρα, που «*παρέλαβε από τους Σαμαρά-Βενιζέλο μια χρεοκοπημένη χώρα, με άδεια ταμεία και παρέδωσε διαχειρίσιμη οικονομία σε ανάπτυξη και λυμένα προβλήματα*». Δεν θα μπούμε στον κόπο να σχολιάσουμε τις ως άνω «***τερατολογίες***». Άλλωστε, τα ίδια διαβάζαμε και για την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση, εκ μέρους των τωρινών διαχειριστών της εξουσίας. Είτε η απόλυτη λατρεία είτε η απόλυτη αποστροφή που καλλιεργείται και εκφράζεται προς τα πρόσωπα, ιδιαίτερα ορισμένων εξουσιαστών, διαχρονικά εκπορεύονται από ευκόλως κατανοητές σκοπιμότητες, όπως η συσπείρωση των οπαδών ενός κόμματος, η τόνωση των κατασκευασμένων διαχωριστικών γραμμών, ο εύκολος αποπροσανατολισμός από την ουσία της εξουσιαστικής επιβολής.

Ο πολιτικός αντίπαλος εν προκειμένω βαπτίζεται ως το «απόλυτο κακό», για να καθαρθεί η τωρινή

«Κάθε μέρα φέρει τα προβλήματά της. Από τα πρώτα βήματα ο άνθρωπος ονειρεύτηκε την απαλλαγή του από το βάρος τους. Αγάπησε μάγους, αγκάλιασε υποσχέσεις και θεωρίες τελικής σωτηρίας. Με το χρόνο υποψιάστηκε ότι σωτηρία δεν υπάρχει. Μόνο διαδρομή. Στη διαδρομή κατοικεί η ελευθερία».

Λευτέρης Κουσούλης, 2021

Έμετος ή εμετός ονομάζεται η απότομη αποβολή γαστρικού περιεχομένου από το στόμα. Προκαλείται από σύσπαση κοιλιακών, αλλά και αναπνευστικών μυών, ιδιαίτερα του διαφράγματος. Στις περισσότερες περιπτώσεις η ναυτία μπορεί να προηγηθεί του εμέτου. Πρόκειται για αντανακλαστικό το οποίο περιλαμβάνει την ενεργοποίηση του κέντρου του εμέτου στον προμήκη μυελό ή της λεγόμενης εκλυτικής ζώνης των χημειοϋποδοχέων στο έδαφος της 4ης κοιλίας του εγκεφάλου. Ερεθίσματα από το ανώτερο πεπτικό (συμπεριλαμβανομένου του στοματοφάρυγγα) αλλά και από ανώτερα κέντρα του φλοιού του εγκεφάλου μπορούν να ενεργοποιήσουν το κέντρο του εμέτου. Από την άλλη, χημικές ουσίες, όπως είναι διάφορα φάρμακα, μπορούν να ερεθίσουν την ζώνη των χημειοϋποδοχέων. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι η ενεργοποίηση κινητικών ινών προς τους κοιλιακούς και αναπνευστικούς μύες (φυγόκεντρος οδός του αντανακλαστικού).

Αυτό το σωτήριο και τόσο ανακουφιστικό αντανακλαστικό που για κάποιο περίεργο λόγο δεν το έχουν τα ποντίκια και γι' αυτό είναι ευάλωτα στο ποντικοφάρμακο (αυτό δεν το ξέρατε!) αποτυπώνεται πλέον στη συλλογική συμπεριφορά. Εμετός όταν βλέπεις τον Κούλη στο εβδομαδιαίο κήρυγμά του για την «ατομική ευθύνη» και για τα καλοκαίρια και τους χειμώνες, που πρέπει να θυσιάσουμε ακόμα, εμετός για τις άθλιες επικοινωνιακές κινήσεις του επιτελείου του, πότε να υιοθετήσει ένα αδέσποτο σκυλάκι και πότε να αγοράσει τσουρέκια.

Πάντως είναι αναπόφευκτο για όλους κάποτε να σκάσουν».

Λουκιανός 125 - 180 μ.Χ, Χάρων ή Επισκοπούντες

Αλέξη Τσίπρα είμαστε μαζί σου, σύντροφε Κουβέλη άντε και γαμήσου...

(το σύνθημα της νίκης στο επίμαχο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ που επικυρώθηκε η κυριαρχία του Αλέξη)

Όταν διαβάζουμε από ακραιφνείς νεοφιλελεύθερες πένες διθυραμβικούς επαίνους για την τέως υπουργό εργασίας Έφη Αχτσιόγλου και «δελφίνα» (ο θηλυκός του δελφίνου) στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και το έργο της σχετικά με την καταπολέμηση της ...εργοδοτικής αυθαιρεσίας, με αφορμή το νομοσχέδιο για τα εργασιακά που προετοιμάζει η κυβέρνηση, ξέρουμε ήδη το διάδοχο του Αλέξιου Τσίπρα, ο οποίος κατά τα φαινόμενα μετράει μήνες.

Και εντάξει, είναι προφανές πια σε όλους ότι τον Αλέξη τον Τσίπρα «δεν τον θέλει ο λαός», τον βαρέθηκαν όλοι, δεν φέρνει την ελπίδα, αλλά μια εύκολη επανεκλογή για τον Κυριάκο και την άθλια παρέα του. Πως, όμως, μπορεί ένας royalty της αριστεράς να αποχωρήσει από το Θρόνο, ειδικά όταν τον κατέλαβε με την άκρως δημοκρατική διαδικασία του δαχτυλιδιού από τον Αλαβάνο; (Για την ακρίβεια έκοψε το δάχτυλο του μέντορά του και αφαίρεσε το δαχτυλίδι...) Η κοινή λογική λέει ότι «φεύγει όποτε αποφασίσει ο ίδιος».

Τα κατορθώματά του τα έχουμε εξιστορήσει αναλυτικά σε προηγούμενα σημειώματα, έχουμε ξομπλιάσει ουκ ολίγες φορές τις αδιαμφισβήτητες ικανότητές του στη μηχανορραφία, στον μοναδικό τρόπο να αφανίζει τους αντιπάλους του χωρίς οίκτο (take no prisoners), στο πολιτικό αισθητήριο να αντιληφθεί το κύμα, που άρχισε να φουσκώνει από το 2011 και κυρίως στη θεά Τύχη, που του χάρισε μια πενταετία ανέφελης διακυβέρνησης παρά τις κασσάνδρες. Και μόνο για το ότι κατάφερε να πολιτογραφήσει μια ακραιφνώς ελληνική λέξη στο διεθνές λεξιλόγιο της διπλωματίας, την περίφημη kolotoumpa, είναι άξιος κάθε τιμής από την ελληνική Πολιτεία.

Ο Αλέξης «δεν θα παραδοθεί, ακόμη και αν χάσει έδαφος, ακόμη και αν ηττηθεί ξανά στις εκλογές», σύμφωνα

εξωτερική πολιτική, η Κοινοβουλευτική Ομάδα της ΝΔ είναι η χειρότερη που είχε ποτέ, ταυτόχρονα επιστρέφει η χειραγώγηση της πολιτικής από ισχυρούς των ΜΜΕ και του χρήματος και ανοίγουν οι δρόμοι για τη σήψη και τη διαφθορά, κάθε εμφάνιση του Μητσοτάκη είναι σκηνοθετημένη, είναι ο χειρότερος πρωθυπουργός που εμφανίστηκε, η καταστολή είναι «πρωτόγνωρη», ενώ η «πανδημία», απλά, έγινε ο καταλύτης για να φανερωθεί και να γιγαντωθεί η «φαυλότητα του επιτελικού κράτους».

Στον αντίποδα της «*απόλυτης καταστροφής*», που πρεσβεύει ο Μητσοτάκης, παρουσιάζεται μια, είναι αλήθεια, άλλο τόσο διασκεδαστική εικόνα ενός Τσίπρα, που «*παρέλαβε από τους Σαμαρά-Βενιζέλο μια χρεοκοπημένη χώρα, με άδεια ταμεία και παρέδωσε διαχειρίσιμη οικονομία σε ανάπτυξη και λυμένα προβλήματα*». Δεν θα μπούμε στον κόπο να σχολιάσουμε τις ως άνω «***τερατολογίες***». Άλλωστε, τα ίδια διαβάζαμε και για την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση, εκ μέρους των τωρινών διαχειριστών της εξουσίας. Είτε η απόλυτη λατρεία είτε η απόλυτη αποστροφή που καλλιεργείται και εκφράζεται προς τα πρόσωπα, ιδιαίτερα ορισμένων εξουσιαστών, διαχρονικά εκπορεύονται από ευκόλως κατανοητές σκοπιμότητες, όπως η συσπείρωση των οπαδών ενός κόμματος, η τόνωση των κατασκευασμένων διαχωριστικών γραμμών, ο εύκολος αποπροσανατολισμός από την ουσία της εξουσιαστικής επιβολής.

Ο πολιτικός αντίπαλος εν προκειμένω βαπτίζεται ως το «απόλυτο κακό», για να καθαρθεί η τωρινή αντιπολίτευση, να ανακάμψει, έστω και υποτυπωδώς δημοσκοπικά, να μπορέσει να μείνει στο πολιτικό παιχνίδι, ενώ βρίσκεται σε φανερά μειονεκτική θέση. Συμπαραστάτες της στον «ιερό» αυτό αγώνα στέκονται εσωκομματικοί αμφισβητίες και τα αποκούμπια τους στα ΜΜΕ. Θα σχολιάσει κάποιος, τι είχες Γιάννη μου, τι είχα πάντα... Και δικαίως. Δυστυχώς, όμως, τα «***παλιά καλά κόλπα***», αποδεικνύονται και τα πιο αποτελεσματικά. Εύκολα ξεχνούν κάποιοι, λόγου χάριν, ότι η καταστολή επί ημερών Τσίπρα ήταν εξ ίσου αποτελεσματική, για τον απλό λόγο, ότι η αριστερά ανέκαθεν, λόγω της ώσμωσης με τους κοινωνικούς αγώνες, γνώριζε να εξουδετερώνει τις κοινωνικές αντιδράσεις χωρίς να ανοίγει μύτη. Όχι ότι της ήταν ποτέ άγνωστη η ωμή καταστολή. Κάθε άλλο. Η βάπτιση, βέβαια, ενός εξουσιαστή ως «απόλυτου κακού» βοηθάει ενίοτε την

το βάρος τους. Αγάπησε μάγους, αγκάλιασε υποσχέσεις και θεωρίες τελικής σωτηρίας. Με το χρόνο υποψιάστηκε ότι σωτηρία δεν υπάρχει. Μόνο διαδρομή. Στη διαδρομή κατοικεί η ελευθερία».

Λευτέρης Κουσούλης, 2021

Έμετος ή εμετός ονομάζεται η απότομη αποβολή γαστρικού περιεχομένου από το στόμα. Προκαλείται από σύσπαση κοιλιακών, αλλά και αναπνευστικών μυών, ιδιαίτερα του διαφράγματος. Στις περισσότερες περιπτώσεις η ναυτία μπορεί να προηγηθεί του εμέτου. Πρόκειται για αντανακλαστικό το οποίο περιλαμβάνει την ενεργοποίηση του κέντρου του εμέτου στον προμήκη μυελό ή της λεγόμενης εκλυτικής ζώνης των χημειοϋποδοχέων στο έδαφος της 4ης κοιλίας του εγκεφάλου. Ερεθίσματα από το ανώτερο πεπτικό (συμπεριλαμβανομένου του στοματοφάρυγγα) αλλά και από ανώτερα κέντρα του φλοιού του εγκεφάλου μπορούν να ενεργοποιήσουν το κέντρο του εμέτου. Από την άλλη, χημικές ουσίες, όπως είναι διάφορα φάρμακα, μπορούν να ερεθίσουν την ζώνη των χημειοϋποδοχέων. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι η ενεργοποίηση κινητικών ινών προς τους κοιλιακούς και αναπνευστικούς μύες (φυγόκεντρος οδός του αντανακλαστικού).

Αυτό το σωτήριο και τόσο ανακουφιστικό αντανακλαστικό που για κάποιο περίεργο λόγο δεν το έχουν τα ποντίκια και γι' αυτό είναι ευάλωτα στο ποντικοφάρμακο (αυτό δεν το ξέρατε!) αποτυπώνεται πλέον στη συλλογική συμπεριφορά. Εμετός όταν βλέπεις τον Κούλη στο εβδομαδιαίο κήρυγμά του για την «ατομική ευθύνη» και για τα καλοκαίρια και τους χειμώνες, που πρέπει να θυσιάσουμε ακόμα, εμετός για τις άθλιες επικοινωνιακές κινήσεις του επιτελείου του, πότε να υιοθετήσει ένα αδέσποτο σκυλάκι και πότε να αγοράσει τσουρέκια, εμετός για την υπέρκομψη Μαρέβα, εμετός για τα ξυνισμένα μούτρα των αυλικών του, που σα να υποφέρουν από χρόνια δυσκοιλιότητα, εμετός για τα νέα ηλίθια μέτρα για το Πάσχα, που δυσκολευόμαστε και να απαριθμήσουμε. Είναι αβάστακτο θέαμα να περιφρουρούνται οι πλατείες από τους πραιτωριανούς για να μη γίνουν πάρτυ. Είναι Ύβρις. Όσοι αισθάνονται άνθρωποι προσπαθούν να δραπετεύσουν. Η ζωή μας μικραίνει χωρίς το διεσταλμένο χρόνο του ταξιδιού. Τα καλοκαίρια και οι χειμώνες και οι γιορτές δεν θα έρθουν πίσω.

Ο Χάρος λέγει στον Ερμή:

«Θα ήθελα λοιπόν, Ερμή, να σου πω με τι μου φάνηκε πως μοιάζουν οι άνθρωποι και ολόκληρη η ζωή τους.

Έχεις δει ποτέ τις φούσκες που βγαίνουν, όταν αναβλύζει μια πηγή και το νερό πέφτει από ψηλά; Εννοώ τις φυσαλίδες, από τις οποίες σχηματίζεται ο αφρός. Μερι-

Όταν διαβάζουμε από ακραιφνείς νεοφιλελεύθερες πένες διθυραμβικούς επαίνους για την τέως υπουργό εργασίας Έφη Αχτσιόγλου και «δελφίνα» (ο θηλυκός του δελφίνου) στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και το έργο της σχετικά με την καταπολέμηση της ...εργοδοτικής αυθαιρεσίας, με αφορμή το νομοσχέδιο για τα εργασιακά που προετοιμάζει η κυβέρνηση, ξέρουμε ήδη το διάδοχο του Αλέξιου Τσίπρα, ο οποίος κατά τα φαινόμενα μετράει μήνες.

Και εντάξει, είναι προφανές πια σε όλους ότι τον Αλέξη τον Τσίπρα «δεν τον θέλει ο λαός», τον βαρέθηκαν όλοι, δεν φέρνει την ελπίδα, αλλά μια εύκολη επανεκλογή για τον Κυριάκο και την άθλια παρέα του. Πως, όμως, μπορεί ένας royalty της αριστεράς να αποχωρήσει από το Θρόνο, ειδικά όταν τον κατέλαβε με την άκρως δημοκρατική διαδικασία του δαχτυλιδιού από τον Αλαβάνο; (Για την ακρίβεια έκοψε το δάχτυλο του μέντορά του και αφαίρεσε το δαχτυλίδι...) Η κοινή λογική λέει ότι «φεύγει όποτε αποφασίσει ο ίδιος».

Τα κατορθώματά του τα έχουμε εξιστορήσει αναλυτικά σε προηγούμενα σημειώματα, έχουμε ξομπλιάσει ουκ ολίγες φορές τις αδιαμφισβήτητες ικανότητές του στη μηχανορραφία, στον μοναδικό τρόπο να αφανίζει τους αντιπάλους του χωρίς οίκτο (take no prisoners), στο πολιτικό αισθητήριο να αντιληφθεί το κύμα, που άρχισε να φουσκώνει από το 2011 και κυρίως στη θεά Τύχη, που του χάρισε μια πενταετία ανέφελης διακυβέρνησης παρά τις κασσάνδρες. Και μόνο για το ότι κατάφερε να πολιτογραφήσει μια ακραιφνώς ελληνική λέξη στο διεθνές λεξιλόγιο της διπλωματίας, την περίφημη kolotoumpa, είναι άξιος κάθε τιμής από την ελληνική Πολιτεία.

Ο Αλέξης «δεν θα παραδοθεί, ακόμη και αν χάσει έδαφος, ακόμη και αν ηττηθεί ξανά στις εκλογές», σύμφωνα με διαρροή από το περιβάλλον του σε κομματικές ιστοσελίδες. Το μυστικό σχέδιο συνοψίζεται σε μια και μόνη λέξη: **Ελιγμός.**

Σύμφωνα με τις ίδιες πηγές ο Πρόεδρος Αλέξης προσανατολίζεται προς την κατεύθυνση επικράτησης ενός σεναρίου, που αντιστοιχεί στο μοντέλο που έχει υιοθετήσει το γερμανικό SPD, δηλαδή στο μοντέλο της δίδυμης ηγεσίας, που την κομματική εξουσία και διοίκηση ασκούν οι πρόεδρος και ο συμπρόεδρος.

Σε περίπτωση νέας εκλογικής ήττας και εφ' όσον επιταχυνθούν οι πολιτικές εξελίξεις και οι εσωκομματικές διαδικασίες, με βάση πάντοτε το παραπάνω σενάριο, ο Αλέξης Τσίπρας θα πρότεινε, ως διάδοχο για τη θέση του επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ την πάντοτε διαθέσιμη να κάνει οποιαδήποτε δουλειά της ζητηθεί, Έφη Αχτσιόγλου. Προσέξτε μόνο το άκρως περιφρονητικό για την Εφούλα, «πάντα διαθέσιμη να κάνει οποιαδήποτε δουλειά της ζητηθεί»

λυμένα προβλήματα». Δεν θα μπούμε στον κόπο να σχολιάσουμε τις ως άνω «***τερατολογίες***». Άλλωστε, τα ίδια διαβάζαμε και για την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση, εκ μέρους των τωρινών διαχειριστών της εξουσίας. Είτε η απόλυτη λατρεία είτε η απόλυτη αποστροφή που καλλιεργείται και εκφράζεται προς τα πρόσωπα, ιδιαίτερα ορισμένων εξουσιαστών, διαχρονικά εκπορεύονται από ευκόλως κατανοητές σκοπιμότητες, όπως η συσπείρωση των οπαδών ενός κόμματος, η τόνωση των κατασκευασμένων διαχωριστικών γραμμών, ο εύκολος αποπροσανατολισμός από την ουσία της εξουσιαστικής επιβολής.

Ο πολιτικός αντίπαλος εν προκειμένω βαπτίζεται ως το «απόλυτο κακό», για να καθαρθεί η τωρινή αντιπολίτευση, να ανακάμψει, έστω και υποτυπωδώς δημοσκοπικά, να μπορέσει να μείνει στο πολιτικό παιχνίδι, ενώ βρίσκεται σε φανερά μειονεκτική θέση. Συμπαραστάτες της στον «ιερό» αυτό αγώνα στέκονται εσωκομματικοί αμφισβητίες και τα αποκούμπια τους στα ΜΜΕ. Θα σχολιάσει κάποιος, τι είχες Γιάννη μου, τι είχα πάντα... Και δικαίως. Δυστυχώς, όμως, τα «***παλιά καλά κόλπα***», αποδεικνύονται και τα πιο αποτελεσματικά. Εύκολα ξεχνούν κάποιοι, λόγου χάριν, ότι η καταστολή επί ημερών Τσίπρα ήταν εξ ίσου αποτελεσματική, για τον απλό λόγο, ότι η αριστερά ανέκαθεν, λόγω της ώσμωσης με τους κοινωνικούς αγώνες, γνώριζε να εξουδετερώνει τις κοινωνικές αντιδράσεις χωρίς να ανοίγει μύτη. Όχι ότι της ήταν ποτέ άγνωστη η ωμή καταστολή. Κάθε άλλο. Η βάπτιση, βέβαια, ενός εξουσιαστή ως «απόλυτου κακού» βοηθάει ενίοτε την αντικατάστασή του με ευκολία, λόγου χάριν με κυβερνήσεις έκτακτης ανάγκης, όταν το «κενό» αναπληρώνεται εσπευσμένα, η συναίνεση προβάλλεται ως μονόδρομος, ενώ το προχώρημα των ευρύτερων εξουσιαστικών σχεδιασμών πραγματοποιείται ανεμπόδιστα και ανεπηρέαστο από τυχόν κοινωνικούς κραδασμούς. Τα δεσμά τότε, όχι απλά διατηρούνται, αλλά ενισχύονται. Το ίδιο και η εξουσία.

Μάιος 2021

φλοιού του εγκεφάλου μπορούν να ενεργοποιήσουν το κέντρο του εμέτου. Από την άλλη, χημικές ουσίες, όπως είναι διάφορα φάρμακα, μπορούν να ερεθίσουν την ζώνη των χημειοϋποδοχέων. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι η ενεργοποίηση κινητικών ινών προς τους κοιλιακούς και αναπνευστικούς μύες (φυγόκεντρος οδός του αντανακλαστικού).

Αυτό το σωτήριο και τόσο ανακουφιστικό αντανακλαστικό που για κάποιο περίεργο λόγο δεν το έχουν τα ποντίκια και γι' αυτό είναι ευάλωτα στο ποντικοφάρμακο (αυτό δεν το ξέρατε!) αποτυπώνεται πλέον στη συλλογική συμπεριφορά. Εμετός όταν βλέπεις τον Κούλη στο εβδομαδιαίο κήρυγμά του για την «ατομική ευθύνη» και για τα καλοκαίρια και τους χειμώνες, που πρέπει να θυσιάσουμε ακόμα, εμετός για τις άθλιες επικοινωνιακές κινήσεις του επιτελείου του, πότε να υιοθετήσει ένα αδέσποτο σκυλάκι και πότε να αγοράσει τσουρέκια, εμετός για την υπέρκομψη Μαρέβα, εμετός για τα ξυνισμένα μούτρα των αυλικών του, που σα να υποφέρουν από χρόνια δυσκοιλιότητα, εμετός για τα νέα ηλίθια μέτρα για το Πάσχα, που δυσκολευόμαστε και να απαριθμήσουμε. Είναι αβάστακτο θέαμα να περιφρουρούνται οι πλατείες από τους πραιτωριανούς για να μη γίνουν πάρτυ. Είναι Ύβρις. Όσοι αισθάνονται άνθρωποι προσπαθούν να δραπετεύσουν. Η ζωή μας μικραίνει χωρίς το διεσταλμένο χρόνο του ταξιδιού. Τα καλοκαίρια και οι χειμώνες και οι γιορτές δεν θα έρθουν πίσω.

Ο Χάρος λέγει στον Ερμή:

«Θα ήθελα λοιπόν, Ερμή, να σου πω με τι μου φάνηκε πως μοιάζουν οι άνθρωποι και ολόκληρη η ζωή τους.

Έχεις δει ποτέ τις φούσκες που βγαίνουν, όταν αναβλύζει μια πηγή και το νερό πέφτει από ψηλά; Εννοώ τις φυσαλίδες, από τις οποίες σχηματίζεται ο αφρός. Μερικές, λοιπόν, από κείνες είναι μικρές και αμέσως σκάνε κι εξαφανίζονται, άλλες όμως διαρκούνε περισσότερο· και καθώς συνενώνονται μ' αυτές οι άλλες, φουσκώνουν παραπάνω και ο όγκος τους μεγαλώνει εξαιρετικά, έπειτα όμως κι εκείνες κάποτε σκάνουν, μια και δεν είναι δυνατό να γίνει αλλιώς.

Αυτή είναι η ζωή του ανθρώπου. Όλοι είναι φουσκωμένοι με αέρα, και γίνονται άλλοι μεγαλύτεροι κι άλλοι μικρότεροι. Κι άλλοι έχουνε το φούσκωμά τους με μικρή διάρκεια και με γρήγορο τέλος, κι άλλοι πάλι εξαφανίζονται πριν καλά-καλά σχηματιστούν.

αφαίρεσε το δαχτυλίδι...) Η κοινή λογική λέει ότι «φεύγει όποτε αποφασίσει ο ίδιος».

Τα κατορθώματά του τα έχουμε εξιστορήσει αναλυτικά σε προηγούμενα σημειώματα, έχουμε ξομπλιάσει ουκ ολίγες φορές τις αδιαμφισβήτητες ικανότητές του στη μηχανορραφία, στον μοναδικό τρόπο να αφανίζει τους αντιπάλους του χωρίς οίκτο (take no prisoners), στο πολιτικό αισθητήριο να αντιληφθεί το κύμα, που άρχισε να φουσκώνει από το 2011 και κυρίως στη θεά Τύχη, που του χάρισε μια πενταετία ανέφελης διακυβέρνησης παρά τις κασσάνδρες. Και μόνο για το ότι κατάφερε να πολιτογραφήσει μια ακραιφνώς ελληνική λέξη στο διεθνές λεξιλόγιο της διπλωματίας, την περίφημη kolotoumpa, είναι άξιος κάθε τιμής από την ελληνική Πολιτεία.

Ο Αλέξης «δεν θα παραδοθεί, ακόμη και αν χάσει έδαφος, ακόμη και αν ηττηθεί ξανά στις εκλογές», σύμφωνα με διαρροή από το περιβάλλον του σε κομματικές ιστοσελίδες. Το μυστικό σχέδιο συνοψίζεται σε μια και μόνη λέξη: **Ελιγμός.**

Σύμφωνα με τις ίδιες πηγές ο Πρόεδρος Αλέξης προσανατολίζεται προς την κατεύθυνση επικράτησης ενός σεναρίου, που αντιστοιχεί στο μοντέλο που έχει υιοθετήσει το γερμανικό SPD, δηλαδή στο μοντέλο της δίδυμης ηγεσίας, που την κομματική εξουσία και διοίκηση ασκούν οι πρόεδρος και ο συμπρόεδρος.

Σε περίπτωση νέας εκλογικής ήττας και εφ' όσον επιταχυνθούν οι πολιτικές εξελίξεις και οι εσωκομματικές διαδικασίες, με βάση πάντοτε το παραπάνω σενάριο, ο Αλέξης Τσίπρας θα πρότεινε, ως διάδοχο για τη θέση του επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ την πάντοτε διαθέσιμη να κάνει οποιαδήποτε δουλειά της ζητηθεί, Έφη Αχτσιόγλου. Προσέξτε μόνο το άκρως περιφρονητικό για την Εφούλα, «πάντα διαθέσιμη να κάνει οποιαδήποτε δουλειά της ζητηθεί».

Ασφαλώς η πραγματική εξουσία, η εξουσία του ηγέτη, θα παραμείνει στα χέρια του Αλέξη Τσίπρα, με τον ίδιο να κατέχει τη θέση του συμπροέδρου, μέχρι να επανέλθει στην ηγεσία του κόμματος που θα τον οδηγούσε μελλοντικά, ξανά στην πρωθυπουργία (οι «Πυθίες» χρονολογούν μία τέτοια προοπτική το 2025 με 2027).

Έχει σχέδιο, δε συμφωνείτε;

Έχει, όμως και παρακάτω αν αντέχετε. Σε περίπτωση που τα πράγματα δεν πάνε καλά π.χ. η little bitch Εφη

συνέχεια στη σελ. 4

ΤΑ ΣΦΥΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ...

«Για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: η δήθεν "επιτυχημένη" στρατηγική του Ελσίνκι οδηγούσε την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας, την ελληνική κυριαρχία νησιών και βραχονησίδων, στη δικαιοδοσία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης! Από τα Ίμια μέχρι το Ελσίνκι, η κυβέρνηση Σημίτη ζητούσε ουσιαστικά από ΗΠΑ και Ευρωπαίους εταίρους να ωθήσουν την Τουρκία να προσφύγει στη Χάγη εναντίον μας για τα Ίμια και τις λεγόμενες "γκρίζες ζώνες". Φρόντιζε να συμπεριληφθούν αντίστοιχες προβλέψεις στα επίσημα ευρωπαϊκά κείμενα. Δεν έχει ξανασυμβεί κράτος, και μάλιστα ευρωπαϊκό, να ζητά από όλον τον κόσμο να θέσει τρίτο κράτος σε δικαστική αμφισβήτηση την εδαφική του ακεραιότητα! Με τη συμφωνία της Μαδρίτης τον Ιούλιο του 1997 έγινε και ένα ακόμα σοβαρό ολίσθημα: Αναγνώρισε ότι η Τουρκία έχει νόμιμα, ζωτικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα στο Αιγαίο, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική της κυριαρχία και ότι η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να ασκήσει μονομερώς κανένα δικαίωμά της! Προφανώς ούτε το μονομερές δικαίωμά της να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα, όπως ρητά προβλέπεται από το Διεθνές Δίκαιο για όλες τις χώρες».

Κώστας Καραμανλής, 8-4-2021

«Το πρόβλημα στην περίπτωση της ένταξης της Ελλάδας στο ευρώ με τη συνδρομή της Goldman Sachs και τη στάση της κυβερνήσεως Σημίτη είναι πολύ δύσκολο να διερευνηθεί επειδή σύμφωνα με όσα μου είπαν οι άνθρωποι της Goldman Sachs, το θέμα των swaps αφορούσε τη χρονική περίοδο που ακολούθησε την ένταξη της Ελλάδας στο ευρώ. Εκείνο που δεν ξέρουμε είναι ποιος ήταν ο ρόλος της Goldman Sachs κατά την περίοδο της εισόδου της Ελλάδας στην ΟΝΕ. Ο Σημίτης λέει ότι η Goldman Sachs δεν βοήθησε την Ελλάδα να μπει στην ΟΝΕ. Ακόμη κι αν είναι έτσι, που δεν μπορώ να το αποδείξω, το γεγονός είναι ότι, έναν χρόνο μετά την είσοδό της, η Ελλάδα εξαπάτησε με τη βοήθεια της Goldman Sachs την Ευρώπη σχετικά με τους λογαριασμούς της, εκμεταλλευόμενη τη δυσλειτουργία της Eurostat. Ο Σημίτης μιλά για τις ημερομηνίες. Αλλά σε όλη της την έκταση η στάση του είναι λανθασμένη και θα πρέπει να υπάρξει στην Ελλάδα, όπως υπήρξε στη Νότια Αφρική, μια επιτροπή αλήθειας που να ανακαλύψει το τι ακριβώς συνέβη».

αποκαθηλώνεται μόλις πέντε μήνες μετά από το αποτυχημένο κομμουνιστικό πραξικόπημα, μόλις οι πολιτικές του κινήσεις αρχίζουν να φανερώνουν περισσότερο σύγχυση παρά να δηλώνουν τους πολιτικούς του σκοπούς. Οι «*διαδικασίες*» απομάκρυνσης του ***Γκορμπατσώφ***, άρον άρον, από την εξουσία ήταν φυσικά τόσο «παράνομες», όσο και εκείνες, που δήθεν εξόργισαν τους δυτικούς ηγέτες πέντε μήνες πριν. Μόνο που αυτή την φορά οι *δυτικές δημοκρατίες* χειροκρότησαν την διαδοχή του ***Γέλτσιν***, παρ' όλο που πραγματοποιήθηκε με τα ίδια μέσα που καταδικάζονταν προηγουμένως. Η άνευ προηγουμένου προβολή του «*ρομαντικού ουμανιστή*» ***Γκορμπατσώφ*** έδωσε την θέση της στην λήθη του «*νεκροθάφτη*» της *Σοβιετικής Ένωσης* και μάλιστα εν μια νυκτί.

Σύμφωνα με τον ***Max Weber*** «*Η χαρισματική ηγεσία [...] πάντοτε παρουσιάζεται σε έκτακτες, ειδικά πολιτικές ή οικονομικές περιστάσεις, σε ασυνήθιστες ψυχικές, ιδιαίτερα θρησκευτικές καταστάσεις, ή όταν τα παραπάνω συνυπάρχουν*». Με την έννοια αυτή η «χαρισματική ηγεσία» επιβάλλεται, καθώς το απαιτεί μια «κρίση», ένα «κενό» εξουσίας, μια έκτακτη ανάγκη, μια περίοδος θεσμικών αλλαγών ή η περίπτωση μιας πολεμικής απειλής ή ακόμα και ήττας σε ζητήματα που θεωρούνται «εθνικές υποθέσεις». Τα πλήθη τότε παραληρούν μπροστά στην «χαρισματική» ηγεσία, στην οποία εναποθέτουν κάθε ελπίδα για το αίσιο τέλος της «αποστολής», που πιστεύουν ότι αυτή ενσαρκώνει. Οι σημαντικότερες μεταβολές συντελούνται ακριβώς αυτές τις «στιγμές».

Λίγα χρόνια μετά την «πτώση» του ***Γκορμπατσώφ***, στον ελλαδικό χώρο ο θάνατος του *Ανδρέα Παπανδρέου* σηματοδοτεί, όπως συμφωνεί σχεδόν το σύνολο των δημοσιολογούντων μέχρι σήμερα, το «*τέλος των χαρισματικών ηγετών*». Η άνοδος στην εξουσία του *Κώστα Σημίτη*

Αφίσα του Πασοκ για τις ευρωεκλογές του 1999.
Ο ίδιος ο Σημίτης δήλωνε τον Σεπτέμβρη στην ΔΕΘ: «*Ο τζίρος του Χρηματιστηρίου θα είναι υψηλός και θα αποδώσει αυτά τα οποία έχουμε σχεδιάσει*».
Το μεγάλο κόλπο είχε μπει στην τελική ευθεία...

Ιούλη 1997, στο «περιθώριο» της Συνόδου Κορυφής του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη με την υψηλή επίβλεψη της υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μαντλίν Ωλμπράιτ, ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κ. Σημίτης και ο Πρόεδρος της Τουρκίας Σ. Ντεμιρέλ, περιστοιχιζόμενοι από τους υπουργούς Εξωτερικών Πάγκαλο και Τζεμ.

«Συγκεκριμένως, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δημοσίως ἔχω ἐπισημάνει, μὲ τὸ 4ο σημεῖο τοῦ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997 Ἑλλὰς καὶ Τουρκία δεσμευθήκαμε ἀμοιβαίως σὲ "σεβασμὸ στὰ νόμιμα ζωτικὰ συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα τῆς κάθε χώρας στὸ Αἰγαῖο, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία τους". Ἀλλὰ οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι καὶ στὸ Διεθνὲς Δίκαιο ὅταν τὰ "συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα" ἑνὸς κράτους εἶναι «νόμιμα», ὀνομάζονται "δικαιώματα" καὶ ἀσκοῦνται ὡς

χες προβλέψεις στα επίσημα ευρωπαϊκά κείμενα. Δεν έχει ξανασυμβεί κράτος, και μάλιστα ευρωπαϊκό, να ζητά από όλον τον κόσμο να θέσει τρίτο κράτος σε δικαστική αμφισβήτηση την εδαφική του ακεραιότητα! Με τη συμφωνία της Μαδρίτης τον Ιούλιο του 1997 έγινε και ένα ακόμα σοβαρό ολίσθημα: Αναγνώρισε ότι η Τουρκία έχει νόμιμα, ζωτικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα στο Αιγαίο, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική της κυριαρχία και ότι η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να ασκήσει μονομερώς κανένα δικαίωμά της! Προφανώς ούτε το μονομερές δικαίωμά της να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα, όπως ρητά προβλέπεται από το Διεθνές Δίκαιο για όλες τις χώρες».

Κώστας Καραμανλής, 8-4-2021

«Το πρόβλημα στην περίπτωση της ένταξης της Ελλάδας στο ευρώ με τη συνδρομή της Goldman Sachs και τη στάση της κυβερνήσεως Σημίτη είναι πολύ δύσκολο να διερευνηθεί επειδή σύμφωνα με όσα μου είπαν οι άνθρωποι της Goldman Sachs, το θέμα των swaps αφορούσε τη χρονική περίοδο που ακολούθησε την ένταξη της Ελλάδας στο ευρώ. Εκείνο που δεν ξέρουμε είναι ποιος ήταν ο ρόλος της Goldman Sachs κατά την περίοδο της εισόδου της Ελλάδας στην ΟΝΕ. Ο Σημίτης λέει ότι η Goldman Sachs δεν βοήθησε την Ελλάδα να μπει στην ΟΝΕ. Ακόμη κι αν είναι έτσι, που δεν μπορώ να το αποδείξω, το γεγονός είναι ότι, έναν χρόνο μετά την είσοδό της, η Ελλάδα εξαπάτησε με τη βοήθεια της Goldman Sachs την Ευρώπη σχετικά με τους λογαριασμούς της, εκμεταλλευόμενη τη δυσλειτουργία της Eurostat. Ο Σημίτης μιλά για τις ημερομηνίες. Αλλά σε όλη της την έκταση η στάση του είναι λανθασμένη και θα πρέπει να υπάρξει στην Ελλάδα, όπως υπήρξε στη Νότια Αφρική, μια επιτροπή αλήθειας που να ανακαλύψει το τι ακριβώς συνέβη».

Μαρκ Ρος, Βέλγος δημοσιογράφος, συγγραφέας του βιβλίου «*Η Τράπεζα. Πως η Goldman Sachs κυβερνά τον κόσμο*», απόσπασμα συνέντευξης Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 27-11-2011

Όπως περιγράφει ο ***Henri Kissinger*** στο ογκώδες βιβλίο του *Διπλωματία* (στην σελ. 876) μέχρι και το 1991, ο ***Γκορμπατσώφ*** αποτελούσε για την *Ουάσινγκτον* έναν απαραίτητο εταίρο στο χτίσιμο μιας *νέας παγκόσμιας τάξης*. Η πεποίθηση αυτή ήταν τόσο έντονη μάλιστα, που ο ***πρόεδρος Μπους*** διάλεξε το ουκρανικό Κοινοβούλιο σαν τόπο συγκέντρωσης για να εκθειάσει τις αρετές του Σοβιετικού ηγέτη και να τονίσει τη σημασία της ενότητας για μια υγιή *Σοβιετική Ένωση*. Ο ***Kissinger*** ομολογεί, ότι η διατήρηση του ***Γκορμπατσώφ*** στην εξουσία έγινε ένας από τους πρωταρχικούς αντικειμενικούς ***μπατσώφ***, άρον άρον, από την εξουσία ήταν φυσικά τόσο «παράνομες», όσο και εκείνες, που δήθεν εξόργισαν τους δυτικούς ηγέτες πέντε μήνες πριν. Μόνο που αυτή την φορά οι *δυτικές δημοκρατίες* χειροκρότησαν την διαδοχή του ***Γέλτσιν***, παρ' όλο που πραγματοποιήθηκε με τα ίδια μέσα που καταδικάζονταν προηγουμένως. Η άνευ προηγουμένου προβολή του *«ρομαντικού ουμανιστή»* ***Γκορμπατσώφ*** έδωσε την θέση της στην λήθη του *«νεκροθάφτη»* της *Σοβιετικής Ένωσης* και μάλιστα εν μια νυκτί.

Σύμφωνα με τον ***Max Weber*** *«Η χαρισματική ηγεσία [...] πάντοτε παρουσιάζεται σε έκτακτες, ειδικά πολιτικές ή οικονομικές περιστάσεις, σε ασυνήθιστες ψυχικές, ιδιαίτερα θρησκευτικές καταστάσεις, ή όταν τα παραπάνω συνυπάρχουν»*. Με την έννοια αυτή η «χαρισματική ηγεσία» επιβάλλεται, καθώς το απαιτεί μια «κρίση», ένα «κενό» εξουσίας, μια έκτακτη ανάγκη, μια περίοδος θεσμικών αλλαγών ή η περίπτωση μιας πολεμικής απειλής ή ακόμα και ήττας σε ζητήματα που θεωρούνται «εθνικές υποθέσεις». Τα πλήθη τότε παραληρούν μπροστά στην «χαρισματική» ηγεσία, στην οποία εναποθέτουν κάθε ελπίδα για το αίσιο τέλος της «αποστολής», που πιστεύουν ότι αυτή ενσαρκώνει. Οι σημαντικότερες μεταβολές συντελούνται ακριβώς αυτές τις «στιγμές».

Λίγα χρόνια μετά την «πτώση» του ***Γκορμπατσώφ***, στον ελλαδικό χώρο ο θάνατος του *Ανδρέα Παπανδρέου* σηματοδοτεί, όπως συμφωνεί σχεδόν το σύνολο των δημοσιολογούντων μέχρι σήμερα, το *«τέλος των χαρισματικών ηγετών»*. Η άνοδος στην εξουσία του *Κώστα Σημίτη* ήρθε, απλώς, να επιβεβαιώσει την πεποίθηση αυτή. Και όμως, ένας εξουσιαστής που φάνταζε άχαρος, χλωμός, με εμφανή αδυναμία να «καταπλήξει» τα πλήθη ή να εξασφαλίσει, έστω, και ψήγματα της λατρείας, που έτρεφαν οι κομματικοί οπαδοί για τον προκάτοχό του, ήρθε σαν ο νέος παράκλητος του έθνους και εγκαταστάθηκε για τα καλά στα μεγάλα σαλόνια της εξουσίας για οκτώ ολόκληρα χρόνια, προβλήθηκε μάλιστα ως *«αναντικατάστατος»*.

Ο Σημίτης δίνει γρήγορα το «στίγμα» του. Ο χώρος της *σοσιαλδημοκρατίας*, που εκφράζει το Πασοκ μεταπολιτευτικά, αυτή την φορά κυβερνά ασπαζόμενος αφ' ενός πλέον ανεπιφύλακτα την ευρωπαϊκή κατεύθυνση, που υποδεικνύει ο γερμανικός παράγοντας και αφ' ετέρου δουλεύει την *«επαναπροσέγγιση»* με το τουρκικό κράτος, που μαγειρεύουν οι ΗΠΑ ήδη πριν από το επίσημο «γκριζάρισμα» του Αιγαίου μ' αφορμή τα ***Ίμια***. Όσο για την «φούσκα» του ***Χρηματιστηρίου***, μπορεί κάποιος να

Αφίσα του Πασοκ για τις ευρωεκλογές του 1999.
Ο ίδιος ο Σημίτης δήλωνε τον Σεπτέμβρη στην ΔΕΘ: *«Ο τζίρος του Χρηματιστηρίου θα είναι υψηλός και θα αποδώσει αυτά τα οποία έχουμε σχεδιάσει».*
Το μεγάλο κόλπο είχε μπει στην τελική ευθεία...

Ιούλη 1997, στο «περιθώριο» της Συνόδου Κορυφής του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη με την υψηλή επίβλεψη της υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μαντλίν Ωλμπράιτ, ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κ. Σημίτης και ο Πρόεδρος της Τουρκίας Σ. Ντεμιρέλ, περιστοιχιζόμενοι από τους υπουργούς Εξωτερικών Πάγκαλο και Τζεμ.

«Συγκεκριμένως, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δημοσίως ἔχω ἐπισημάνει, μὲ τὸ 4ο σημεῖο τοῦ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997 Ἑλλὰς καὶ Τουρκία δεσμευθήκαμε ἀμοιβαίως σὲ "σεβασμὸ στὰ νόμιμα ζωτικὰ συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα τῆς κάθε χώρας στὸ Αἰγαῖο, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία τους". Ἀλλὰ οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι καὶ στὸ Διεθνὲς Δίκαιο ὅταν τὰ "συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα" ἑνὸς κράτους εἶναι «νόμιμα», ὀνομάζονται "δικαιώματα" καὶ ἀσκοῦνται ὡς τοιαῦτα, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔχουν ἢ ὄχι "μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ του κυριαρχία". Ἡ ἐπιλεγεῖσα ἑπομένως τότε διατύπωσις, σὲ συνδυασμὸ μάλιστα μὲ τὸν ὅρο "ζωτικά", ποὺ ἐνθυμίζει τὴν ἀξίωσι τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας γιὰ "ζωτικὸ χῶρο", μόνον τὴν κερκόπορτα τῆς τουρκικῆς ἐπεκτατικῆς βουλιμίας ἄνοιξε, νομίμως πλέον! Ἀφοῦ ἠμπορεῖ ἀνέτως νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ἔμμεσος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀναγνώρισις δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας εἰς τὸ Αἰγαῖο, ἐνῷ τέτοια δικαιώματά της κατὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιο καὶ τὶς ἰσχύουσες διεθνεῖς συνθῆκες δὲν ὑπάρχουν. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτὸ νομικὸ γιὰ τὶς τουρκικὲς ἐπιδιώξεις πρόσκομμα ἔχει ἀναιρεθῆ πλέον μὲ τὴν ἄφρονα, ὡς ἀνωτέρω, συνυπογραφήν μας, σύμφωνα μὲ τὴν ἄλλη ἀρχὴ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, κατὰ τὴν ὁποία καὶ ἁπλᾶ "συμφέροντα" ἢ "ἐνδιαφέροντα", δηλαδὴ καὶ προτοῦ αὐτὰ νὰ καταστοῦν "δικαιώματα", ἠμποροῦν νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενο συμβατικῆς μεταξὺ τῶν κρα-

στο ευρώ με τη συνδρομή της Goldman Sachs και τη στάση της κυβερνήσεως Σημίτη είναι πολύ δύσκολο να διερευνηθεί επειδή σύμφωνα με όσα μου είπαν οι άνθρωποι της Goldman Sachs, το θέμα των swaps αφορούσε τη χρονική περίοδο που ακολούθησε την ένταξη της Ελλάδας στο ευρώ. Εκείνο που δεν ξέρουμε είναι ποιος ήταν ο ρόλος της Goldman Sachs κατά την περίοδο της εισόδου της Ελλάδας στην ΟΝΕ. Ο Σημίτης λέει ότι η Goldman Sachs δεν βοήθησε την Ελλάδα να μπει στην ΟΝΕ. Ακόμη κι αν είναι έτσι, που δεν μπορώ να το αποδείξω, το γεγονός είναι ότι, έναν χρόνο μετά την είσοδό της, η Ελλάδα εξαπάτησε με τη βοήθεια της Goldman Sachs την Ευρώπη σχετικά με τους λογαριασμούς της, εκμεταλλευόμενη τη δυσλειτουργία της Eurostat. Ο Σημίτης μιλά για τις ημερομηνίες. Αλλά σε όλη της την έκταση η στάση του είναι λανθασμένη και θα πρέπει να υπάρξει στην Ελλάδα, όπως υπήρξε στη Νότια Αφρική, μια επιτροπή αλήθειας που να ανακαλύψει το τι ακριβώς συνέβη».

Μαρκ Ρος, Βέλγος δημοσιογράφος, συγγραφέας του βιβλίου «*Η Τράπεζα. Πως η Goldman Sachs κυβερνά τον κόσμο*», απόσπασμα συνέντευξης Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 27-11-2011

Όπως περιγράφει ο ***Henri Kissinger*** στο ογκώδες βιβλίο του *Διπλωματία* (στην σελ. 876) μέχρι και το 1991, ο ***Γκορμπατσώφ*** αποτελούσε για την *Ουάσινγκτον* έναν απαραίτητο εταίρο στο χτίσιμο μιας *νέας παγκόσμιας τάξης*. Η πεποίθηση αυτή ήταν τόσο έντονη μάλιστα, που ο ***πρόεδρος Μπους*** διάλεξε το ουκρανικό Κοινοβούλιο σαν τόπο συγκέντρωσης για να εκθειάσει τις αρετές του Σοβιετικού ηγέτη και να τονίσει τη σημασία της ενότητας για μια υγιή *Σοβιετική Ένωση*. Ο ***Kissinger*** ομολογεί, ότι η διατήρηση του ***Γκορμπατσώφ*** στην εξουσία έγινε ένας από τους πρωταρχικούς αντικειμενικούς σκοπούς των δυτικών πολιτικών, οι οποίοι ήταν πεπεισμένοι ότι με οποιονδήποτε άλλον θα ήταν πολύ πιο δύσκολο να συννενοηθούν, ενώ προσθέτει χαρακτηριστικά και επί λέξει ότι «*κατά την διάρκεια του περίεργου, προφανώς αντιγκορμπατσοφικού πραξικοπήματος τον Αύγουστο του 1991, όλοι οι δημοκρατικοί ηγέτες έτρεξαν να σταθούν στο πλευρό της «νομιμότητας» υποστηρίζοντας τους κομμουνιστικούς θεσμούς που είχαν ανεβάσει τον Γκορμπατσόφ στην εξουσία*».

Η λεγόμενη, λοιπόν, υψηλή παγκόσμια πολιτική, όπως και ο ίδιος ο ***Kissinger*** άλλωστε επισημαίνει με κάθε ευκαιρία, δεν γνωρίζει από «αδυναμίες». Ο ***Γκορμπατσώφ*** *θιστες ψυχικές, ιδιαίτερα θρησκευτικές καταστάσεις, ή όταν τα παραπάνω συνυπάρχουν»*. Με την έννοια αυτή η «χαρισματική ηγεσία» επιβάλλεται, καθώς το απαιτεί μια «κρίση», ένα «κενό» εξουσίας, μια έκτακτη ανάγκη, μια περίοδος θεσμικών αλλαγών ή η περίπτωση μιας πολεμικής απειλής ή ακόμα και ήττας σε ζητήματα που θεωρούνται «εθνικές υποθέσεις». Τα πλήθη τότε παραληρούν μπροστά στην «χαρισματική» ηγεσία, στην οποία εναποθέτουν κάθε ελπίδα για το αίσιο τέλος της «αποστολής», που πιστεύουν ότι αυτή ενσαρκώνει. Οι σημαντικότερες μεταβολές συντελούνται ακριβώς αυτές τις «στιγμές».

Λίγα χρόνια μετά την «πτώση» του ***Γκορμπατσώφ***, στον ελλαδικό χώρο ο θάνατος του *Ανδρέα Παπανδρέου* σηματοδοτεί, όπως συμφωνεί σχεδόν το σύνολο των δημοσιολογούντων μέχρι σήμερα, το «*τέλος των χαρισματικών ηγετών*». Η άνοδος στην εξουσία του *Κώστα Σημίτη* ήρθε, απλώς, να επιβεβαιώσει την πεποίθηση αυτή. Και όμως, ένας εξουσιαστής που φάνταζε άχαρος, χλωμός, με εμφανή αδυναμία να «καταπλήξει» τα πλήθη ή να εξασφαλίσει, έστω, και ψήγματα της λατρείας, που έτρεφαν οι κομματικοί οπαδοί για τον προκάτοχό του, ήρθε σαν ο νέος παράκλητος του έθνους και εγκαταστάθηκε για τα καλά στα μεγάλα σαλόνια της εξουσίας για οκτώ ολόκληρα χρόνια, προβλήθηκε μάλιστα ως «*αναντικατάστατος*».

Ο *Σημίτης* δίνει γρήγορα το «στίγμα» του. Ο χώρος της *σοσιαλδημοκρατίας*, που εκφράζει το Πασοκ μεταπολιτευτικά, αυτή την φορά κυβερνά ασπαζόμενος αφ' ενός πλέον ανεπιφύλακτα την ευρωπαϊκή κατεύθυνση, που υποδεικνύει ο γερμανικός παράγοντας και αφ' ετέρου δουλεύει την «*επαναπροσέγγιση*» με το τουρκικό κράτος, που μαγειρεύουν οι ΗΠΑ ήδη πριν από το επίσημο «γκριζάρισμα» του Αιγαίου μ' αφορμή τα ***Ίμια***. Όσο για την «φούσκα» του ***Χρηματιστηρίου***, μπορεί κάποιος να υποστηρίξει ότι δεν ήταν μια συντονισμένη προσπάθεια της κυβέρνησης Σημίτη στον δρόμο για την ένταξη στην ΟΝΕ; Ούτε για αστείο!

Η πρόσφατη αναζωπύρωση της διαμάχης *Σημίτη-Καραμανλή* για τις πολιτικές «*επαναπροσέγγισης*» των λεγόμενων ελληνοτουρκικών μόνο τυχαία δεν είναι, καθώς αμφότεροι είναι γνώστες της κρυφής διπλωματίας που εξελίσσεται πίσω από τους θεατρινισμούς της συνάντησης *Δένδια-Ερντογάν* και *Δένδια-Τσαβούσογλου* στην Άγκυρα. Ας θυμηθούμε, όμως, τι έλεγε το 2006 ο πρώην πρόεδρος της Δημοκρατίας Χρήστος Σαρτζετάκης για την περιβόητη συμφωνία της Μαδρίτης που υπέγραψε στις 8 Ιούλη 1997, στο «περιθώριο» της Συνόδου Κορυφής του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη με την υψηλή επίβλεψη της υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μαντλίν Ωλμπράιτ, ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κ. Σημίτης και ο Πρόεδρος της Τουρκίας Σ. Ντεμιρέλ, περιστοιχιζόμενοι από τους υπουργούς Εξωτερικών Πάγκαλο και Τζεμ.

«Συγκεκριμένως, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δημοσίως ἔχω ἐπισημάνει, μὲ τὸ 4ο σημεῖο τοῦ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997 Ἑλλὰς καὶ Τουρκία δεσμευθήκαμε ἀμοιβαίως σὲ "σεβασμὸ στὰ νόμιμα ζωτικὰ συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα τῆς κάθε χώρας στὸ Αἰγαῖο, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία τους". Ἀλλὰ οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι καὶ στὸ Διεθνὲς Δίκαιο ὅταν τὰ "συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα" ἑνὸς κράτους εἶναι «νόμιμα», ὀνομάζονται "δικαιώματα" καὶ ἀσκοῦνται ὡς τοιαῦτα, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔχουν ἢ ὄχι "μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνική του κυριαρχία". Ἡ ἐπιλεγεῖσα ἑπομένως τότε διατύπωσις, σὲ συνδυασμὸ μάλιστα μὲ τὸν ὅρο "ζωτικά", ποὺ ἐνθυμίζει τὴν ἀξίωσι τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας γιὰ "ζωτικὸ χῶρο", μόνον τὴν κερκόπορτα τῆς τουρκικῆς ἐπεκτατικῆς βουλιμίας ἄνοιξε, νομίμως πλέον! Ἀφοῦ ἠμπορεῖ ἀνέτως νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ἔμμεσος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀναγνώρισις δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας εἰς τὸ Αἰγαῖο, ἐνῷ τέτοια δικαιώματα της κατὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιο καὶ τὶς ἰσχύουσες διεθνεῖς συνθῆκες δὲν ὑπάρχουν. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτὸ νομικὸ γιὰ τὶς τουρκικὲς ἐπιδιώξεις πρόσκομμα ἔχει ἀναιρεθῆ πλέον μὲ τὴν ἄφρονα, ὡς ἀνωτέρω, συνυπογραφήν μας, σύμφωνα μὲ τὴν ἄλλη ἀρχὴ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, κατὰ τὴν ὁποία καὶ ἁπλᾶ "συμφέροντα" ἢ "ἐνδιαφέροντα", δηλαδὴ καὶ προτοῦ αὐτὰ νὰ καταστοῦν "δικαιώματα", ἠμποροῦν νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενο συμβατικῆς μεταξὺ τῶν κρατῶν δεσμεύσεως. Νὰ λοιπὸν πῶς μὲ περίσσεια ἐπιπολαιότητος καὶ ἀφροσύνης δεσμευθήκαμε».

Δεν είναι, όμως, μόνο η ερμηνεία αυτή που «τσαλακώνει» την *Συμφωνία της Μαδρίτης*, για την οποία υπερηφανεύεται ακόμη ο *Σημίτης*. Στην σχετική έκθεση του ***αμερικανικού Κογκρέσου***, η σημασία της συμφωνίας συνοψίζεται στα εξής:

«*Οι τελευταίες δύο προβλέψεις έχουν ίσως τη μέγιστη δυνατότητα αποτροπής σύγκρουσης γιατί στρέφονται σε θέματα που είναι τα πιο επίμαχα. Η Ελλάδα είναι δεσμευ-*

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από την σελ. 2

δεν κάνει τη δουλειά, τότε... ο Αλέξης ο Τσίπρας, το ισχυρό χαρτί, θα στήσει δικό του κόμμα! Για την ακρίβεια θα απειλήσει τα κομματικά όργανα. (Σημειώνουμε πως ένα από αυτά είναι και ο «πρωϊνός καφές»). Αυτός είναι ο Αλέξης Τσίπρας!

Corruptissima re publica plurimae leges

(*όσο πιο διεφθαρμένο το κράτος, τόσο πιο πολλοί οι νόμοι*, Τάκιτος)

Και πολύ το άργησαν εδώ που τα λέμε. Ο λόγος για την τροπολογία που κατατέθηκε, νύχτα φυσικά, που απαλλάσσει τα μέλη των υγειονομικών κρατικών επιτροπών, όχι απλώς από κάθε μελλοντική ποινική δίωξη αλλά και από κάθε ενδεχόμενο εξέτασης στα πλαίσια ενδεχόμενης εξεταστικής ή προανακριτικής διαδικασίας στο πλαίσιο του κοινοβουλευτισμού! Ο ΣΥΡΙΖΑ αποχώρησε από τη διαδικασία για να διευκολύνει, όπως πάντα, την κυβέρνηση στην ψήφιση και το ατσαλωμένο ΚΚΕ έδωσε το μελιστάλαχτο παρών του. Προφανώς, δεν είναι καθόλου άσχετη η διαρροή πληροφοριών σχετικά με τα πρακτικά της επιτροπής.

Πολλοί έσπευσαν αμέσως να πουν την εξυπνάδα τους: «μα δεν βλέπετε πως προστατεύει η Κολομβία των Βαλκανίων τους Τσιόδρες τους που έκαναν τη βρώμικη δουλειά;». Στην πραγματικότητα συνέβη το ακριβώς αντίθετο: Η κυβέρνηση αντί να ανταμείψει τα μέλη των επιτροπών της, τις καταδίκασε και όχι μόνο αυτό αλλά τους έκλεισε το στόμα για πάντα. Οι επιτροπές τέτοιου είδους, όπως γνωρίζουμε από το διοικητικό δίκαιο, είναι πάντα γνωμοδοτικές. Δεν μπορούν να πάρουν αποφάσεις, ο ρόλος τους είναι να εισηγούνται στην πολιτική ηγεσία, η οποία λαμβάνει υπ' όψιν της την εισήγηση ή όχι. Εφ' όσον σμιακών, δεν έχουν πολλές μέρες δόξας μπροστά τους. Όλοι καταλαβαίνουν ή ψυχανεμίζονται ότι με την υπογραφή τους η Ελλάδα έχει μετατραπεί ήδη σε «εποχική» χώρα, που σκοπός της είναι να ανοίγει τον Μάϊο για τους τουρίστες και θα κλείνει περί τα μέσα Οκτωβρίου με τη λήξη της τουριστικής περιόδου.

Ο τουρίστας δεν είναι απλός τουρίστας

Και για όποιον τρέφει ακόμα αμφιβολίες για τη δημιουργία «πολιτών δύο κατηγοριών», το είπε ήδη η ***Σοφία Βούλτεψη***, κάτοχος κάποιου υφυπουργείου, που μας διαφεύγει. Ερωτώμενη σχετικά με το θέμα, απάντησε ότι οι τουρίστες φέρνουν χρήματα στη χώρα. Συγκεκριμένα, σημείωσε πως «ο τουρίστας δεν είναι απλός τουρίστας. Ο τουρίστας είναι αυτός που φέρνει χρήματα στην χώρα. Άρα, πάντοτε θα κάνουμε κάποια θυσία. Δεν το κάνει για τον εαυτό του. Το κάνει γιατί ο τουρίστας που θα' ρθει, θα ξοδέψει χρήματα».

Σας παρακαλούμε θερμά να μην αρχίσετε τις γκρίνιες, ότι είστε κι εσείς φορολογούμενοι και μάλιστα οι πιο ληστρικά φορολογούμενοι σε όλη την Ευρώπη. Δεν μετράει αυτό. Μετράει ότι μας έχουν δεδομένους!

«ΦΑΤΟ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΑΞΩ»

Το έχουμε πάθει όλοι και είναι αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητας να ακούς τη γνώριμη φωνή από την κουζίνα να προφέρει το τρομερό ξόρκι «ΦΑΤΟ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΑΞΩ». Ο λόγος ασφαλώς για κάποιο πιάτο με φακές ή κουνουπίδι που έχει μείνει στα αζήτητα πέντε μέρες στο ψυγείο ή και περισσότερο. Μονομιάς ξυπνάνε όλες οι κακές αναμνήσεις των παιδικών χρόνων, τα παιδάκια που πεινάνε κάπου στην Αφρική και έπρεπε να τους ρους καταστρέφοντας τις δικές τους ζωές, σύμφωνα με τα κρατικά φιρμάνια και τα αλλεπάλληλα «μασάζ» ατομικής ευθύνης.

Οι Φήμες, ότι η εμπιστοσύνη της κυβέρνησης έχει καταρρεύσει σε αυτές τις ηλικιακές ομάδες, ελέγχονται ως ανακριβείς...

ΚΡΑΤΟΣ-ΜΑΦΙΑ, Η ΙΔΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

«Τους είπα κάτι έπρεπε να γίνει μ' εκείνον τον τύπο, το Χίτλερ. Είπα ότι αν γινόταν κάποιος να ξεπαστρέψει αυτό το κάθαρμα, ο πόλεμος θα τελείωνε σε πέντε λεπτά»

Τσαρλς «Λάκι» Λουτσιάνο

«Θα μιλήσω σε οποιονδήποτε· σε παπά, σε διευθυντή τράπεζας σε συμμορίτη, στον ίδιο τον διάβολο, αν έτσι καταφέρω ν' αποσπάσω τις πληροφορίες που θέλω. Εδώ έχουμε να κάνουμε με πόλεμο».

Πλωτάρχης Τσαρλς Χάφεντεν, Υπηρεσία Πληροφοριών Αμερικανικού Ναυτικού

Τον Νοέμβριο του 2002 το ***Εφετείο της Περούτζια*** καταδικάζει τον ***Τζούλιο Αντρεόττι*** σε 24 χρόνια κάθειρξη δεχόμενο ότι ο πρώην πρωθυπουργός του ιταλικού κράτους έδωσε εντολή στην Μαφία να δολοφονήσει τον Ιταλό δημοσιογράφο ***Κάρμινε «Μίνο» Πεκορέλι,*** στις 20 Μαρτίου του 1979, για να μην αποκαλυφθούν στοιχεία που θα κατέστρεφαν την πολιτική του καριέρα. Οι δικαστές έλαβαν σοβαρά υπ' όψιν τους την μαρτυρία του ***Αντόνιο Τζιούφρε***, πρώην μέλους της Μαφίας, που έγινε πληροφοριοδότης της αστυνομίας μετά τη σύλληψη του, ο οποίος κατέθεσε ότι ο πρώην πρωθυπουργός ***Τζούλιο Αντρεότι*** συνεργαζόταν με τη Μαφία στη διάρκεια της πολύχρονης πολιτικής του καριέρας. Ο ***Τζιούφρε*** ήταν στενός συνεργάτης του «*αρχηγού των αρχηγών*» της ***Κόζα Νόστρα*** *Μπερνάρντο Προβεντζάνο*. Μ' άλλα λόγια η ***Κόζα Νόστρα*** συνέδραμε ήταν το παρατσούκλι του στην Μαφία) έφτιαξε μια τεράστια περιουσία, επειδή συνεργαζόταν με την ***Σικελική Μαφία***, ενώ με τις ίδιες «πλάτες» έχτισε και την πολιτική του καριέρα. Θα προσθέσουμε σ' αυτό το σημείο ότι οι σχέσεις της Μαφίας με τον ***Αντρεόττι*** δεν ήταν ανέφελες, καθώς το 1993 σύμφωνα μ' έναν από τους ισχυρότερους «νονούς» τον ***Τζιοβάνι Μπρούσκα***, ο ***Αντρεότι*** όχι μόνο δεν επενέβη για να επηρεάσει την απόφαση του ***Κακουργιοδικείου του Παλέρμο***, με την οποία καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές δεκάδες μαφιόζοι, αλλά προώθησε από κοινού με τον τότε υπουργό Δικαιοσύνης ***Μαρτέλι***, το νόμο περί «ανανήψαντων» μαφιόζων. Η ***Κόζα Νόστρα*** απαντά με την δολοφονία του χριστιανοδημοκράτη ευρωβουλευτή και στενού συνεργάτη του Αντρεότι, ***Σάλβο Λίμα***. Ο ***Μπρούσκα***, όμως κελαηδώντας ανέφερε και πολλά άλλα ενδιαφέροντα σε σχέση με τις υποθέσεις δολοφονιών προς χάριν Αντρεότι, και συγκεκριμένα αναφέρθηκε σε αυτήν του τοπικού γραμματέα του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στη Σικελία, ***Μικέλε Ρέινα***, το 1979, στη δολοφονία (το 1980) του ***Πιερσάντι Ματαρέλα***, προέδρου του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στην περιοχή της Σικελίας, η οποία ήταν καθοριστική για την εκλογή του ***Μάριο Ντ' Ακουίστο***, στενού συνεργάτη του ***Αντρεότι***, στην προεδρία του κόμματος στη ***Σικελία***...

Πιστεύουμε ότι αυτή η σύντομη, εντελώς ενδεικτική αλλά χρήσιμη αναδρομή στις στενές σχέσεις ιταλών πρωθυπουργών με την ***Κόζα Νόστρα***, θα βοηθήσει να καταλάβουμε καλύτερα τις τελευταίες εξελίξεις (δολοφονία του δημοσιογράφου ***Γιώργου Καραϊβάζ***), που αφορούν τις σχέσεις του πολιτικού συστήματος στον ελλαδικό χώρο με την ντόπια μαφία. Γιατί αυτή

plurimae leges

(όσο πιο διεφθαρμένο το κράτος, τόσο πιο πολλοί οι νόμοι, Τάκιτος)

Και πολύ το άργησαν εδώ που τα λέμε. Ο λόγος για την τροπολογία που κατατέθηκε, νύχτα φυσικά, που απαλλάσσει τα μέλη των υγειονομικών κρατικών επιτροπών, όχι απλώς από κάθε μελλοντική ποινική δίωξη αλλά και από κάθε ενδεχόμενο εξέτασης στα πλαίσια ενδεχόμενης εξεταστικής ή προανακριτικής διαδικασίας στο πλαίσιο του κοινοβουλευτισμού! Ο ΣΥΡΙΖΑ αποχώρησε από τη διαδικασία για να διευκολύνει, όπως πάντα, την κυβέρνηση στην ψήφιση και το ατσαλωμένο ΚΚΕ έδωσε το μελιστάλαχτο παρών του. Προφανώς, δεν είναι καθόλου άσχετη η διαρροή πληροφοριών σχετικά με τα πρακτικά της επιτροπής.

Πολλοί έσπευσαν αμέσως να πουν την εξυπνάδα τους: «μα δεν βλέπετε πως προστατεύει η Κολομβία των Βαλκανίων τους Τσιόδρες τους που έκαναν τη βρώμικη δουλειά;». Στην πραγματικότητα συνέβη το ακριβώς αντίθετο: Η κυβέρνηση αντί να ανταμείψει τα μέλη των επιτροπών της, τις καταδίκασε και όχι μόνο αυτό αλλά τους έκλεισε το στόμα για πάντα. Οι επιτροπές τέτοιου είδους, όπως γνωρίζουμε από το διοικητικό δίκαιο, είναι πάντα γνωμοδοτικές. Δεν μπορούν να πάρουν αποφάσεις, ο ρόλος τους είναι να εισηγούνται στην πολιτική ηγεσία, η οποία λαμβάνει υπ' όψιν της την εισήγηση ή όχι. Εφ' όσον δεν μπορούν να εξεταστούν, δεν μπορούν να μιλήσουν για το πως, τελικά, λαμβάνονταν οι αποφάσεις. Η κυβέρνηση με το ακαταδίωκτο των επιτροπών προστατεύει μόνο τα κορυφαία μέλη της.

Είχαμε γελάσει πολύ στα 90's όταν απαγόρευσε ένα δικαστήριο στον αξέχαστο Τζίμη Πανούση να προφέρει το όνομα του Ακατονόμαστου. Ο Πέτρος Φιλιππίδης ο γνωστός κωμικός ηθοποιός καταδίκασε μόνος του τον εαυτό του απαγορεύοντας κάθε αναφορά στο όνομα του σε σχέση με την υπόθεση των βιασμών (me too) και όλοι κατάλαβαν.

Ένα πράγμα μάς ξετρελαίνει στον Κούλη και το ομολογούμε δημοσίως: Πόσο

Ο τουρίστας δεν είναι απλός τουρίστας

Και για όποιον τρέφει ακόμα αμφιβολίες για τη δημιουργία «πολιτών δύο κατηγοριών», το είπε ήδη η ***Σοφία Βούλτεψη***, κάτοχος κάποιου υφυπουργείου, που μας διαφεύγει. Ερωτώμενη σχετικά με το θέμα, απάντησε ότι οι τουρίστες φέρνουν χρήματα στη χώρα. Συγκεκριμένα, σημείωσε πως «ο τουρίστας δεν είναι απλός τουρίστας. Ο τουρίστας είναι αυτός που φέρνει χρήματα στην χώρα. Άρα, πάντοτε θα κάνουμε κάποια θυσία. Δεν το κάνει για τον εαυτό του. Το κάνει γιατί ο τουρίστας που θα' ρθει, θα ξοδέψει χρήματα».

Σας παρακαλούμε θερμά να μην αρχίσετε τις γκρίνιες, ότι είστε κι εσείς φορολογούμενοι και μάλιστα οι πιο ληστρικά φορολογούμενοι σε όλη την Ευρώπη. Δεν μετράει αυτό. Μετράει ότι μας έχουν δεδομένους!

«ΦΑΤΟ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΑΞΩ»

Το έχουμε πάθει όλοι και είναι αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητας να ακούς τη γνώριμη φωνή από την κουζίνα να προφέρει το τρομερό ξόρκι «ΦΑΤΟ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΑΞΩ». Ο λόγος ασφαλώς για κάποιο πιάτο με φακές ή κουνουπίδι που έχει μείνει στα αζήτητα πέντε μέρες στο ψυγείο ή και περισσότερο. Μονομιάς ξυπνάνε όλες οι κακές αναμνήσεις των παιδικών χρόνων, τα παιδάκια που πεινάνε κάπου στην Αφρική και έπρεπε να τους κάνουμε κάθε φορά το χατίρι να τρώμε τις υπερμεγέθεις μερίδες με το ζόρι. Όταν είμασταν νεότεροι απαντούσαμε χωρίς σκέψη, «πέτα το και τί με νοιάζει εμένα», όσο όμως περνούν τα χρόνια τόσο περισσότερο μπαίναμε στη αηδιαστική διαδικασία να γευτούμε με προφυλάξεις την ξεχασμένη μπαγιάτικη λιχουδιά για να μην πεταχτεί «και είναι κρίμα».

Αυτές οι ευχάριστες σκέψεις ξύπνησαν με την μεγαλοφυή πρωτοβουλία της κυβέρνησης να εμβολιάσει την ομάδα των 30-39 (παραλείφθηκε η μεγαλειώδης ηλικιακή ομάδα των 40-49 που δεν είναι ηλικία, είναι ιδέα) με τα εμβόλια astrazeneca, που μένουν στα αζήτητα εξ

«τους είπα κάτι έπρεπε να γίνει μ' εκείνον τον τύπο, το Χίτλερ. Είπα ότι αν γινόταν κάποιος να ξεπαστρέψει αυτό το κάθαρμα, ο πόλεμος θα τελείωνε σε πέντε λεπτά»

Τσαρλς «Λάκι» Λουτσιάνο

«Θα μιλήσω σε οποιονδήποτε· σε παπά, σε διευθυντή τράπεζας σε συμμορίτη, στον ίδιο τον διάβολο, αν έτσι καταφέρω ν' αποσπάσω τις πληροφορίες που θέλω. Εδώ έχουμε να κάνουμε με πόλεμο».

Πλωτάρχης Τσαρλς Χάφεντεν, Υπηρεσία Πληροφοριών Αμερικανικού Ναυτικού

Τον Νοέμβριο του 2002 το ***Εφετείο της Περούτζια*** καταδικάζει τον ***Τζούλιο Αντρεόττι*** σε 24 χρόνια κάθειρξη δεχόμενο ότι ο πρώην πρωθυπουργός του ιταλικού κράτους έδωσε εντολή στην Μαφία να δολοφονήσει τον Ιταλό δημοσιογράφο ***Κάρμινε «Μίνο» Πεκορέλι,*** στις 20 Μαρτίου του 1979, για να μην αποκαλυφθούν στοιχεία που θα κατέστρεφαν την πολιτική του καριέρα. Οι δικαστές έλαβαν σοβαρά υπ' όψιν τους την μαρτυρία του ***Αντόνιο Τζιούφρε***, πρώην μέλους της Μαφίας, που έγινε πληροφοριοδότης της αστυνομίας μετά τη σύλληψη του, ο οποίος κατέθεσε ότι ο πρώην πρωθυπουργός ***Τζούλιο Αντρεότι*** συνεργαζόταν με τη Μαφία στη διάρκεια της πολύχρονης πολιτικής του καριέρας. Ο ***Τζιούφρε*** ήταν στενός συνεργάτης του «*αρχηγού των αρχηγών*» της ***Κόζα Νόστρα*** *Μπερνάρντο Προβεντζάνο*. Μ' άλλα λόγια η ***Κόζα Νόστρα*** συνέδραμε τον Αντρεότι να ενισχύσει την επιρροή του στους κόλπους του Χριστιναδημοκρατικού κόμματος, συγκέντρωνε ψήφους για δικούς του πολιτικούς, εξουδετέρωνε πολιτικούς του αντιπάλους μ' αποτέλεσμα τελικά να ανέλθει στο πρωθυπουργικό αξίωμα. Ο Αντρεόττι από την πλευρά προστάτευε τα μέλη της ***Κόζα Νόστρα*** από τις διωκτικές αρχές.

Στο πλευρό του ***Αντρεότι*** στάθηκε πρώτος απ' όλους ο τότε πρωθυπουργός του ιταλικού κράτους ***Σίλβιο Μπερλουσκόνι***, ο οποίος καταδίκασε ανοικτά την δικαστική απόφαση κάνοντας λόγο για «πολιτικά κίνητρα» των δικαστών, οι οποίοι «*προσπάθησαν να αλλάξουν την πορεία της δημο-*

Μπρούσκα, ο ***Αντρεότι*** όχι μόνο δεν επενέβη για να επηρεάσει την απόφαση του ***Κακουργιοδικείου του Παλέρμο***, με την οποία καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές δεκάδες μαφιόζοι, αλλά προώθησε από κοινού με τον τότε υπουργό Δικαιοσύνης ***Μαρτέλι***, το νόμο περί «ανανήψαντων» μαφιόζων. Η ***Κόζα Νόστρα*** απαντά με την δολοφονία του χριστιανοδημοκράτη ευρωβουλευτή και στενού συνεργάτη του Αντρεότι, ***Σάλβο Λίμα***. Ο ***Μπρούσκα***, όμως κελαηδώντας ανέφερε και πολλά άλλα ενδιαφέροντα σε σχέση με τις υποθέσεις δολοφονιών προς χάριν Αντρεότι, και συγκεκριμένα αναφέρθηκε σε αυτήν του τοπικού γραμματέα του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στη Σικελία, ***Μικέλε Ρέινα***, το 1979, στη δολοφονία (το 1980) του ***Πιερσάντι Ματαρέλα***, προέδρου του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στην περιοχή της Σικελίας, η οποία ήταν καθοριστική για την εκλογή του ***Μάριο Ντ' Ακουίστο***, στενού συνεργάτη του ***Αντρεότι***, στην προεδρία του κόμματος στη ***Σικελία***...

Πιστεύουμε ότι αυτή η σύντομη, εντελώς ενδεικτική αλλά χρήσιμη αναδρομή στις στενές σχέσεις ιταλών πρωθυπουργών με την ***Κόζα Νόστρα***, θα βοηθήσει να καταλάβουμε καλύτερα τις τελευταίες εξελίξεις (δολοφονία του δημοσιογράφου ***Γιώργου Καραϊβάζ***), που αφορούν τις σχέσεις του πολιτικού συστήματος στον ελλαδικό χώρο με την ντόπια μαφία. Γιατί αυτή είναι η ουσία, και όχι η κυρίαρχη δημοσιογραφική κατασκευή, που μιλά για ξεκαθαρίσματα μεταξύ των νονών της νύχτας ή της ημέρας.

Σύμφωνα με το ίδιο το ίδιο το πόρισμα της ΕΥΠ μέρος του οποίου έχει ήδη δημοσιοποιηθεί (βλ. ***Το Βήμα της Κυριακής***, 18-4-2021, Β. Λαμπρόπουλος, *στο «δίκτυο πίσω από την δολοφονία του Γιώργου Καραϊβάζ»*) σχετικά με την εγχώρια Κόζα Νόστρα εμπλέκεται άμεσα ο πρώην αντιπρόεδρος της βουλής επί κυβέρνησης Συριζα Δημήτρης Καμμένος: *«Ο βουλευτής Δημήτρης Καμμένος μεσολαβεί για να αναλάβει ο Μάλαμας το κυλικείο της Βουλής. Επίσης μεσολαβεί και για άλλους διαγωνισμούς, όπως είναι η τροφοδοσία των*

νώς, δεν είναι καθόλου άσχετη η διαρροή πληροφοριών σχετικά με τα πρακτικά της επιτροπής.

Πολλοί έσπευσαν αμέσως να πουν την εξυπνάδα τους: «μα δεν βλέπετε πως προστατεύει η Κολομβία των Βαλκανίων τους Τσιόδρες τους που έκαναν τη βρώμικη δουλειά;». Στην πραγματικότητα συνέβη το ακριβώς αντίθετο: Η κυβέρνηση αντί να ανταμείψει τα μέλη των επιτροπών της, τις καταδίκασε και όχι μόνο αυτό αλλά τους έκλεισε το στόμα για πάντα. Οι επιτροπές τέτοιου είδους, όπως γνωρίζουμε από το διοικητικό δίκαιο, είναι πάντα γνωμοδοτικές. Δεν μπορούν να πάρουν αποφάσεις, ο ρόλος τους είναι να εισηγούνται στην πολιτική ηγεσία, η οποία λαμβάνει υπ' όψιν της την εισήγηση ή όχι. Εφ' όσον δεν μπορούν να εξεταστούν, δεν μπορούν να μιλήσουν για το πως, τελικά, λαμβάνονταν οι αποφάσεις. Η κυβέρνηση με το ακαταδίωκτο των επιτροπών προστατεύει μόνο τα κορυφαία μέλη της.

Είχαμε γελάσει πολύ στα 90's όταν απαγόρευσε ένα δικαστήριο στον αξέχαστο Τζίμη Πανούση να προφέρει το όνομα του Ακατονόμαστου. Ο Πέτρος Φιλιππίδης ο γνωστός κωμικός ηθοποιός καταδίκασε μόνος του τον εαυτό του απαγορεύοντας κάθε αναφορά στο όνομα του σε σχέση με την υπόθεση των βιασμών (me too) και όλοι κατάλαβαν.

Ένα πράγμα μάς ξετρελαίνει στον Κούλη και το ομολογούμε δημοσίως: Πόσο ωραία χειρίζεται τα καραγκιοζάκια του, τους μοιράζει θεσούλες, καθώς έχει την εξουσία και τα έχει να του χορεύουν, να πίνουν νερό στο όνομά του και να του κάνουν τη βρώμικη δουλειά. Έτσι την πάτησαν και οι «επιστήμονες» των κρατικών επιτροπών, γεύτηκαν δόξα, χορηγίες (φανερές ή κρυφές), ξεσάλωσαν μπροστά στις κάμερες για μήνες.

Ο «Εξαδάχτυλος», η «Γκάγκα», ο «Σίψας» και άλλοι «διαπρεπείς επιστήμονες» με τα ονόματα σαν παρατσούκλια υποκο-

ξετε τις γκρίνιες, ότι είστε κι εσείς φορολογούμενοι και μάλιστα οι πιο ληστρικά φορολογούμενοι σε όλη την Ευρώπη. Δεν μετράει αυτό. Μετράει ότι μας έχουν δεδομένους!

«ΦΑΤΟ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΑΞΩ»

Το έχουμε πάθει όλοι και είναι αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητας να ακούς τη γνώριμη φωνή από την κουζίνα να προφέρει το τρομερό ξόρκι «ΦΑΤΟ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΟ ΠΕΤΑΞΩ». Ο λόγος ασφαλώς για κάποιο πιάτο με φακές ή κουνουπίδι που έχει μείνει στα αζήτητα πέντε μέρες στο ψυγείο ή και περισσότερο. Μονομιάς ξυπνάνε όλες οι κακές αναμνήσεις των παιδικών χρόνων, τα παιδάκια που πεινάνε κάπου στην Αφρική και έπρεπε να τους κάνουμε κάθε φορά το χατίρι να τρώμε τις υπερμεγέθεις μερίδες με το ζόρι. Όταν είμασταν νεότεροι απαντούσαμε χωρίς σκέψη, «πέτα το και τί με νοιάζει εμένα», όσο όμως περνούν τα χρόνια τόσο περισσότερο μπαίναμε στη αηδιαστική διαδικασία να γευτούμε με προφυλάξεις την ξεχασμένη μπαγιάτικη λιχουδιά για να μην πεταχτεί «και είναι κρίμα».

Αυτές οι ευχάριστες σκέψεις ξύπνησαν με την μεγαλοφυή πρωτοβουλία της κυβέρνησης να εμβολιάσει την ομάδα των 30-39 (παραλείφθηκε η μεγαλειώδης ηλικιακή ομάδα των 40-49 που δεν είναι ηλικία, είναι ιδέα) με τα εμβόλια astrazeneca, που μένουν στα αζήτητα εξ αιτίας κάποιων παρενεργειών, αλλά κυρίως του αδυσώπητου εμπορικού πολέμου Ε.Ε.-Μ. Βρετανίας. Ωραία, λοιπόν, ας τα σπρώξουμε αλλού! Τί στάση περιμένετε από τους, 30 + κάτι, συνανθρώπους μας, αρκετοί εκ των οποίων έχουν ξεθαρρέψει τόσο που πηγαίνουν από «κορωνοπάρτυ» σε «κορωνοπάρτυ»; Ακριβώς! Νέοι είναι, ανόητοι δεν είναι, έχουν καταλάβει ότι δεν τους αφορά η «πανδημία» στο ελάχιστο, πλην όμως είναι υποχρεωμένοι να δείξουν «αλληλεγγύη» στους γεροντότε-

ο πρώην πρωθυπουργός του ιταλικού κράτους έδωσε εντολή στην Μαφία να δολοφονήσει τον Ιταλό δημοσιογράφο ***Κάρμινε «Μίνο» Πεκορέλι,*** στις 20 Μαρτίου του 1979, για να μην αποκαλυφθούν στοιχεία που θα κατέστρεφαν την πολιτική του καριέρα. Οι δικαστές έλαβαν σοβαρά υπ' όψιν τους την μαρτυρία του ***Αντόνιο Τζιούφρε***, πρώην μέλους της Μαφίας, που έγινε πληροφοριοδότης της αστυνομίας μετά τη σύλληψη του, ο οποίος κατέθεσε ότι ο πρώην πρωθυπουργός ***Τζούλιο Αντρεότι*** συνεργαζόταν με τη Μαφία στη διάρκεια της πολύχρονης πολιτικής του καριέρας. Ο ***Τζιούφρε*** ήταν στενός συνεργάτης του «*αρχηγού των αρχηγών*» της ***Κόζα Νόστρα*** *Μπερνάρντο Προβεντζάνο*. Μ' άλλα λόγια η ***Κόζα Νόστρα*** συνέδραμε τον Αντρεότι να ενισχύσει την επιρροή του στους κόλπους του Χριστιναδημοκρατικού κόμματος, συγκέντρωνε ψήφους για δικούς του πολιτικούς, εξουδετέρωνε πολιτικούς του αντιπάλους μ' αποτέλεσμα τελικά να ανέλθει στο πρωθυπουργικό αξίωμα. Ο Αντρεόττι από την πλευρά προστάτευε τα μέλη της ***Κόζα Νόστρα*** από τις διωκτικές αρχές.

Στο πλευρό του ***Αντρεότι*** στάθηκε πρώτος απ' όλους ο τότε πρωθυπουργός του ιταλικού κράτους ***Σίλβιο Μπερλουσκόνι***, ο οποίος καταδίκασε ανοικτά την δικαστική απόφαση κάνοντας λόγο για «πολιτικά κίνητρα» των δικαστών, οι οποίοι «*προσπάθησαν να αλλάξουν την πορεία της δημοκρατικής πολιτικής και να ξαναγράψουν την ιστορία της Ιταλίας*». Τον Μάιο του 2014, το Ανώτατο Δικαστήριο της Ρώμης αποδέχεται τον ισχυρισμό του εισαγγελέα ***Αουρέλιο Γκαλάσο*** ότι «***για 18 χρόνια από το 1974 ως το 1992, ο γερουσιαστής Μαρτσέλο ντελ' Ούτρι ήταν ο εγγυητής της συμφωνίας του Μπερλουσκόνι με την Κόζα Νόστρα***» καταδικάζοντας τον σε επτά χρόνια φυλάκιση. Μ' άλλα λόγια στην δικαστική απόφαση επιβεβαιώνεται ότι ο ***Σίλβιο Μπερλουσκόνι*** (***Teflon Don***

δημοκρατικού κόμματος στη Σικελία, ***Μικέλε Ρέινα***, το 1979, στη δολοφονία (το 1980) του ***Πιερσάντι Ματαρέλα***, προέδρου του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στην περιοχή της Σικελίας, η οποία ήταν καθοριστική για την εκλογή του ***Μάριο Ντ' Ακουίστο***, στενού συνεργάτη του ***Αντρεότι***, στην προεδρία του κόμματος στη ***Σικελία***...

Πιστεύουμε ότι αυτή η σύντομη, εντελώς ενδεικτική αλλά χρήσιμη αναδρομή στις στενές σχέσεις ιταλών πρωθυπουργών με την ***Κόζα Νόστρα***, θα βοηθήσει να καταλάβουμε καλύτερα τις τελευταίες εξελίξεις (δολοφονία του δημοσιογράφου ***Γιώργου Καραϊβάζ***), που αφορούν τις σχέσεις του πολιτικού συστήματος στον ελλαδικό χώρο με την ντόπια μαφία. Γιατί αυτή είναι η ουσία, και όχι η κυρίαρχη δημοσιογραφική κατασκευή, που μιλά για ξεκαθαρίσματα μεταξύ των νονών της νύχτας ή της ημέρας.

Σύμφωνα με το ίδιο το ίδιο το πόρισμα της ΕΥΠ μέρος του οποίου έχει ήδη δημοσιοποιηθεί (βλ. ***Το Βήμα της Κυριακής***, 18-4-2021, Β. Λαμπρόπουλος, *στο «δίκτυο πίσω από την δολοφονία του Γιώργου Καραϊβάζ»* σχετικά με την εγχώρια Κόζα Νόστρα εμπλέκεται άμεσα ο πρώην αντιπρόεδρος της βουλής επί κυβέρνησης Συριζα Δημήτρης Καμμένος: «*Ο βουλευτής Δημήτρης Καμμένος μεσολαβεί για να αναλάβει ο Μάλαμας το κυλικείο της Βουλής. Επίσης μεσολαβεί και για άλλους διαγωνισμούς, όπως είναι η τροφοδοσία των hot spots όπου φιλοξενούνται μετανάστες προκειμένου να ανατεθούν στον Μάλαμα, ενώ λαμβάνει και το αντίστοιχο χρηματικό ποσό για τη μεσολάβησή του. Επισημαίνεται ότι μετά την ενημέρωση του πρωθυπουργού και του προέδρου της Βουλής από την υπηρεσία μας, ο βουλευτής καλεί εκ νέου τον Μάλαμα για να του αναφέρει για τη διαρροή που υπάρχει για τη δράση τους*». Επίσης, υπάρχουν συνομιλίες και του πρώην υπουργού Αμύνης Π. Καμμένου με τον δολοφονημένο πρώην ΕΚΑΜίτη, τον «κρίκο» της

Υποχρεωτικότητες, κυρώσεις και συναίνεση

Στις 19-04-2021 θεσμοθετήθηκαν οι κυρώσεις που θα επιβάλλονται σε όσους εργάζονται σε δημόσιες υπηρεσίες και αρνούνται να υποβληθούν σε αυτοδιαγνωστικό έλεγχο ή δεν καταχωρούν το αποτέλεσμα του στην σχετική πλατφόρμα. Οι κυρώσεις περιλαμβάνουν περικοπές μισθού στους αορίστου χρόνου εργαζομένους, ενώ στους συμβασιούχους δεν θα γίνεται δεκτή η παροχή εργασίας τους και η υπηρεσία θα απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής των αποδοχών τους, για όσο χρονικό διάστημα οι εργαζόμενοι δεν συμμορφώνονται. Ουσιαστικά πρόκειται για τις πρώτες κυρώσεις στον εργασιακό τομέα που συνδέονται με την κρατική διαχείριση του Covid-19 και όμως, δεν κινήθηκε φύλλο στον κοινωνικό χώρο. Με την έναρξη τού υποχρεωτικού αυτοδιαγνωστικού ελέγχου, από την πλευρά των εργαζομένων, παρ' όλο που δεν αναφέρθηκε κάποια περίπτωση άρνησης διενέργειας αυτοδιάγνωσης, το κράτος έσπευσε να βγάλει νόμο με κυρώσεις. Το κράτος γνωρίζει πως η διενέργεια αυτοδιαγνωστικού ελέγχου είναι ένα τρωτό μέτρο, αφού τα συγκεκριμένα self test έχουν πολύ χαμηλά ποσοστά επιτυχίας, ακόμα και αν κάποιος το κάνει σωστά, επίσης το κράτος γνωρίζει πως τα δηλωμένα αποτελέσματα στην πλατφόρμα μπορεί να είναι ψευδή. Παρ' όλο, λοιπόν, που το κράτος θεσμοθέτησε ένα υποχρεωτικό μέτρο καθαρά για

από τον κοινωνικό χώρο είναι μηδαμινές. Δεν θα μπορούσε, όμως, να είναι αλλιώς αν αναλογιστεί κάποιος τους «αντιεξουσιαστικούς» λαγούς που λίγο καιρό πριν την συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση, είχαν βγει μπροστά προτείνοντας την θεσμοθέτηση της υποχρεωτικότητας του εμβολίου και στον καταλογισμό ευθυνών σε όσους δεν θέλουν να κάνουν το εμβόλιο και η εργασία τους περιλαμβάνει επαφή με κόσμο. Την συγκεκριμένη «αντιεξουσιαστική» πρόταση, που τέθηκε μέσα από λογαριασμούς κοινωνικών δικτύων, που ακόμα και το κράτος την σκέφτεται πολύ σοβαρά πότε θα την βάλει στο τραπέζι, οι «αντιεξουσιαστές» φαίνεται πως δεν έχουν πρόβλημα να την θέσουν. Το πρώτο κατασταλτικό βήμα, λοιπόν, στον εργασιακό τομέα έγινε και μπορούμε να πούμε πως σ' αυτό έχει συναινέσει και ένα κομμάτι του λεγόμενου «χώρου», αφού όχι μόνο δεν υπάρχουν αντιδράσεις σ' αυτό, αλλά όπως είδαμε υπάρχουν και προτάσεις καταστολής. Τέτοια θα είναι η κρατική πρακτική και σε άλλα θέματα. Αν συμφωνούμε σ' αυτό που ήρθε σήμερα, θα συμφωνούμε και σε ό,τι έρθει.

Η ιθαγενής αγωνίστρια Λιλιάνα Πένια δολοφονήθηκε από εμπόρους κόκας στην Κολομβία

Την Τρίτη 20/04/21 δολοφονήθηκε η αυ-

γική σημασία για την διακίνηση. Μόνο το 2021 έχουν δολοφονηθεί 52 ηγέτες κοινοτήτων και υπερασπιστές τους, ενώ από το 2016, αφ' ότου υπογράφτηκε η συμφωνία ειρήνης μεταξύ κυβέρνησης-FARC, ο αριθμός των θυμάτων τέτοιων ενεργειών έχει φθάσει τα 1.166.

Μετά τη δολοφονία της Λιλιάνα Πένια, οι ιθαγενείς της κοινότητας Κάουκα αποφάσισαν την εκρίζωση των καλλιεργειών κόκας που υπάρχουν στα εδάφη τους και δέχτηκαν βροχή πυροβολισμών από αγνώστους, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 31 άτομα, τα 8 από τα οποία είναι σε σοβαρή κατάσταση. Επίσης, οι ιθαγενείς συνέλαβαν 12 άγνωστα άτομα με βαρύ οπλισμό. Ο εκφοβισμός των κοινοτήτων στόχο έχει την εξόντωση τους, αλλά οι ίδιες θα συνεχίσουν να αντιστέκονται στην καταστροφή τους.

Νέες ανεμογεννήτριες στη Μάνη

Δεκάδες νέες ανεμογεννήτριες θα εγκατασταθούν στη χερσόνησο της Μάνης. Πολλές εγκαταστάσεις αιολικών πάρκων είχαν παγώσει από το 2017 εξαιτίας ενός περιοριστικού όρου όπου οι ανεμογεννήτριες δεν μπορούσαν να είναι ορατές από παραδοσιακούς οικισμούς, χαρακτηρισμένους ως νεότερα μνημεία, όπως η Αρεόπολη, η Κοίττα, η Μίνα και η Βάθεια. Ο συγκεκριμένος περιορισμός καταργήθηκε με υπουργική απόφαση στις 2/4/21 και πλέον η Μάνη θα αποτελεί άλλον έναν τόπο όπου στα βουνά θα φυτευτούν ανεμογεννήτριες.

συνέχεια από την σελ. 3 - ΤΑ ΣΦΥΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ

μένη να απέχει από μονομερείς ενέργειες κάτι που μπορεί να περιλαμβάνει και την άσκηση του δικαιώματος των 12 ν.μ. χωρικών υδάτων, ενώ η Τουρκία υπόσχεται ότι δεν θα ασκήσει βία, περιορίζοντας έτσι το casus belli. Οι αρχές της Μαδρίτης δεν αντιμετωπίζουν και δεν επιλύουν συγκεκριμένες διαφορές στο Αιγαίο και το ποιο δύσκολο σημείο θα είναι στην εφαρμογή τους».

Οι τωρινοί διαχειριστές της εξουσίας είναι δεσμευμένοι στην συνέχεια των συμφωνηθέντων στην Μαδρίτη μέσω της φανερής, αλλά και της κρυφής διπλωματίας. Η καρέκλα τους θα σταθεροποιηθεί περαιτέρω εφ' όσον μπορέσουν να επιβάλλουν εκ νέου την «*λύση Σημίτη*» περιτυλιγμένη σ' ένα «καινούργιο» φανταχτερό περιτύλιγμα. Οι παλαιότερες συμφωνίες αυτή την περίοδο εντάσσονται σ' ένα περίπλοκο και παρατεταμένο ξεκαθάρισμα λογαριασμών τεράστιων κυριαρχικών συμφερόντων, που σηματοδοτεί η στρατιωτική παρουσία σχεδόν 100.000 ρώσων στρατιωτών στα σύνορα με την Ουκρανία, αλλά και ο διαγκωνισμός για την πίττα της Ανατολικής Μεσογείου Γάλλων, Ιταλών, Τούρκων και βέβαια των ΗΠΑ, με τις τελευταίες να προσπαθούν να βρουν τον βηματισμό τους στην μετά τον Τραμπ εποχή.

Κατά τ' άλλα, τα κοροΐδα οι ψηφοφόροι θα καλούνται και πάλι να καταναλώσουν λίγο εθνικισμό παραπάνω, λίγο εθνικισμό παρακάτω, να νιώσουν εθνικά υπερήφανοι μ' αφορμή τους εορτασμούς για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821, και εάν τους πέφτει βαρύς και ασήκωτος ο εθνικισμός, υπάρχει και ο κοσμοπολιτισμός να πνίξουν τον καημό τους. Θεραπεία, λοιπόν, υπάρχει, δια πάσαν νόσο και πάσαν μαλακίαν...

Συσπείρωση Αναρχικών

Είναι δεδομένο πως τέτοιοι σχεδιασμοί δεν γίνεται να ανακοπούν με νομοθετικές ρυθμίσεις, αφού όταν το συμφέρον του

Υποχρεωτικότητες, κυρώσεις και συναίνεση

Στις 19-04-2021 θεσμοθετήθηκαν οι κυρώσεις που θα επιβάλλονται σε όσους εργάζονται σε δημόσιες υπηρεσίες και αρνούνται να υποβληθούν σε αυτοδιαγνωστικό έλεγχο ή δεν καταχωρούν το αποτέλεσμα του στην σχετική πλατφόρμα. Οι κυρώσεις περιλαμβάνουν περικοπές μισθού στους αορίστου χρόνου εργαζομένους, ενώ στους συμβασιούχους δεν θα γίνεται δεκτή η παροχή εργασίας τους και η υπηρεσία θα απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής των αποδοχών τους, για όσο χρονικό διάστημα οι εργαζόμενοι δεν συμμορφώνονται. Ουσιαστικά πρόκειται για τις πρώτες κυρώσεις στον εργασιακό τομέα που συνδέονται με την κρατική διαχείριση του Covid-19 και όμως, δεν κινήθηκε φύλλο στον κοινωνικό χώρο. Με την έναρξη τού υποχρεωτικού αυτοδιαγνωστικού ελέγχου, από την πλευρά των εργαζομένων, παρ' όλο που δεν αναφέρθηκε κάποια περίπτωση άρνησης διενέργειας αυτοδιάγνωσης, το κράτος έσπευσε να βγάλει νόμο με κυρώσεις. Το κράτος γνωρίζει πως η διενέργεια αυτοδιαγνωστικού ελέγχου είναι ένα τρωτό μέτρο, αφού τα συγκεκριμένα self test έχουν πολύ χαμηλά ποσοστά επιτυχίας, ακόμα και αν κάποιος το κάνει σωστά, επίσης το κράτος γνωρίζει πως τα δηλωμένα αποτελέσματα στην πλατφόρμα μπορεί να είναι ψευδή. Παρ' όλο, λοιπόν, που το κράτος θεσμοθέτησε ένα υποχρεωτικό μέτρο καθαρά για επικοινωνιακούς σκοπούς –από το οποίο αποκομίζουν μεγάλα χρηματικά ποσά, διάφοροι παρατρεχάμενοι με εταιρείες φαντάσματα– έτρεξε να νομοθετήσει περικοπές μισθών, δημιουργώντας έτσι μια αφετηρία σ' αυτό που έχει ήδη προαναγγελθεί, δηλαδή στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού και στις κυρώσεις που θα ακολουθούν.

Το πρώτο βήμα έγινε και οι αντιδράσεις τηση της υποχρεωτικότητας του εμβολίου και στον καταλογισμό ευθυνών σε όσους δεν θέλουν να κάνουν το εμβόλιο και η εργασία τους περιλαμβάνει επαφή με κόσμο. Την συγκεκριμένη «αντιεξουσιαστική» πρόταση, που τέθηκε μέσα από λογαριασμούς κοινωνικών δικτύων, που ακόμα και το κράτος την σκέφτεται πολύ σοβαρά πότε θα την βάλει στο τραπέζι, οι «αντιεξουσιαστές» φαίνεται πως δεν έχουν πρόβλημα να την θέσουν. Το πρώτο κατασταλτικό βήμα, λοιπόν, στον εργασιακό τομέα έγινε και μπορούμε να πούμε πως σ' αυτό έχει συναινέσει και ένα κομμάτι του λεγόμενου «χώρου», αφού όχι μόνο δεν υπάρχουν αντιδράσεις σ' αυτό, αλλά όπως είδαμε υπάρχουν και προτάσεις καταστολής. Τέτοια θα είναι η κρατική πρακτική και σε άλλα θέματα. Αν συμφωνούμε σ' αυτό που ήρθε σήμερα, θα συμφωνούμε και σε ό,τι έρθει.

Η ιθαγενής αγωνίστρια Λιλιάνα Πένια δολοφονήθηκε από εμπόρους κόκας στην Κολομβία

Την Τρίτη 20/04/21 δολοφονήθηκε η αυτόχθων κυβερνήτρια Σάντρα Λιλιάνα Πένια στην περιφέρεια Κάουκα. Η Πένια δολοφονήθηκε πάνω στην μοτοσυκλέτα της στο δρόμο για το κοντινό χωριό Καλτόνο. Η Πένια δεχόταν απειλές λόγω της εναντίωσής της στις όλο και περισσότερες καλλιέργειες κόκας στην περιοχή. Οι αυτόχθονες γίνονται συχνά στόχοι ένοπλων οργανώσεων που χρηματοδοτούνται από τους διακινητές ναρκωτικών και συγκρούονται για τον έλεγχο ζωνών που έχουν στρατη- ο αριθμός των θυμάτων τέτοιων ενεργειών έχει φθάσει τα 1.166.

Μετά τη δολοφονία της Λιλιάνα Πένια, οι ιθαγενείς της κοινότητας Κάουκα αποφάσισαν την εκρίζωση των καλλιεργειών κόκας που υπάρχουν στα εδάφη τους και δέχτηκαν βροχή πυροβολισμών από αγνώστους, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 31 άτομα, τα 8 από τα οποία είναι σε σοβαρή κατάσταση. Επίσης, οι ιθαγενείς συνέλαβαν 12 άγνωστα άτομα με βαρύ οπλισμό. Ο εκφοβισμός των κοινοτήτων στόχο έχει την εξόντωση τους, αλλά οι ίδιες θα συνεχίσουν να αντιστέκονται στην καταστροφή τους.

λύουν συγκεκριμένες διαφορές στο Αιγαίο και το ποιο δύσκολο σημείο θα είναι στην εφαρμογή τους».

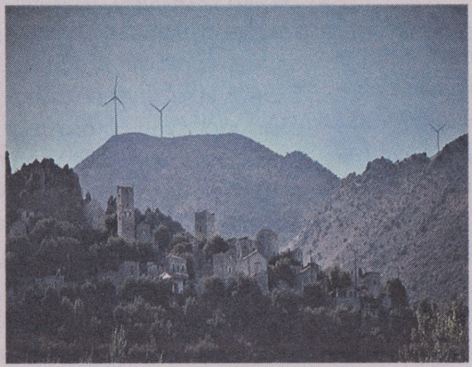
Οι τωρινοί διαχειριστές της εξουσίας είναι δεσμευμένοι στην συνέχεια των συμφωνηθέντων στην Μαδρίτη μέσω της φανερής, αλλά και της κρυφής διπλωματίας. Η καρέκλα τους θα σταθεροποιηθεί περαιτέρω εφ' όσον μπορέσουν να επιβάλλουν εκ νέου την *«λύση Σημίτη»* περιτυλιγμένη σ' ένα «καινούργιο» φανταχτερό περιτύλιγμα. Οι παλαιότερες συμφωνίες αυτή την περίοδο εντάσσονται σ' ένα περίπλοκο και παρατεταμένο ξεκαθάρισμα λογαριασμών τεράστιων κυριαρχικών συμφερόντων, που σηματοδοτεί η στρατιωτική παρουσία σχεδόν 100.000 ρώσων στρατιωτών στα σύνορα με την Ουκρανία, αλλά και ο διαγκωνισμός για την πίττα της Ανατολικής Μεσογείου Γάλλων, Ιταλών, Τούρκων και βέβαια των ΗΠΑ, με τις τελευταίες να προσπαθούν να βρουν τον βηματισμό τους στην μετά τον Τραμπ εποχή.

Κατά τ' άλλα, τα κορόϊδα οι ψηφοφόροι θα καλούνται και πάλι να καταναλώσουν λίγο εθνικισμό παραπάνω, λίγο εθνικισμό παρακάτω, να νιώσουν εθνικά υπερήφανοι μ' αφορμή τους εορτασμούς για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821, και εάν τους πέφτει βαρύς και ασήκωτος ο εθνικισμός, υπάρχει και ο κοσμοπολιτισμός να πνίξουν τον καημό τους. Θεραπεία, λοιπόν, υπάρχει, δια πάσαν νόσο και πάσαν μαλακίαν...

Συσπείρωση Αναρχικών

Νέες ανεμογεννήτριες στη Μάνη

Δεκάδες νέες ανεμογεννήτριες θα εγκατασταθούν στη χερσόνησο της Μάνης. Πολλές εγκαταστάσεις αιολικών πάρκων είχαν παγώσει από το 2017 εξαιτίας ενός περιοριστικού όρου όπου οι ανεμογεννήτριες δεν μπορούσαν να είναι ορατές από παραδοσιακούς οικισμούς, χαρακτηρισμένους ως νεότερα μνημεία, όπως η Αρεόπολη, η Κοίττα, η Μίνα και η Βάθεια. Ο συγκεκριμένος περιορισμός καταργήθηκε με υπουργική απόφαση στις 2/4/21 και πλέον η Μάνη θα αποτελεί άλλον έναν τόπο όπου στα βουνά θα φυτευτούν ανεμογεννήτριες.

Είναι δεδομένο πως τέτοιοι σχεδιασμοί δεν γίνεται να ανακοπούν με νομοθετικές ρυθμίσεις, αφού όταν το συμφέρον του κράτους παρέα με αυτό των επενδυτών είναι μεγάλο, αργά ή γρήγορα θα θεσμοθετηθούν νέοι νόμοι ώστε οι σχεδιασμοί να ολοκληρωθούν. Όσο και αν η καταστροφική πορεία της κυριαρχίας φαντάζει αδιάκοπη με ολοένα δημιουργημένες ανάγκες για επιπλέον ενέργεια, τόσο η αντίσταση θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν ολοκληρωτική απέναντι στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς.

αχείριση του Covid-19 και όμως, δεν κινήθηκε φύλλο στον κοινωνικό χώρο. Με την έναρξη τού υποχρεωτικού αυτοδιαγνωστικού ελέγχου, από την πλευρά των εργαζομένων, παρ' όλο που δεν αναφέρθηκε κάποια περίπτωση άρνησης διενέργειας αυτοδιάγνωσης, το κράτος έσπευσε να βγάλει νόμο με κυρώσεις. Το κράτος γνωρίζει πως η διενέργεια αυτοδιαγνωστικού ελέγχου είναι ένα τρωτό μέτρο, αφού τα συγκεκριμένα self test έχουν πολύ χαμηλά ποσοστά επιτυχίας, ακόμα και αν κάποιος το κάνει σωστά, επίσης το κράτος γνωρίζει πως τα δηλωμένα αποτελέσματα στην πλατφόρμα μπορεί να είναι ψευδή. Παρ' όλο, λοιπόν, που το κράτος θεσμοθέτησε ένα υποχρεωτικό μέτρο καθαρά για επικοινωνιακούς σκοπούς –από το οποίο αποκομίζουν μεγάλα χρηματικά ποσά, διάφοροι παρατρεχάμενοι με εταιρείες φαντάσματα– έτρεξε να νομοθετήσει περικοπές μισθών, δημιουργώντας έτσι μια αφετηρία σ' αυτό που έχει ήδη προαναγγελθεί, δηλαδή στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού και στις κυρώσεις που θα ακολουθούν.

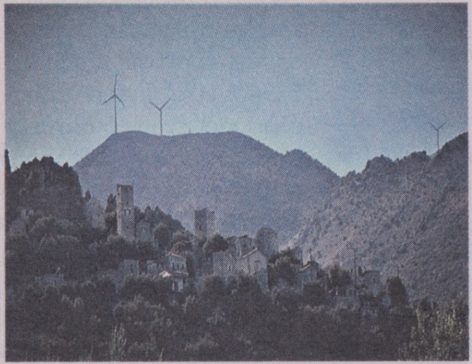
Το πρώτο βήμα έγινε και οι αντιδράσεις

Η ιθαγενής αγωνίστρια Λιλιάνα Πένια δολοφονήθηκε από εμπόρους κόκας στην Κολομβία

Την Τρίτη 20/04/21 δολοφονήθηκε η αυτόχθων κυβερνήτρια Σάντρα Λιλιάνα Πένια στην περιφέρεια Κάουκα. Η Πένια δολοφονήθηκε πάνω στην μοτοσυκλέτα της στο δρόμο για το κοντινό χωριό Καλτόνο. Η Πένια δεχόταν απειλές λόγω της εναντίωσής της στις όλο και περισσότερες καλλιέργειες κόκας στην περιοχή. Οι αυτόχθονες γίνονται συχνά στόχοι ένοπλων οργανώσεων που χρηματοδοτούνται από τους διακινητές ναρκωτικών και συγκρούονται για τον έλεγχο ζωνών που έχουν στρατη-

εγκαταστάσεων στη χερσόνησο της Μάνης. Πολλές εγκαταστάσεις αιολικών πάρκων είχαν παγώσει από το 2017 εξαιτίας ενός περιοριστικού όρου όπου οι ανεμογεννήτριες δεν μπορούσαν να είναι ορατές από παραδοσιακούς οικισμούς, χαρακτηρισμένους ως νεότερα μνημεία, όπως η Αρεόπολη, η Κοίττα, η Μίνα και η Βάθεια. Ο συγκεκριμένος περιορισμός καταργήθηκε με υπουργική απόφαση στις 2/4/21 και πλέον η Μάνη θα αποτελεί άλλον έναν τόπο όπου στα βουνά θα φυτευτούν ανεμογεννήτριες.

τον Τραμπ εποχή.

Κατά τ' άλλα, τα κορόιδα οι ψηφοφόροι θα καλούνται και πάλι να καταναλώσουν λίγο εθνικισμό παραπάνω, λίγο εθνικισμό παρακάτω, να νιώσουν εθνικά υπερήφανοι μ' αφορμή τους εορτασμούς για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821, και εάν τους πέφτει βαρύς και ασήκωτος ο εθνικισμός, υπάρχει και ο κοσμοπολιτισμός να πνίξουν τον καημό τους. Θεραπεία, λοιπόν, υπάρχει, δια πάσαν νόσο και πάσαν μαλακίαν...

Συσπείρωση Αναρχικών

Είναι δεδομένο πως τέτοιοι σχεδιασμοί δεν γίνεται να ανακοπούν με νομοθετικές ρυθμίσεις, αφού όταν το συμφέρον του κράτους παρέα με αυτό των επενδυτών είναι μεγάλο, αργά ή γρήγορα θα θεσμοθετηθούν νέοι νόμοι ώστε οι σχεδιασμοί να ολοκληρωθούν. Όσο και αν η καταστροφική πορεία της κυριαρχίας φαντάζει αδιάκοπη με ολοένα δημιουργημένες ανάγκες για επιπλέον ενέργεια, τόσο η αντίσταση θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν ολοκληρωτική απέναντι στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς.

ντόπιας μαφίας με μεγαλοεπιχειρηματίες, δημοσιογράφους, την εκκλησία, πολιτικούς, με ενεργούς και απόστρατους αξιωματικούς της αστυνομίας. Το «δίκτυο», όχι μόνο στηριζόταν στην συμμετοχή και στην κάλυψη αξιωματικών της αστυνομίας εδώ και δεκαετίες για να διαπρέπει στην σωματεμπορία, στον έλεγχο οίκων ανοχής, του τζόγου, του λαθρεμπορίου τσιγάρων, στις προστασίες καταστημάτων κάθε είδους και βέβαια της διακίνησης ναρκωτικών, αλλά είχε την δυνατότητα να ελέγχει ακόμη και τις «κρίσεις», δηλαδή τις προαγωγές των «δικών» της και την τοποθέτησή τους σε νευραλγικά πόστα.

Ας θυμηθούμε, όμως, και μια ακόμη παλιά ιστορία, αυτή της απόπειρας δολοφονίας του βουλευτή της ΝΔ Β. Μιχαλολιάκου στις 22 Γενάρη του 2001. Σύμφωνα με δημοσίευμα του Βήματος (24-11-2008, Β. Λαμπρόπουλος) ***«Αφού δεν πρόκειται για τρομοκρατική επίθεση (είχε σταλεί πλαστή προκήρυξη στ' όνομα της 17Ν), τότε ποιο συμφέρον και ποιος εντολέας ώθησε ανθρώπους από τον ποινικό χώρο να αποπειραθούν να σκοτώσουν βουλευτή, κάτι που δεν έχει συμβεί ξανά στην Ελλάδα; Ποιος είναι ο ειδικός λόγος και η "κλειστή" συνεννόηση για ενεργοποίηση κακοποιών του κοινού Ποινικού Δικαίου σε μια πρωτοφανή υπόθεση κατά πολιτικού παράγοντα;». Αυτό το ερώτημα βασάνιζε για τέσσερα χρόνια τους αξιωματικούς της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας αλλά και την ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. σχετικά με τη βομβιστική επίθεση, τον Ιανουάριο του 2001 στον Πειραιά, εναντίον του βουλευτή της ΝΔ και σημερινού υφυπουργού Άμυνας κ. Β. Μιχαλολιάκου, ο οποίος είχε τραυματιστεί τότε σοβαρά»***. Ο ίδιος ο ***Μιχαλολιάκος*** κατηγορεί τον βουλευτή της ΝΔ Πέτρο ***Μαντούβαλο*** ως τον ηθικό αυτουργό της απόπειρας δολοφονίας του συνδέοντας τον με συγκεκριμένο «νονό», τον οποίο είχε υπερασπιστεί ο ***Μαντούβαλος*** ως δικηγόρος. Ο ***Μαντούβαλος,*** μάλιστα, μηνύει τον Μιχαλολιάκο για συκοφαντική εις βάρος του δυσφήμηση Τον Οκτώβριο του 2017 το τριμελές Εφετείο πλημμελημάτων Αθηνών καταδικάζει για δεύτερη φορά τον ***Βασίλη Μιχαλολιάκο*** επιβάλλοντας του ποινή φυλακίσεως 8 μηνών για το αδίκημα της ψευδούς ανωμοτί καταθέσεως.

Ο «αθώος» βουλευτής της ΝΔ πανηγυρίζει για την «δικαίωση» του... Αλλά είπαμε αυτά συμβαίνουν μόνο στην Ιταλία...

Λεόν

Βούληση, Ατομική Ελευθερία και Εμβολιασμοί στην εποχή covid

Πόσο ελεύθερος μπορεί να χαρακτηριστεί κάποιος που του επιβάλλεται από την Πολιτεία να εμβολιαστεί; Ακόμη και με την συνταγματική έννοια του όρου η απάντηση είναι σαφώς αρνητική. Η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού έγκειται στην ευχέρεια του νομοθέτη, ο οποίος μπορεί να καταστήσει υποχρεωτική τη διενέργεια εμβολιασμού στο σύνολο του πληθυσμού.

Ας δούμε εξ αρχής δυο άρθρα του συντάγματος και ορισμένες πρόσφατες αποφάσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 5, παρ.5 του συντάγματος: *«Καθένας έχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας και της γενετικής του ταυτότητας. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία κάθε προσώπου έναντι των βιοϊατρικών παρεμβάσεων»*. Επιπρόσθετα το άρθρο 25, παρ.4 αναφέρει: *«Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης»*. Συνεπώς βάσει των δυο παραπάνω άρθρων είναι πιθανή η τήρηση της υποχρέωσης εμβολιασμού να διασφαλιστεί, από το Κράτος, μόνο με έμμεσο τρόπο; Για παράδειγμα, μέσω διοικητικών ή χρηματικών κυρώσεων;

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποιες είναι οι προθέσεις της κρατικής εξουσίας και μέχρι ποιο σημείο θα θέλει να προχωρήσει το συγκεκριμένο ζήτημα. Η αλήθεια είναι πάντως, ότι πρόσφατες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας και ο νόμος 4675/20 ενδυναμώνουν το «οπλοστάσιο» της ως προς την επιβολή καθολικού εμβολιασμού. Το καλοκαίρι του 2020 το **ΣτΕ με την απόφαση 2387/2020**, **απέρριπτε** αίτηση γονέων για δικαίωμα εγγραφής του ανεμβολίαστου τέκνου τους σε βρεφονηπιακό σταθμό του Δήμου Δράμας. Στο σκεπτικό της απόφασης αναφέρεται: *«...η εμφάνιση σε στατιστικώς πολύ μικρό αριθμό περιπτώσεων σοβαρών παρενεργειών ορισμένων εμβολίων δεν καθιστά* ***συνταγματικώς ανεπίτρεπτη τη νομοθετική πρόβλεψη του εμβολιασμού νηπίων και παιδιών και είναι πάντως ανεκτή χάριν του δημοσίου συμφέροντος,*** (σημείωση: υπογράμμιση δική μας) *υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα»*.

Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι δεν θεωρεί το ανώτατο δικαστήριο συνταγματικώς ανεπίτρεπτο τον εμβολιασμό

ρίπτωση μελετάται(...) Η Ε.ΦΑ.Ρ δεν έχει ένα μόνιμο, θεσμικό τρόπο συνεργασίας με την Επιτροπή Εμβολιασμών. ***Η συνεργασία των δύο επιτροπών είναι περιστασιακή και απρογραμμάτιστη και δημιουργεί εύλογα ερωτηματικά περί του πώς αποφασίζει η Επιτροπή Εμβολιασμών επί θεμάτων που αναφύονται όπως αυτά των πιθανών επιπλοκών των εμβολίων.*** *Αποτελεί* ***καταισχύνη*** *για το ιατρικό προσωπικό της Ε.ΦΑ.Ρ. η ομόθυμη συμφωνία των μελών της Ε.ΦΑ.Ρ για την κοινοποίηση στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό της χώρας της επικαιροποιημένης γνωμάτευσης του ΕΜΑ, ότι το εν λόγω εμβόλιο μπορεί να προκαλέσει σπάνια θρομβώσεις, ενώ μέχρι τότε κανένα μέλος της Επιτροπής δεν πιθανολόγησε συσχέτιση των εμβολίων ούτε με ένα περιστατικό θρόμβωσης. Πιστεύω ότι αυτό λέγεται* ***εθελοδουλία και όχι ελεύθερη επιστημονική σκέψη»***. (Σημείωση: υπογραμμίσεις δικές μας).

Είναι ξεκάθαρο ότι η λειτουργία -σημαντικού αριθμού- επιστημονικών επιτροπών βρίσκεται υπό τη χειραγώγη-

θερη ανάπτυξη της προσωπικότητας και στην ιδιωτική ζωή του ατόμου και δη στη σωματική και ψυχική ακεραιότητα αυτού, πλην όμως συνταγματικώς ανεκτή, *υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:*

α) ότι προβλέπεται από ειδική νομοθεσία, υιοθετούσα πλήρως τα έγκυρα και τεκμηριωμένα επιστημονικά, ιατρικά και επιδημιολογικά πορίσματα στον αντίστοιχο τομέα και

β) ότι παρέχεται δυνατότητα εξαίρεσης από τον εμβολιασμό σε ειδικές ατομικές περιπτώσεις, για τις οποίες αυτός αντενδείκνυται».

Από τα παραθέματα της απόφασης, επομένως, διαπιστώνουμε ότι η ελευθερία βούλησης και τα ατομικά δικαιώματα δεν αποτελούν ανασταλτικές έννοιες για άσκηση αυστηρής οριζόντιας βιοπολιτικής από το Κράτος. Ενώ, επί πλέον, από τις αρχές του 2020 έχει ψηφιστεί ο νόμος 4675/20, όπου αναφέρει: *«Σε περιπτώσεις εμφάνισης κινδύνου διάδοσης μεταδοτικού νοσήματος, που ενδέχεται*

Ας δούμε εξ αρχής δύο άρθρα του συντάγματος και ορισμένες πρόσφατες αποφάσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 5, παρ.5 του συντάγματος: *«Καθένας έχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας και της γενετικής του ταυτότητας. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία κάθε προσώπου έναντι των βιοϊατρικών παρεμβάσεων».* Επιπρόσθετα το άρθρο 25, παρ.4 αναφέρει: *«Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης».* Συνεπώς βάσει των δυο παραπάνω άρθρων είναι πιθανή η τήρηση της υποχρέωσης εμβολιασμού να διασφαλιστεί, από το Κράτος, μόνο με έμμεσο τρόπο; Για παράδειγμα, μέσω διοικητικών ή χρηματικών κυρώσεων;

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποιες είναι οι προθέσεις της κρατικής εξουσίας και μέχρι ποιο σημείο θα θέλει να προχωρήσει το συγκεκριμένο ζήτημα. Η αλήθεια είναι πάντως, ότι πρόσφατες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας και ο νόμος 4675/20 ενδυναμώνουν το «οπλοστάσιο» της ως προς την επιβολή καθολικού εμβολιασμού. Το καλοκαίρι του 2020 το **ΣτΕ με την απόφαση 2387/2020**, **απέρριπτε** αίτηση γονέων για δικαίωμα εγγραφής του ανεμβολίαστου τέκνου τους σε βρεφονηπιακό σταθμό του Δήμου Δράμας. Στο σκεπτικό της απόφασης αναφέρεται: «*...η εμφάνιση σε στατιστικώς πολύ μικρό αριθμό περιπτώσεων σοβαρών παρενεργειών ορισμένων εμβολίων δεν καθιστά* ***συνταγματικώς ανεπίτρεπτη τη νομοθετική πρόβλεψη του εμβολιασμού νηπίων και παιδιών και είναι πάντως ανεκτή χάριν του δημοσίου συμφέροντος,*** (σημείωση: υπογράμμιση δική μας) *υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα».*

Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι δεν θεωρεί το ανώτατο δικαστήριο συνταγματικώς ανεπίτρεπτο τον εμβολιασμό των νηπίων σημειώνοντας, επί πλέον, ότι αυτός βρίσκεται υπό το κράτος τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων. Αυτή η έκφραση, όμως, *«οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα»,* μας ερίζει. Σε ποια επιστημονικά δεδομένα θα εδράζει τις αποφάσεις του το χ-ψ δικαστήριο και ο νομοθέτης αντίστοιχα, από τη στιγμή που Επιστημονικές Επιτροπές, Αρχές και Συμβούλια ορίζονται από μέλη με μη διαφανή τρόπο και γνωρίζουμε ότι ζούμε στιγμές ολοκληρωτικού ελέγχου και σφιχτής διαχείρισης καταστάσεων; Για να ληφθεί μια ορθή απόφαση από τον οποιοδήποτε φορέα είναι επιτακτική ανάγκη η πρόσβαση σε δεδομένα και η ενδελεχής έρευνα.

Από ό,τι διαπιστώθηκε πρόσφατα, με την **παραίτηση Π. Βλαχογιαννόπουλου** από την Επιτροπή Φαρμακοεπαγρύπνισης (Ε.ΦΑ.Ρ.), ο οποίος σημειωτέον δηλώνει ένθερμος

ρίπτωση μελετάται(...) Η Ε.ΦΑ.Ρ δεν έχει ένα μόνιμο, θεσμικό τρόπο συνεργασίας με την Επιτροπή Εμβολιασμών. ***Η συνεργασία των δύο επιτροπών είναι περιστασιακή και απρογραμμάτιστη και δημιουργεί εύλογα ερωτηματικά περί του πώς αποφασίζει η Επιτροπή Εμβολιασμών επί θεμάτων που αναφύονται όπως αυτά των πιθανών επιπλοκών των εμβολίων.*** *Αποτελεί* ***καταισχύνη*** *για το ιατρικό προσωπικό της Ε.ΦΑ.Ρ. η ομόθυμη συμφωνία των μελών της Ε.ΦΑ.Ρ για την κοινοποίηση στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό της χώρας της επικαιροποιημένης γνωμάτευσης του ΕΜΑ, ότι το εν λόγω εμβόλιο μπορεί να προκαλέσει σπάνια θρομβώσεις, ενώ μέχρι τότε κανένα μέλος της Επιτροπής δεν πιθανολόγησε συσχέτιση των εμβολίων ούτε με ένα περιστατικό θρόμβωσης. Πιστεύω ότι αυτό λέγεται* ***εθελοδουλία και όχι ελεύθερη επιστημονική σκέψη».*** (Σημείωση: υπογραμμίσεις δικές μας).

Είναι ξεκάθαρο ότι η λειτουργία -σημαντικού αριθμού- επιστημονικών επιτροπών βρίσκεται υπό τη χειραγώγηση της κρατικής εξουσίας. Ο τρόπος μεθοδολογίας τής Ε.ΦΑ.Ρ είναι αντεπιστημονικός, και το αντιλαμβάνονται όλοι όσοι έχουν διδαχθεί επιδημιολογία στα έδρανα ιατρικών σχολών, ότι δηλαδή η **χρονική συσχέτιση** είναι βασική παράμετρος και μεταβλητή ελέγχου στην εκδήλωση παρενεργειών και περιστατικών. Όταν είναι γνωστό ότι όλα τα εμβόλια δυνητικά μπορούν να εκδηλώσουν παρενέργειες και ορισμένα τις εκδηλώνουν αρκετές ημέρες μετά τον εμβολιασμό, πως γίνεται η Ε.ΦΑ.Ρ. να μην κάνει την αυτονόητη καταγραφή και μελέτη; Την απάντηση την έδωσε ο ίδιος ο υπουργός Υγείας Β. Κικίλιας με την τοποθέτησή του του περί μη ύπαρξης περιστατικού θρόμβωσης. Ο απόλυτος έλεγχος της πληροφορίας! Που απλά σημαίνει ότι οι αποφάσεις του ΣτΕ δεν θα λαμβάνουν υπ' όψη το εύρος και το σύνολο των δεδομένων αλλά αυτά με τα οποία ο μηχανισμός ελέγχου θα τους τροφοδοτεί.

Επί πλέον, στην απόφαση 2387/20 αναφέρεται: *«Επεί-*

θερη ανάπτυξη της προσωπικότητας και στην ιδιωτική ζωή του ατόμου και δη στη σωματική και ψυχική ακεραιότητα αυτού, πλην όμως συνταγματικώς ανεκτή, *υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:*

α) ότι προβλέπεται από ειδική νομοθεσία, υιοθετούσα πλήρως τα έγκυρα και τεκμηριωμένα επιστημονικά, ιατρικά και επιδημιολογικά πορίσματα στον αντίστοιχο τομέα και

β) ότι παρέχεται δυνατότητα εξαίρεσης από τον εμβολιασμό σε ειδικές ατομικές περιπτώσεις, για τις οποίες αυτός αντενδείκνυται».

Από τα παραθέματα της απόφασης, επομένως, διαπιστώνουμε ότι η ελευθερία βούλησης και τα ατομικά δικαιώματα δεν αποτελούν ανασταλτικές έννοιες για άσκηση αυστηρής οριζόντιας βιοπολιτικής από το Κράτος. Ενώ, επί πλέον, από τις αρχές του 2020 έχει ψηφιστεί ο νόμος 4675/20, όπου αναφέρει: *«Σε περιπτώσεις εμφάνισης κινδύνου διάδοσης μεταδοτικού νοσήματος, που ενδέχεται να έχει σοβαρές επιπτώσεις στη δημόσια υγεία, μπορεί να επιβάλλεται, με απόφαση του υπουργού Υγείας, μετά από γνώμη της Εθνικής Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων Δημόσιας Υγείας (ΕΕΔΥ),* ***υποχρεωτικότητα*** *του εμβολιασμού με σκοπό την αποτροπή της διάδοσης της νόσου».* Ο κύβος, λοιπόν, έχει ριχθεί στον παγκοσμιοποιημένο ολοκληρωτικό τρόπο διακυβέρνησης.

Όμως, οι βιοπολιτικές αποφάσεις για να ασκηθούν και να γίνουν πράξη χρειάζονται είτε τη συναίνεση είτε την καταστολή των ανθρώπων. Και σε αυτό τον τομέα σταθερό μοτίβο κατέχει η δημιουργία και η ενίσχυση του συναισθήματος του φόβου.

Όπως έχουμε δηλώσει εδώ και πολλά χρόνια, το ζήτημα των εμβολιασμών είναι μια επιχείρηση στηριγμένη στο φόβο. Και σε αυτή μας την θέση είμαστε αταλάντευτοι και ταυτόχρονα είναι διαχωρισμένη και διαφορετική από την εξέταση της αναγκαιότητας ή όχι των εμβολίων. Τασ-

της Επικράτειας και ο νόμος 4675/20 ενδυναμώνουν το «οπλοστάσιο» της ως προς την επιβολή καθολικού εμβολιασμού. Το καλοκαίρι του 2020 το **ΣτΕ με την απόφαση 2387/2020, απέρριπτε** αίτηση γονέων για δικαίωμα εγγραφής του ανεμβολίαστου τέκνου τους σε βρεφονηπιακό σταθμό του Δήμου Δράμας. Στο σκεπτικό της απόφασης αναφέρεται: «*...η εμφάνιση σε στατιστικώς πολύ μικρό αριθμό περιπτώσεων σοβαρών παρενεργειών ορισμένων εμβολίων δεν καθιστά* ***συνταγματικώς ανεπίτρεπτη τη νομοθετική πρόβλεψη του εμβολιασμού νηπίων και παιδιών και είναι πάντως ανεκτή χάριν του δημοσίου συμφέροντος,*** (σημείωση: υπογράμμιση δική μας) *υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα*».

Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι δεν θεωρεί το ανώτατο δικαστήριο συνταγματικώς ανεπίτρεπτο τον εμβολιασμό των νηπίων σημειώνοντας, επί πλέον, ότι αυτός βρίσκεται υπό το κράτος τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων. Αυτή η έκφραση, όμως, «*οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα*», μας ερίζει. Σε ποια επιστημονικά δεδομένα θα εδράζει τις αποφάσεις του το χ-ψ δικαστήριο και ο νομοθέτης αντίστοιχα, από τη στιγμή που Επιστημονικές Επιτροπές, Αρχές και Συμβούλια ορίζονται από μέλη με μη διαφανή τρόπο και γνωρίζουμε ότι ζούμε στιγμές ολοκληρωτικού ελέγχου και σφιχτής διαχείρισης καταστάσεων; Για να ληφθεί μια ορθή απόφαση από τον οποιοδήποτε φορέα είναι επιτακτική ανάγκη η πρόσβαση σε δεδομένα και η ενδελεχής έρευνα.

Από ό,τι διαπιστώθηκε πρόσφατα, με την **παραίτηση Π. Βλαχογιαννόπουλου** από την Επιτροπή Φαρμακοεπαγρύπνισης (Ε.ΦΑ.Ρ.), ο οποίος σημειωτέον δηλώνει ένθερμος υποστηρικτής των εμβολίων, περιστατικά που δηλώνονταν στην επιτροπή αντιμετωπίζονταν με τρόπο, τουλάχιστον, επιπόλαιο και ούτε λόγος για έρευνα. Αναφέρει, λοιπόν, στην επιστολή παραίτησης του: «*Η Επιτροπή αυτή δεν έχει το θάρρος να αναδείξει πιθανά προβλήματα των εμβολίων (ειδικά δε του εμβολίου της Astra-Zeneca) και είχε γνωματεύσει πάντοτε αρνητικά για την συσχέτιση ποικίλλων φαινομένων θρομβώσεων με το εν λόγω εμβόλιο(...) Αν δεν υπήρχαν εμφανείς παραδοσιακοί παράγοντες κινδύνου για θρόμβωση η Επιτροπή συνήθιζε να αναβάλλει μια τελεσίδικη απόφαση με το αιτιολογικό ότι η πεσμικό τρόπο συνεργασίας με την Επιτροπή Εμβολιασμών.* ***Η συνεργασία των δύο επιτροπών είναι περιστασιακή και απρογραμμάτιστη και δημιουργεί εύλογα ερωτηματικά περί του πώς αποφασίζει η Επιτροπή Εμβολιασμών επί θεμάτων που αναφύονται όπως αυτά των πιθανών επιπλοκών των εμβολίων.*** *Αποτελεί* ***καταισχύνη*** *για το ιατρικό προσωπικό της Ε.ΦΑ.Ρ. η ομόθυμη συμφωνία των μελών της Ε.ΦΑ.Ρ για την κοινοποίηση στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό της χώρας της επικαιροποιημένης γνωμάτευσης του ΕΜΑ, ότι το εν λόγω εμβόλιο μπορεί να προκαλέσει σπάνια θρομβώσεις, ενώ μέχρι τότε κανένα μέλος της Επιτροπής δεν πιθανολόγησε συσχέτιση των εμβολίων ούτε με ένα περιστατικό θρόμβωσης. Πιστεύω ότι αυτό λέγεται* ***εθελοδουλία και όχι ελεύθερη επιστημονική σκέψη»***. (Σημείωση: υπογραμμίσεις δικές μας).

Είναι ξεκάθαρο ότι η λειτουργία -σημαντικού αριθμού- επιστημονικών επιτροπών βρίσκεται υπό τη χειραγώγηση της κρατικής εξουσίας. Ο τρόπος μεθοδολογίας τής Ε.ΦΑ.Ρ είναι αντεπιστημονικός, και το αντιλαμβάνονται όλοι όσοι έχουν διδαχθεί επιδημιολογία στα έδρανα ιατρικών σχολών, ότι δηλαδή η **χρονική συσχέτιση** είναι βασική παράμετρος και μεταβλητή ελέγχου στην εκδήλωση παρενεργειών και περιστατικών. Όταν είναι γνωστό ότι όλα τα εμβόλια δυνητικά μπορούν να εκδηλώσουν παρενέργειες και ορισμένα τις εκδηλώνουν αρκετές ημέρες μετά τον εμβολιασμό, πως γίνεται η Ε.ΦΑ.Ρ. να μην κάνει την αυτονόητη καταγραφή και μελέτη; Την απάντηση την έδωσε ο ίδιος ο υπουργός Υγείας Β. Κικίλιας με την τοποθέτησή του του περί μη ύπαρξης περιστατικού θρόμβωσης. Ο απόλυτος έλεγχος της πληροφορίας! Που απλά σημαίνει ότι οι αποφάσεις του ΣτΕ δεν θα λαμβάνουν υπ' όψη το εύρος και το σύνολο των δεδομένων αλλά αυτά με τα οποία ο μηχανισμός ελέγχου θα τους τροφοδοτεί.

Επί πλέον, στην απόφαση 2387/20 αναφέρεται: «*Επειδή,* ***η μέριμνα για την δημόσια υγεία αποτελεί συνταγματική υποχρέωση του Κράτους, στο πλαίσιο της οποίας η Πολιτεία οφείλει, μεταξύ άλλων, να λαμβάνει τα απαραίτητα μέτρα για την πρόληψη της διάδοσης και την καταπολέμηση μεταδοτικών ασθενειών, οι οποίες συνιστούν σοβαρό κίνδυνο για τη δημόσια υγεία. Στα μέτρα αυτά εντάσσεται και ο εμβολιασμός*** *νηπίων και παιδιών, ο οποίος διενεργείται με σκοπό την προστασία της υγείας, συλλογικώς και ατομικώς, από τις ασθένειες καθώς και την βαθμιαία εξάλειψή τους.* ***Το μέτρο του εμβολιασμού, καθ' εαυτό, συνιστά σοβαρή μεν παρέμβαση στην ελεύθερη ζωή του ατόμου και δη στη σωματική και ψυχική ακεραιότητα αυτού, πλην όμως συνταγματικώς ανεκτή,*** *υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:*

α) ότι προβλέπεται από ειδική νομοθεσία, υιοθετούσα πλήρως τα έγκυρα και τεκμηριωμένα επιστημονικά, ιατρικά και επιδημιολογικά πορίσματα στον αντίστοιχο τομέα και

β) ότι παρέχεται δυνατότητα εξαίρεσης από τον εμβολιασμό σε ειδικές ατομικές περιπτώσεις, για τις οποίες αυτός αντενδείκνυται».

Από τα παραθέματα της απόφασης, επομένως, διαπιστώνουμε ότι η ελευθερία βούλησης και τα ατομικά δικαιώματα δεν αποτελούν ανασταλτικές έννοιες για άσκηση αυστηρής οριζόντιας βιοπολιτικής από το Κράτος. Ενώ, επί πλέον, από τις αρχές του 2020 έχει ψηφιστεί ο νόμος 4675/20, όπου αναφέρει: «*Σε περιπτώσεις εμφάνισης κινδύνου διάδοσης μεταδοτικού νοσήματος, που ενδέχεται να έχει σοβαρές επιπτώσεις στη δημόσια υγεία, μπορεί να επιβάλλεται, με απόφαση του υπουργού Υγείας, μετά από γνώμη της Εθνικής Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων Δημόσιας Υγείας (ΕΕΔΥ),* ***υποχρεωτικότητα*** *του εμβολιασμού με σκοπό την αποτροπή της διάδοσης της νόσου»*. Ο κύβος, λοιπόν, έχει ριχθεί στον παγκοσμιοποιημένο ολοκληρωτικό τρόπο διακυβέρνησης.

Όμως, οι βιοπολιτικές αποφάσεις για να ασκηθούν και να γίνουν πράξη χρειάζονται είτε τη συναίνεση είτε την καταστολή των ανθρώπων. Και σε αυτό τον τομέα σταθερό μοτίβο κατέχει η δημιουργία και η ενίσχυση του συναισθήματος του φόβου.

Όπως έχουμε δηλώσει εδώ και πολλά χρόνια, το ζήτημα των εμβολιασμών είναι μια επιχείρηση στηριγμένη στο φόβο. Και σε αυτή μας την θέση είμαστε αταλάντευτοι και ταυτόχρονα είναι διαχωρισμένη και διαφορετική από την εξέταση της αναγκαιότητας ή όχι των εμβολίων. Τασσόμαστε κριτικά στην άσκηση μεθόδων της ιατρικής ως ελεύθερα και αυτόνομα όντα. Έχουμε άποψη για το πως θα γεννήσουμε, πόσο θα θηλάσουμε, τί θα ταΐσουμε και τί θα φάμε, τί, πόσο και ποιά φάρμακα θα χρησιμοποιήσουμε. Ο κάθε γιατρός έχει υποχρέωση να ενημερώσει και να προτείνει αλλά υπεύθυνοι για το σώμα μας είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Διεθνώς ισχύει ότι κάθε ιατρική πράξη προϋποθέτει την ελεύθερη συναίνεση κατόπιν ενημέρωσης του ατόμου. Και εάν αυτή η προσέγγιση δεν αντιμετωπίζει προβλήματα άσκησης και διατήρησης της σε περιπτώσεις ασθενει-

ών μη μεταδοτικών, τα πράγματα είναι διαφορετικά στις επιδημίες. Δηλαδή εάν ένας γιατρός συνιστά σε ένα φορέα, χ μη μεταδοτικής ασθένειας, τρόπο θεραπείας και ο ασθενής τον απορρίψει τότε η απόφαση του ασθενή γίνεται σεβαστή στα πλαίσια της ατομικής ελευθερίας και των δικαιωμάτων του. Αντίθετα σε περιπτώσεις μετάδοσης ασθενειών η βιοεξουσία δείχνει τα δόντια της βάσει των καθορισμένων αποφάσεων της. Είναι ξεκάθαρο ότι η σύγχρονη έκφραση βιοπολιτικής μέσω των κρατών διακατέχεται από δυο μέτρα και δυο σταθμά. Αφού κόπτονται τόσο πολύ για τη δημόσια υγεία, γιατί επιτρέπονται τα τοξικά νέφη από τις βιομηχανίες, η διακίνηση και χρήση καρκινογόνων υλών σε τρόφιμα, το κάπνισμα και τόσα άλλα;

Διατρανώνουν ότι το ύψιστο αγαθό είναι υγεία μόνο όταν θέλουν να επιβάλουν μια ιατρική και φαρμακευτική μέθοδο. Είναι τουλάχιστον αστείο κάποιος να πιστεύει ότι η κυρίαρχη εξουσία, οικονομική και πολιτική, ενδιαφέρεται για τη δημόσια υγεία. Το όποιο ενδιαφέρον της εξαντλείται στις οικονομοτεχνικές μελέτες.

Αλλά, εάν η κυρίαρχη ελίτ προσπαθεί να επιδείξει τη δύναμη της το ίδιο προσπαθεί να κάνει και μια άλλη κατηγορία ανθρώπων που ούτε ελίτ είναι ούτε εξουσία κατέχει. Είναι εκείνοι που αποκαλούν μονοκονδυλιά «ψεκασμένους» άπαντες όσους δεν ακολουθούν ή κριτικάρουν ή διατηρούν επιφυλάξεις στην ντετερμιστική λογική της κυριαρχίας. Που ομαδοποιούν σε ένα απαξιωτικό χαρακτηρισμό όσους δεν έχουν την ίδια άποψη με εκείνους αλλά με τη σιγουριά της προπαγάνδισης της κυρίαρχης άποψης εκδηλώνουν μια υπεροπτική συμπεριφορά και θέση. Είναι εκείνοι οι οποίοι, θεωρώντας τον εαυτό τους συνεχιστή των ιδεών του Διαφωτισμού και του Ορθού Λόγου, δεν έχουν πρόβλημα να «ζητήσουν» άσκηση πολιτικής από το Κράτος στην, κατά αυτούς, προοδευτική κοινωνική πολιτική.

Είναι δεδομένο το ότι η μαρξική ιδεολογία και οι μισθαρνοι οπαδοί της χαρακτηρίζονται από τα παραπάνω, διαχρονικά. Είναι κατανοητό κάποιος αριστερός να ζητεί από το Κράτος περισσότερα εμβόλια, φάρμακα και ΜΕΘ. Περιοριζόμενος σε μια μονοδιάστατη λογική επίλυσης του προβλήματος. Είναι κατανοητό γιατί η θεωρία του στηρίζεται σε κοινές έννοιες (όχι όμοιες) με τη σημερινή κυρίαρχη τάξη. Βλέπουν διαφορετικά την οικονομική ανάπτυξη αλλά πατούν και με τα δυο πόδια πάνω στην έννοια της βιομηχανικής μεγέθυνσης και στην απαξίωση των επιπτώσεων αυτής της μεγέθυνσης που είναι η μόλυνση και ρύπανση του περιβάλλοντος, όπως αποδεικνύεται από ιστορικά παραδείγματα. Βλέπουν διαφορετικά την εκπαίδευση και τη νοσοκομειακή υγεία, αλλά συμφωνούν ότι αυτά πρέπει να παρέχονται από έναν μηχανισμό εξουσίας, κρατικό ή ιδιωτικό ή μεικτό. Διαφοροποιούνται, λοιπόν, στη χρήση και όχι στην ουσία ύπαρξης των θεσμών και των μηχανισμών. Άλλωστε τα σοσιαλιστικά καθεστώτα φημίζονταν για τους μαζικούς ολοκληρωτικούς καταναγκασμούς τους. Είναι πιστεύουμε περιττό να ειπωθεί ότι είναι ξένη προς την αναρχική θεώρηση η οποιαδήποτε και για τον οποιοδήποτε λόγο επίκληση ή απαίτηση άσκησης πολιτικής, υγειονομικής ή μη, της κρατικής εξουσίας.

Σε πολλές περιπτώσεις η πολεμική που αναπτύσσεται μάς θυμίζει την αντιμετώπιση που είχαν δεχθεί οι μαίες και οι βοτανοθεραπεύτριες κατά τον μεσαίωνα από την Εκκλησία και εξουσία χαρακτηρίζοντας τες «μάγισσες». Ήταν τότε που το επάγγελμα του γιατρού αναπτυσσόταν από πανεπιστημιακά καταρτισμένους άνδρες και αντιμετώπιζαν τις γυναίκες θεραπεύτριες εχθρικά. Στη σύγχρονη εποχή είναι οι Επιτροπές Λοιμοξιολόγων, ο ΠΟΥ και το FDA που ασκούν μια νέα βιοπολιτική και βιοεξουσία. Ως διαχειριστές του ανθρώπινου σώματος ασκούν συναισθηματικό έλεγχο και συμμόρφωση των πολιτών στη νέα διαμορφωμένη ηγεμονία. Είστε ελεύθεροι να σκέφτεστε αρκεί να συμπεριφέρεστε με υπακοή και σύμφωνα με τις επιταγές που έχουμε ορίσει.

Κάπως έτσι ομιλεί η εξουσία μέσα από τα μμε, τους ειδικούς και τους ελεγχόμενους επιστήμονες. Στοχοποιεί συμπεριφορές και δημιουργεί εθελοντές και έφεδρους «στρατιώτες» να ελέγξουν εάν και πότε θα κάνει ο α ή ο β το εμβόλιο. Σπέρνοντας διχόνοια σε οικογενειακά, συγγενικά και φιλικά περιβάλλοντα. Με τις συνδηλώσεις περί υπευθυνότητας και ανευθυνότητας, υπερασπιστών και «αρνητών» των εμβολιασμών αντίστοιχα. Έτσι η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού μπορεί να επιτευχθεί –χωρίς νομική και αστυνομική επιβολή– χάρη στην υπάκουη ενσωμάτωση σημαντικού αριθμού ανθρώπων στις κυρίαρχες επιταγές. Στη συμμόρφωση σε κυρίαρχα πρότυπα συμπεριφοράς, στην πειθάρχηση στην επιστημονική ορθολογικότητα. Αναπτύσσοντας το ειρωνικά επονομαζόμενο σχέδιο «ελευθερία» των εμβολιασμών, «για να πάρουμε τις ζωές μας πίσω», και ταυτόχρονα να συντάσσονται με τις θέσεις του ΠΟΥ, Ηνωμένων Εθνών, Συμβουλίου της Ευρώπης ότι ο εμβολιασμός δεν είναι υποχρεωτικός και *«ότι κανείς δεν υφίσταται διακρίσεις για το ότι δεν έχει εμβολιαστεί, λόγω πιθανών κινδύνων για την υγεία ή που δεν θέλει να εμβολιαστεί»*. Την ίδια ώρα που το πιστοποιητικό εμβολιασμού βρίσκεται στη βιοπολιτική ατζέντα για την κλίμακα χρήσης του και στη πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση εισάγεται το «ακαταδίωκτο» των μελών των επιτροπών για το covid-19 αφού *«δεν ευθύνονται, δεν διώκονται και δεν εξετάζονται για γνώμη που διατύπωσαν ή ψήφο που έδωσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους στο πλαίσιο της λειτουργίας των ως άνω Επιτροπών- δίωξη επιτρέπεται μόνο για συκοφαντική δυσφήμηση ή εξύβριση»*.

Με άλλα λόγια, «Γιάννης κερνά Γιάννης πίνει»...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

τεχεται από δύο μέτρα και δύο σταθμά. Αφού κόπτονται τόσο πολύ για τη δημόσια υγεία, γιατί επιτρέπονται τα τοξικά νέφη από τις βιομηχανίες, η διακίνηση και χρήση καρκινογόνων υλών σε τρόφιμα, το κάπνισμα και τόσα άλλα;

Διατρανώνουν ότι το ύψιστο αγαθό είναι υγεία μόνο όταν θέλουν να επιβάλουν μια ιατρική και φαρμακευτική μέθοδο. Είναι τουλάχιστον αστείο κάποιος να πιστεύει ότι η κυρίαρχη εξουσία, οικονομική και πολιτική, ενδιαφέρεται για τη δημόσια υγεία. Το όποιο ενδιαφέρον της εξαντλείται στις οικονομοτεχνικές μελέτες.

Αλλά, εάν η κυρίαρχη ελίτ προσπαθεί να επιδείξει τη δύναμη της το ίδιο προσπαθεί να κάνει και μια άλλη κατηγορία ανθρώπων που ούτε ελίτ είναι ούτε εξουσία κατέχει. Είναι εκείνοι που αποκαλούν μονοκονδυλιά «ψεκασμένους» άπαντες όσους δεν ακολουθούν ή κριτικάρουν ή διατηρούν επιφυλάξεις στην ντετερμιστική λογική της κυριαρχίας. Που ομαδοποιούν σε ένα απαξιωτικό χαρακτηρισμό όσους δεν έχουν την ίδια άποψη με εκείνους αλλά με τη σιγουριά της προπαγάνδισης της κυρίαρχης άποψης εκδηλώνουν μια υπεροπτική συμπεριφορά και θέση. Είναι εκείνοι οι οποίοι, θεωρώντας τον εαυτό τους συνεχιστή των ιδεών του Διαφωτισμού και του Ορθού Λόγου, δεν έχουν πρόβλημα να «ζητήσουν» άσκηση πολιτικής από το Κράτος στην, κατά αυτούς, προοδευτική κοινωνική πολιτική.

της βιομηχανικής μεγέθυνσης και στην απαξίωση των επιπτώσεων αυτής της μεγέθυνσης που είναι η μόλυνση και ρύπανση του περιβάλλοντος, όπως αποδεικνύεται από ιστορικά παραδείγματα. Βλέπουν διαφορετικά την εκπαίδευση και τη νοσοκομειακή υγεία, αλλά συμφωνούν ότι αυτά πρέπει να παρέχονται από έναν μηχανισμό εξουσίας, κρατικό ή ιδιωτικό ή μεικτό. Διαφοροποιούνται, λοιπόν, στη χρήση και όχι στην ουσία ύπαρξης των θεσμών και των μηχανισμών. Άλλωστε τα σοσιαλιστικά καθεστώτα φημίζονταν για τους μαζικούς ολοκληρωτικούς καταναγκασμούς τους. Είναι πιστεύουμε περιττό να ειπωθεί ότι είναι ξένη προς την αναρχική θεώρηση η οποιαδήποτε και για τον οποιοδήποτε λόγο επίκληση ή απαίτηση άσκησης πολιτικής, υγειονομικής ή μη, της κρατικής εξουσίας.

Σε πολλές περιπτώσεις η πολεμική που αναπτύσσεται μάς θυμίζει την αντιμετώπιση που είχαν δεχθεί οι μαίες και οι βοτανοθεραπεύτριες κατά τον μεσαίωνα από την Εκκλησία και εξουσία χαρακτηρίζοντας τες «μάγισσες». Ήταν τότε που το επάγγελμα του γιατρού αναπτυσσόταν από πανεπιστημιακά καταρτισμένους άνδρες και αντιμετώπιζαν τις γυναίκες θεραπεύτριες εχθρικά. Στη σύγχρονη εποχή είναι οι Επιτροπές Λοιμοξιολόγων, ο ΠΟΥ και το FDA που ασκούν μια νέα βιοπολιτική και βιοεξουσία. Ως διαχειριστές του ανθρώπινου σώματος ασκούν συναισθηματικό έλεγχο και συμμόρφωση των πολιτών στη νέα διαμορφωμένη ηγεμονία. Είστε ελεύθεροι να σκέφτεστε «αρνητών» των εμβολιασμών αντίστοιχα. Έτσι η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού μπορεί να επιτευχθεί –χωρίς νομική και αστυνομική επιβολή– χάρη στην υπάκουη ενσωμάτωση σημαντικού αριθμού ανθρώπων στις κυρίαρχες επιταγές. Στη συμμόρφωση σε κυρίαρχα πρότυπα συμπεριφοράς, στην πειθάρχηση στην επιστημονική ορθολογικότητα. Αναπτύσσοντας το ειρωνικά επονομαζόμενο σχέδιο «ελευθερία» των εμβολιασμών, «για να πάρουμε τις ζωές μας πίσω», και ταυτόχρονα να συντάσσονται με τις θέσεις του ΠΟΥ, Ηνωμένων Εθνών, Συμβουλίου της Ευρώπης ότι ο εμβολιασμός δεν είναι υποχρεωτικός και *«ότι κανείς δεν υφίσταται διακρίσεις για το ότι δεν έχει εμβολιαστεί, λόγω πιθανών κινδύνων για την υγεία ή που δεν θέλει να εμβολιαστεί»*. Την ίδια ώρα που το πιστοποιητικό εμβολιασμού βρίσκεται στη βιοπολιτική ατζέντα για την κλίμακα χρήσης του και στη πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση εισάγεται το «ακαταδίωκτο» των μελών των επιτροπών για το covid-19 αφού *«δεν ευθύνονται, δεν διώκονται και δεν εξετάζονται για γνώμη που διατύπωσαν ή ψήφο που έδωσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους στο πλαίσιο της λειτουργίας των ως άνω Επιτροπών- δίωξη επιτρέπεται μόνο για συκοφαντική δυσφήμηση ή εξύβριση»*.

Με άλλα λόγια, «Γιάννης κερνά Γιάννης πίνει»...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

κτηρισμό όσους δεν έχουν την ίδια άποψη με εκείνους αλλά με τη σιγουριά της προπαγάνδισης της κυρίαρχης άποψης εκδηλώνουν μια υπεροπτική συμπεριφορά και θέση. Είναι εκείνοι οι οποίοι, θεωρώντας τον εαυτό τους συνεχιστή των ιδεών του Διαφωτισμού και του Ορθού Λόγου, δεν έχουν πρόβλημα να «ζητήσουν» άσκηση πολιτικής από το Κράτος στην, κατά αυτούς, προοδευτική κοινωνική πολιτική.

Ήταν τότε που το επάγγελμα του γιατρού αναπτυσσόταν από πανεπιστημιακά καταρτισμένους άνδρες και αντιμετώπιζαν τις γυναίκες θεραπεύτριες εχθρικά. Στη σύγχρονη εποχή είναι οι Επιτροπές Λοιμοξιολόγων, ο ΠΟΥ και το FDA που ασκούν μια νέα βιοπολιτική και βιοεξουσία. Ως διαχειριστές του ανθρώπινου σώματος ασκούν συναισθηματικό έλεγχο και συμμόρφωση των πολιτών στη νέα διαμορφωμένη ηγεμονία. Είστε ελεύθεροι να σκέφτεστε

ρύθμιση εισάγεται το «ακαταδίωκτο» των μελών των επιτροπών για το covid-19 αφού *«δεν ευθύνονται, δεν διώκονται και δεν εξετάζονται για γνώμη που διατύπωσαν ή ψήφο που έδωσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους στο πλαίσιο της λειτουργίας των ως άνω Επιτροπών- δίωξη επιτρέπεται μόνο για συκοφαντική δυσφήμηση ή εξύβριση».*

Με άλλα λόγια, «Γιάννης κερνά Γιάννης πίνει»...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΙΧΝΗΛΑΤΩΝΤΑΣ ΤΟ 1821 ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑ

Όπως είναι γνωστό, η ***μαρξιστική τάση***, στην ιστοριογραφία για την επανάσταση του 1821, αντιπαρέρχεται την επικρατούσα εθνική ιστοριογραφία, χαρακτηρίζοντας την αστικοδημοκρατική, θεμελιώνοντας (έτσι) την αντίθεσή της στην ταξική ερμηνεία από την έκδοση της «*Κοινωνικής σημασίας της Ελληνικής Επαναστάσεως*» (1924) του *Γιάννη Κορδάτου* και από εκεί στην εμφάνιση μιας νέας γενιάς μαρξιστών ιστορικών την δεκαετία του '60 μέχρι τις ημέρες μας. Εξ αρχής, ο «αγώνας» που δίνεται είναι στημένος όσον αφορά την αναζήτηση της αλήθειας, αφού πραγματοποιείται κυρίως στο ιδεολογικό πεδίο, με σκοπό όχι την αλληλοεξόντωση, αλλά την αλληλοσυμπλήρωση των δύο «αντικρουόμενων» αφηγήσεων στο θεωρούμενο ένθεν κακείθεν «ιερό» έδαφος της νεοελληνικής εθνικής ταυτότητας.

Στα πλαίσια της ιδεολογικοπολιτικής αυτής διαμάχης επιχειρείται να ελεγχθεί το παρελθόν, ώστε να δοθεί η δυνατότητα καθορισμού του παρόντος και επηρεασμού του μέλλοντος. Οι ταγοί της εξουσίας και οι στρατευμένοι της γραφιάδες, αριστεροί και δεξιοί, μεταχειρίστηκαν και μεταχειρίζονται όλα τα μέσα στον «αγώνα» αυτό. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες συνεχίζουν ν' αποτελούν και οι αντιθέσεις, που εμφανίστηκαν στο εσωτερικό του μαρξικού στρατοπέδου την μεσοπολεμική περίοδο και ***αφορούσαν τον χαρακτηρισμό της επανάστασης ως αστικοδημοκρατικής ή μη (Κορδάτος-Ζέβγος), διαμάχη άμεσα συνδεδεμένη με την ευρύτερη διαμάχη του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος εν όψει του περάσματος της γραμμής των λαϊκών μετώπων ενάντια στον φασισμό***. Τα πράγματα, όμως, κι-

και κατσαπλιάδες. Έχουν γραφτεί τόσα, καλώς ή κακώς, για το βίο επί οθωμανικής αυτοκρατορίας και την επανάσταση, που και οι δυο αυτές πλευρές, δύνανται να στηρίξουν με αληθοφανή επιχειρήματα τις απόψεις τους. Αποτέλεσμα είναι, πολλοί άνθρωποι να στρατεύονται στ' όνομα του κάθε εξουσιαστικού αφηγήματος, **πιστεύοντας σ' αυτό που προβάλλεται στα μάτια τους ως η απόλυτη αλήθεια** και όχι

Έχουμε δει στο παρελθόν «λαούς» να αγαπούν τον Χίτλερ, να λατρεύουν τον Στάλιν και να υμνούν τα «κατορθώματά» τους. Αυτό, όμως, που περιπλέκει τα πράγματα περισσότερο, αφορά την δράση, την ζωή κ.λπ. των *κλεφτών*, καθώς και με ποιους όρους εμπλέκονταν στην ζωή των υποδούλων.

Όταν το ***έθνος***, στην σύγχρονη εκδοχή και διαστροφή του, δεν είναι τίποτε άλλο

σταση σε άτομο, άτομα ή ομάδες ατόμων. Αποτελεί τον όρο μέσω του οποίου ομάδες ή άτομα αυτοπροσδιορίζονται εθνικά. Παράγωγο στοιχείο της εθνικής ταυτότητας είναι η χρήση της για τον αυτοπροσδιορισμό ή αναπροσδιορισμό του ατόμου ή κάποιας ομάδας ατόμων. Η ύπαρξη αυτού του όρου οδηγεί σε συσπείρωση και κοινή δράση, και γι' αυτό ακριβώς το λόγο αναζητήθηκε τόσο πριν την επανάσταση όσο και κατά την διάρκεια της. Υποστηρίζεται, ωστόσο, ότι οι εθνικές ταυτότητες, όπως και κάθε ταυτότητα, δεν αποτελούν σταθερά και αμετάβλητα στοιχεία.

«Στους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς η έννοια έθνος έχει πολλές σημασίες που παραπέμπουν στη συλλογική συνείδηση, στη σκέψη και δράση, στη συνοχή ενός πλήθους ατόμων με διαφορετικό τρόπο από τον σημερινό: στον Όμηρο έχει την έννοια της συντροφιάς, «έθνος εταίρων» (Γ 32), του στρατού, «έθνος λαών» (Ν 495) και της φυλής, «έθνος Αχαιών» (Ρ 552), «Λυκίων μέγα έθνος» (Μ 330). Στον Πίνδαρο έχει τη σημασία του φύλου, «ανέρων (αρρένων) έθνος» (Ολ. 1,66), «έθνη γυναικών» (Πυθ. 4,252). Στον Ηρόδοτο αποκτά τη σημασία της φυλής ή του γένους, «Μηδικόν έθνος» (1,101). Στον Πλάτωνα χρησιμοποιείται με τη σημασία της επαγγελματικής ομάδας, «δημιουργικόν έθνος» (Γοργίας 455β) ή του γένους/φυλής «των Θετταλών... πενεστικόν έθνος» (Νόμοι 776 δ). Ο Αριστοτέλης τη χρησιμοποιεί για τις βαρβαρικές φυλές (Πολιτικά 1324 b 10-13) ενώ για τους Έλληνες χρησιμοποιεί τη λέξη «γένος» (Τουλιάτος 1994, Βώρος 1997).

Οι σύγχρονες θεωρήσεις συγκλίνουν στην άποψη ότι η έννοια του έθνους είναι σχετικά πρόσφατη και αλλάζει μέσα

της στην ταξική ερμηνεία από την έκδοση της «*Κοινωνικής σημασίας της Ελληνικής Επαναστάσεως*» (1924) του *Γιάννη Κορδάτου* και από εκεί στην εμφάνιση μιας νέας γενιάς μαρξιστών ιστορικών την δεκαετία του '60 μέχρι τις ημέρες μας. Εξ αρχής, ο «αγώνας» που δίνεται είναι στημένος όσον αφορά την αναζήτηση της αλήθειας, αφού πραγματοποιείται κυρίως στο ιδεολογικό πεδίο, με σκοπό όχι την αλληλοεξόντωση, αλλά την αλληλοσυμπλήρωση των δύο «αντικρουόμενων» αφηγήσεων στο θεωρούμενο ένθεν κακείθεν «ιερό» έδαφος της νεοελληνικής εθνικής ταυτότητας.

Στα πλαίσια της ιδεολογικοπολιτικής αυτής διαμάχης επιχειρείται να ελεγχθεί το παρελθόν, ώστε να δοθεί η δυνατότητα καθορισμού του παρόντος και επηρεασμού του μέλλοντος. Οι ταγοί της εξουσίας και οι στρατευμένοι της γραφιάδες, αριστεροί και δεξιοί, μεταχειρίστηκαν και μεταχειρίζονται όλα τα μέσα στον «αγώνα» αυτό. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες συνεχίζουν ν' αποτελούν και οι αντιθέσεις, που εμφανίστηκαν στο εσωτερικό του μαρξικού στρατοπέδου την μεσοπολεμική περίοδο και ***αφορούσαν τον χαρακτηρισμό της επανάστασης ως αστικοδημοκρατικής ή μη (Κορδάτος-Ζέβγος), διαμάχη άμεσα συνδεδεμένη με την ευρύτερη διαμάχη του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος εν όψει του περάσματος της γραμμής των λαϊκών μετώπων ενάντια στον φασισμό***. Τα πράγματα, όμως, κινήθηκαν σε διαφορετική πλεύση πολύ γρήγορα. Έτσι, ενώ την δεκαετία του '30 ο ***Ριζοσπάστης*** προέτρεπε τους εργάτες να γιορτάσουν την ***Κομμούνα του Παρισίου*** και να παραχωρήσουν την επανάσταση του 1821 στους αστούς, η δεκαετία του '40 και οι απαιτήσεις της οδηγούν στην αναζήτηση της «χαμένης» γενεαλογίας και την κατοχύρωση της ιστορικής συνέχειας των ανταρτών του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδος. Έτσι, τον Νοέμβριο του 1933 η ΚΟΜΕΠ δημοσιεύει άρθρο πολεμική του ***Ζέβγου*** κατά του ***Κορδάτου***, ο οποίος κατηγορείται ότι εξυμνούσε με την διαστρέβλωση των γεγονότων την ελληνική μπουρζουαζία, την οποία παρουσίαζε ως κινητήριο δύναμη της επανάστασης,

και κατσαπλιάδες. Έχουν γραφτεί τόσα, καλώς ή κακώς, για το βίο επί οθωμανικής αυτοκρατορίας και την επανάσταση, που και οι δυο αυτές πλευρές, δύνανται να στηρίξουν με αληθοφανή επιχειρήματα τις απόψεις τους. Αποτέλεσμα είναι, πολλοί άνθρωποι να στρατεύονται στ' όνομα του κάθε εξουσιαστικού αφηγήματος, ***πιστεύοντας σ' αυτό που προβάλλεται στα μάτια τους ως η απόλυτη αλήθεια*** και όχι διερευνώντας και γνωρίζοντας.

Εμπλέκονται, δηλαδή, με όρους πίστης, είτε αυτή προέρχεται από ιδεολογίες, είτε από καταβολές και βεβαιότητες, γεγονός που έχει μικρή σημασία ως προς το αποτέλεσμα, παρ' όλη την βαρύτητα που έχει η δυνατότητα διάκρισης των κινήτρων σε κάθε περίπτωση. Το πρόβλημα, είναι ότι όταν συσκοτίζεται η αλήθεια γίνεται όλο και πιο δύσκολη η προσέγγισή της.

Όσον αφορά το ζήτημα της ***κλεφτουριάς***, είναι αποδεδειγμένο ότι έχουν υπάρξει ιστοριογραφικές παρεμβολές τόσο στην διαδικασία ηρωοποίησής της όσο και σ' εκείνη της συκοφάντησής της. Υπάρχει όμως, μέχρι σήμερα και μια αδιάψευστη πραγματικότητα, την οποία αδυνατούν να αντιπαρέλθουν πειστικά όσοι τους χα-

Έχουμε δει στο παρελθόν «λαούς» να αγαπούν τον Χίτλερ, να λατρεύουν τον Στάλιν και να υμνούν τα «κατορθώματά» τους. Αυτό, όμως, που περιπλέκει τα πράγματα περισσότερο, αφορά την δράση, την ζωή κ.λπ. των *κλεφτών*, καθώς και με ποιους όρους εμπλέκονταν στην ζωή των υποδούλων.

Όταν το ***έθνος***, στην σύγχρονη εκδοχή και διαστροφή του, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια κατασκευή της εξουσίας, η συνείδηση που συγκροτείται μέσα από αυτό, τί θα μπορούσε αλήθεια να είναι και πώς να χαρακτηριστεί μαζί με την δόμηση της ταυτότητας, που έπεται της συνειδήσεως αυτής; «*Το έθνος στην πραγματικότητα είναι ένα λάστιχο που τεντώνεται ή μαζεύεται ανάλογα με τα συμφέροντα των κατασκευαστών και χειριστών του... Δεν έχει καμμία σημασία, στη βάση και στη προοπτική της κοινωνικής κι ατομικής απελευθέρωσης, η αποδοχή κι αναγνώριση της έννοιας του έθνους. Το έθνος, σαν μια ακαθόριστη συνεύρεση μεγάλων και ανομοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του στοιχείο αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα του «έθνους», ενεργοποιείται μέσω*

κάποιας ομάδας ατόμων. Η ύπαρξη αυτού του όρου οδηγεί σε συσπείρωση και κοινή δράση, και γι' αυτό ακριβώς το λόγο αναζητήθηκε τόσο πριν την επανάσταση όσο και κατά την διάρκεια της. Υποστηρίζεται, ωστόσο, ότι οι εθνικές ταυτότητες, όπως και κάθε ταυτότητα, δεν αποτελούν σταθερά και αμετάβλητα στοιχεία.

«Στους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς η έννοια έθνος έχει πολλές σημασίες που παραπέμπουν στη συλλογική συνείδηση, στη σκέψη και δράση, στη συνοχή ενός πλήθους ατόμων με διαφορετικό τρόπο από τον σημερινό: στον Όμηρο έχει την έννοια της συντροφιάς, «έθνος εταίρων» (Γ 32), του στρατού, «έθνος λαών» (Ν 495) και της φυλής, «έθνος Αχαιών» (Ρ 552), «Λυκίων μέγα έθνος» (Μ 330). Στον Πίνδαρο έχει τη σημασία του φύλου, «ανέρων (αρρένων) έθνος» (Ολ. 1,66), «έθνη γυναικών» (Πυθ. 4,252). Στον Ηρόδοτο αποκτά τη σημασία της φυλής ή του γένους, «Μηδικόν έθνος» (1,101). Στον Πλάτωνα χρησιμοποιείται με τη σημασία της επαγγελματικής ομάδας, «δημιουργικόν έθνος» (Γοργίας 455β) ή του γένους/φυλής «των Θετταλών... πενεστικόν έθνος» (Νόμοι 776 δ). Ο Αριστοτέλης τη χρησιμοποιεί για τις βαρβαρικές φυλές (Πολιτικά 1324 b 10-13) ενώ για τους Έλληνες χρησιμοποιεί τη λέξη «γένος» (Τουλιάτος 1994, Βώρος 1997).

Οι σύγχρονες θεωρήσεις συγκλίνουν στην άποψη ότι η έννοια του έθνους είναι σχετικά πρόσφατη και αλλάζει μέσα στο χρόνο (Αβδελά, 1998: 42). Η κυρίαρχη σημερινή αντίληψη είναι κληρονομιά του Διαφωτισμού, σύμφωνα με την οποία το έθνος αποτελεί φυσική οντότητα, αυτονόητη και αναλλοίωτη, που προσδιορίζεται σε συγκεκριμένο χώρο (γεωπολιτική ενότητα) με συγκεκριμένο πολιτικό κέντρο, πολιτισμό, ενιαία γλώσσα, ήθη, έθιμα και διαφοροποιημένη θρησκευτική συνείδηση. Ο Β. Anderson (1997) υποστηρίζει ότι η έννοια του έθνους ακολουθεί την κατάλυση της παραδοσιακής οργάνωσης των κοινωνιών, όπου η θρησκεία ή το γένος είχε τον βασικό συνεκτικό ρόλο. Ονομάζει το έθνος «φαντασιακή κοινότητα», καθώς τα μέλη της δεν πρόκειται να γνωριστούν μεταξύ τους παρόλο το αίσθημα του συ-

παρελθόν, ώστε να δοθεί η δυνατότητα καθορισμού του παρόντος και επηρεασμού του μέλλοντος. Οι ταγοί της εξουσίας και οι στρατευμένοι της γραφιάδες, αριστεροί και δεξιοί, μεταχειρίστηκαν και μεταχειρίζονται όλα τα μέσα στον «αγώνα» αυτό. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες συνεχίζουν ν' αποτελούν και οι αντιθέσεις, που εμφανίστηκαν στο εσωτερικό του μαρξικού στρατοπέδου την μεσοπολεμική περίοδο και ***αφορούσαν τον χαρακτηρισμό της επανάστασης ως αστικοδημοκρατικής ή μη (Κορδάτος-Ζέβγος), διαμάχη άμεσα συνδεδεμένη με την ευρύτερη διαμάχη του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος εν όψει του περάσματος της γραμμής των λαϊκών μετώπων ενάντια στον φασισμό***. Τα πράγματα, όμως, κινήθηκαν σε διαφορετική πλεύση πολύ γρήγορα. Έτσι, ενώ την δεκαετία του '30 ο ***Ριζοσπάστης*** προέτρεπε τους εργάτες να γιορτάσουν την ***Κομμούνα του Παρισίου*** και να παραχωρήσουν την επανάσταση του 1821 στους αστούς, η δεκαετία του '40 και οι απαιτήσεις της οδηγούν στην αναζήτηση της «χαμένης» γενεαλογίας και την κατοχύρωση της ιστορικής συνέχειας των ανταρτών του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδος. Έτσι, τον Νοέμβριο του 1933 η ΚΟΜΕΠ δημοσιεύει άρθρο πολεμική του ***Ζέβγου*** κατά του ***Κορδάτου***, ο οποίος κατηγορείται ότι εξυμνούσε με την διαστρέβλωση των γεγονότων την ελληνική μπουρζουαζία, την οποία παρουσίαζε ως κινητήριο δύναμη της επανάστασης, που χαρακτηρίζεται πλέον εθνικοαπελευθερωτική.

Όσον αφορά το ζήτημα των ***κλεφτών***, οι οποίοι παρουσιάζονται από τους εκφραστές του εθνικού αφηγήματος, ως οι απελευθερωτές των υπόδουλων και έχοντες εθνική συνείδηση, τα πράγματα περιπλέκονται. Από την μία μεριά έχουμε τους «παλαιούς» ιστορικούς να τους παρουσιάζουν από την μία πλευρά ως απελευθερωτές **και από την άλλη ως τυχοδιώκτες**

και κατσαπλιάδες. Έχουν γραφτεί τόσα, καλώς ή κακώς, για το βίο επί οθωμανικής αυτοκρατορίας και την επανάσταση, που και οι δυο αυτές πλευρές, δύνανται να στηρίξουν με αληθοφανή επιχειρήματα τις απόψεις τους. Αποτέλεσμα είναι, πολλοί άνθρωποι να στρατεύονται στ' όνομα του κάθε εξουσιαστικού αφηγήματος, **πιστεύοντας σ' αυτό που προβάλλεται στα μάτια τους ως η απόλυτη αλήθεια** και όχι διερευνώντας και γνωρίζοντας.

Εμπλέκονται, δηλαδή, με όρους πίστης, είτε αυτή προέρχεται από ιδεολογίες, είτε από καταβολές και βεβαιότητες, γεγονός που έχει μικρή σημασία ως προς το αποτέλεσμα, παρ' όλη την βαρύτητα που έχει η δυνατότητα διάκρισης των κινήτρων σε κάθε περίπτωση. Το πρόβλημα, είναι ότι όταν συσκοτίζεται η αλήθεια γίνεται όλο και πιο δύσκολη η προσέγγισή της.

Όσον αφορά το ζήτημα της ***κλεφτουριάς***, είναι αποδεδειγμένο ότι έχουν υπάρξει ιστοριογραφικές παρεμβολές τόσο στην διαδικασία ηρωοποίησής της όσο και σ' εκείνη της συκοφάντησής της. Υπάρχει όμως, μέχρι σήμερα και μια αδιάψευστη πραγματικότητα, την οποία αδυνατούν να αντιπαρέλθουν πειστικά όσοι τους χαρακτηρίζουν συλλήβδην λαφυραγωγούς. ***Είναι η αγάπη, η ταύτιση και η στήριξη του κόσμου***, που παρ' όλες τις παρεμβολές διαφόρων εξουσιαστικών μηχανισμών στην κατεύθυνση της αλλοίωσης της δημώδους ποίησης, των τραγουδιών κ.λπ., όχι μόνο υπήρξαν, αλλά ***σημάδεψαν ανεξίτηλα το φαινόμενο της κλεφτουριάς***.

Βέβαια, το γεγονός αυτό, δεν είναι αρκετό, ούτε αποτελεί ένα αλάθητο κριτήριο, **που ούτως ή άλλως εμείς δεν αναζητούμε.** Έχουμε δει στο παρελθόν «λαούς» να αγαπούν τον Χίτλερ, να λατρεύουν τον Στάλιν και να υμνούν τα «κατορθώματά» τους. Αυτό, όμως, που περιπλέκει τα πράγματα περισσότερο, αφορά την δράση, την ζωή κ.λπ. των *κλεφτών*, καθώς και με ποιους όρους εμπλέκονταν στην ζωή των υποδούλων.

Όταν το ***έθνος***, στην σύγχρονη εκδοχή και διαστροφή του, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια κατασκευή της εξουσίας, η συνείδηση που συγκροτείται μέσα από αυτό, τί θα μπορούσε αλήθεια να είναι και πώς να χαρακτηριστεί μαζί με την δόμηση της ταυτότητας, που έπεται της συνειδήσεως αυτής; «*Το έθνος στην πραγματικότητα είναι ένα λάστιχο που τεντώνεται ή μαζεύεται ανάλογα με τα συμφέροντα των κατασκευαστών και χειριστών του... Δεν έχει καμμία σημασία, στη βάση και στη προοπτική της κοινωνικής κι ατομικής απελευθέρωσης, η αποδοχή κι αναγνώριση της έννοιας του έθνους. Το έθνος, σαν μια ακαθόριστη συνεύρεση μεγάλων και ανομοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του στοιχείο αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα του «έθνους», ενεργοποιείται μέσω της κυριαρχίας, της πολιτικής*» (Αναρχική Θεώρηση, τεύχος 8-9, σελ.18). Αυτά, σε σχέση με την κατασκευή του έθνους-κράτους και όχι με μια γενική θεώρηση περί έθνους.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα σχετικά ζητήματα.

Με τον όρο **εθνική ταυτότητα** προσδιορίζεται ένα σύνολο στοιχείων τα οποία **προσδίδουν συγκεκριμένη εθνική υπό-**

και της φυλής, «έθνος Αχαιών» (Ρ 552), «Λυκίων μέγα έθνος» (Μ 330). Στον Πίνδαρο έχει τη σημασία του φύλου, «ανέρων (αρρένων) έθνος» (Ολ. 1,66), «έθνη γυναικών» (Πυθ. 4,252). Στον Ηρόδοτο αποκτά τη σημασία της φυλής ή του γένους, «Μηδικόν έθνος» (1,101). Στον Πλάτωνα χρησιμοποιείται με τη σημασία της επαγγελματικής ομάδας, «δημιουργικόν έθνος» (Γοργίας 455β) ή του γένους/φυλής «των Θετταλών... πενεστικόν έθνος» (Νόμοι 776 δ). Ο Αριστοτέλης τη χρησιμοποιεί για τις βαρβαρικές φυλές (Πολιτικά 1324 b 10-13) ενώ για τους Έλληνες χρησιμοποιεί τη λέξη «γένος» (Τουλιάτος 1994, Βώρος 1997).

Οι σύγχρονες θεωρήσεις συγκλίνουν στην άποψη ότι η έννοια του έθνους είναι σχετικά πρόσφατη και αλλάζει μέσα στο χρόνο (Αβδελά, 1998: 42). Η κυρίαρχη σημερινή αντίληψη είναι κληρονομιά του Διαφωτισμού, σύμφωνα με την οποία το έθνος αποτελεί φυσική οντότητα, αυτονόητη και αναλλοίωτη, που προσδιορίζεται σε συγκεκριμένο χώρο (γεωπολιτική ενότητα) με συγκεκριμένο πολιτικό κέντρο, πολιτισμό, ενιαία γλώσσα, ήθη, έθιμα και διαφοροποιημένη θρησκευτική συνείδηση. Ο Β. Anderson (1997) υποστηρίζει ότι η έννοια του έθνους ακολουθεί την κατάλυση της παραδοσιακής οργάνωσης των κοινωνιών, όπου η θρησκεία ή το γένος είχε τον βασικό συνεκτικό ρόλο. Ονομάζει το έθνος «φανταστική κοινότητα», καθώς τα μέλη της δεν πρόκειται να γνωριστούν μεταξύ τους παρόλο το αίσθημα του συνανήκειν, των κοινών στόχων ή του κοινού μέλλοντος, το οποίο θα μπορούσε να απαιτήσει ακόμη και την έσχατη αυτοθυσία.

Σημαντικό ρόλο για τη δημιουργία αυτής της κοινότητας έπαιξε το εμπόριο, η κεντρική γραφειοκρατική εξουσία και η τυπογραφία με τη δημιουργία μονόγλωσσου μαζικού αναγνωστικού κοινού, οπότε κάποιες διάλεκτοι/γλώσσες αφομοιώθηκαν και κάποιες άλλες χάθηκαν. Συγχρόνως δόθηκε η ευκαιρία να (ανα)συγκροτηθεί

η εικόνα της αρχαιότητας, σημαντικότατη για την αντίληψη του έθνους, καθώς αποτελούσε «περγαμηνή ευγενείας» και έδινε τη δυνατότητα για τη χρήση ενοποιητικών συμβόλων. Έτσι εξηγείται το μεγάλο ενδιαφέρον των Διαφωτιστών για την αρχαία Ελλάδα, την οποία ουσιαστικά ανέπλασαν με τα δικά τους ιδεώδη, η στροφή προς την αρχαιολογία και η δημιουργία μουσείων για τους χαμένους πολιτισμούς.

Ο Ε. Gellner (1992) υποστηρίζει ότι δυο άνθρωποι ανήκουν στο ίδιο έθνος αν μοιράζονται τον ίδιο πολιτισμό (σύστημα ιδεών, συμβόλων, συνειρμών και τρόπων συμπεριφοράς και επικοινωνίας) και εφόσον αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον ως μέλος του ίδιου έθνους. Καθοριστικός παράγοντας στη δημιουργία των εθνών ήταν η εμφάνιση της βιομηχανικής κοινωνίας, η οποία καταργώντας τους τοπικούς δεσμούς και πολιτισμικές ιδιαιτερότητες, επέβαλε πολιτισμική ομοιογένεια. Η αναπαραγωγή των εθνών στηρίχτηκε στη διάδοση της εγγραμματοσύνης, η οποία βοήθησε στην κοινωνική κινητικότητα των μελών τους. Έτσι, το εκπαιδευτικό σύστημα γίνεται στυλοβάτης των εξελίξεων.

Ο Ε. Hobsbawm (1994) δείχνει πως η εθνική συνείδηση γίνεται κεντρικό πολιτικό ζήτημα μόλις στα τέλη του 19ου αιώνα. Θεωρεί ότι η απονομή πολιτικών δικαιωμάτων σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού συνέβαλε καθοριστικά στη διαμόρφωσή της και τον ενστερνισμό από ευρύτερες κοινωνικές ομάδες».[1]

Μια ερώτηση ρητορικής για εμάς φύσεως, που μας επαναφέρει και στο ζήτημα που πραγματεύεται το παρόν άρθρο, είναι η εξής: Πόσα αλήθεια από αυτά τα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν ενστερνίζονταν οι υπόδουλοι επί οθωμανικής αυτοκρατορίας ή ακόμη περισσότερο, εμφορούνταν η δράση των κλεφτών από κάνος στην παρανομία, συνήθως από δικές του βίαιες πράξεις, ο ληστής είχε ως κύριο μέλημα να εξασφαλίσει αμνηστία και, ει δυνατόν, να διοριστεί επισήμως στην υπηρεσία τού κράτους ως τοπικός χωροφύλακας. Στο μεταξύ, παρίστανε το σκληρό και προσπαθούσε να εμπνέει όσο γίνεται περισσότερο φόβο».[2]

Ο **Χομπσμπάουμ**, επίσης, αναφέρει: «ο παραδοσιακός «ευγενής ληστής» εκπροσωπεί μια ιδιαίτερα πρωτόγονη μορφή κοινωνικής διαμαρτυρίας, ίσως την πιο πρωτόγονη που υπάρχει. Είναι ένα άτομο που αρνείται να σκύψει το κεφάλι, αυτό είναι όλο. Οι περισσότεροι άνθρωποι αυτού του είδους, σε μη επαναστατικές συνθήκες, θα υποκύψουν αργά ή γρήγορα στον πειρασμό να πάρουν τον εύκολο δρόμο και να γίνουν απλοί ληστές, που χτυπούν χωρίς διάκριση πλούσιους και φτωχούς (με εξαίρεση ίσως το χωριό τους), ή μπράβοι των τσιφλικάδων, ή μέλη σε κάποια ομάδα νταήδων που έρχονται σε διαπραγματεύσεις με τις δομές της εξουσίας. Να να διανθίσουν, τη στάση και τα πεπραγμένα τους με πλείστες διογκώσεις και ψεύδη με σκοπό, είτε να κατηγορήσουν είτε να προσδώσουν αίγλη στην στάση τους. Μ' άλλα λόγια, μπορούμε να πούμε ότι αναδεικνύονται οι έριδες, τα μίση και τα πάθη των συμμετεχόντων, της περιόδου εκείνης, αλλά επίσης μάς μεταφέρεται και . ο υπάρχον τότε κλίμα, αλλά και ιστορικά γεγονότα με ιδιαίτερη σημασία.

Το 1715 η Πελοπόννησος, περνάει ξανά στην κατοχή της οθωμανικής αυτοκρατορίας και επαναπροσαρτάται στην γεωγραφική της επικράτεια. Αν και η επίσημη ιστορία κάνει λόγο για πόλεμο και κατάληψή της, η αλήθεια δεν είναι αυτή. Η επανάκτηση από τις **οθωμανικές δυνάμεις**, έναντι των μέχρι τότε κατακτητών του τόπου, δηλαδή τους **Βενετούς** αν και αμφισβητείται εντόνως από μια μεγάλη μερίδα ιστορικών, παρ' όλα αυτά πραγματοποιείται με την παράδοση των **Ρωμιών**, σύμφωνα με την **μυστική συμφωνία** που έκαναν οι άρχοντες (κλήρος και προεστοί). Συνεννοώστε ενθαρρυνθέντες οι τούρκοι ως έχοντες τους εντοπίους χριστιανούς συμφώνους, εισέβαλον εις την Πελοπόννησον και μέχρι τού Ναυπλίου δέν εύρον αντίστασιν τινά ειμή εις το φρούριον τού Ναυπλίου, το οποίον είχον εφωδιασμένο καλώς οι ενετοί, το οποίο πολιορκήσαντες διά ξηράς στενώς δι' αρκετόν καιρόν, ώστε επέτυχον τινά προδότην ονόματι Σάλαν, όστις εβούλωσεν τα κανόνια τής πόρτας τού Ναυπλίου και τής τάπιας, όπου εφύλαττε την είσοδον τού Ναυπλίου. Ούτως ώρμησαν οι τούρκοι εξ εφόδου και εκυρίευσαν το φρούριον τούτο, το οποίον οι ενετοί είχον το κέντρον τους εν Πελοποννήσω. Κυριευθέντος τούτου δέν εύρον τοιαύτην αντίστασιν πουθενά εν Πελοποννήσω, ειμή εις το φρούριον τής Μονεμβασίας, το οποίον εφαίνετο ως απόρθητον και το οποίον έμεινεν επί είκοσι επτά έτη εις την κυριαρχίαν των ενετών, αφ' ότου εκατακτήθη όλη η Πελοπόννησος και αντηλλάχθη το φρούριον τής Μονεμβασίας με το Τσιρίγον, όπου οι ενετοί εξουσίαζον. Κατακτηθείσης τής Πελοποννήσου δευτέραν φοράν από τους τούρκους, ετοποθετήθησαν εις μεν την Κόρινθον ο στρατάρχης Χαλίλμπεης... Αποκατασταθέντων των τουρκών, ευημερούσαν και οι χριστιανοί φυλάττοντες ακριβώς τας συνθηκολογίας, όσας έκαμον εις τας Θήβας».[4]

Οι κατακτητές οθωμανοί, λοιπόν, δεν πείραξαν ούτε τις ιδιωτικές ούτε τις κοινοτικές ή τις μοναστηριακές ιδιοκτησίες των μερών, που υποτάχθηκαν θεληματικά σύμφωνα και με τον ιερό νόμο του Μωάμεθ σχετικά με όσους παραδίδονταν. Μόνο σε εκείνα τα μέρη, όπου έγινε αντίσταση, δημεύ-

αρχαιολογία και η δημιουργία μουσείων για τους χαμένους πολιτισμούς.

Ο E. Gellner (1992) υποστηρίζει ότι δυο άνθρωποι ανήκουν στο ίδιο έθνος αν μοιράζονται τον ίδιο πολιτισμό (σύστημα ιδεών, συμβόλων, συνειρμών και τρόπων συμπεριφοράς και επικοινωνίας) και εφόσον αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον ως μέλος του ίδιου έθνους. Καθοριστικός παράγοντας στη δημιουργία των εθνών ήταν η εμφάνιση της βιομηχανικής κοινωνίας, η οποία καταργώντας τους τοπικούς δεσμούς και πολιτισμικές ιδιαιτερότητες, επέβαλε πολιτισμική ομοιογένεια. Η αναπαραγωγή των εθνών στηρίχτηκε στη διάδοση της εγγραμματοσύνης, η οποία βοήθησε στην κοινωνική κινητικότητα των μελών τους. Έτσι, το εκπαιδευτικό σύστημα γίνεται στυλοβάτης των εξελίξεων.

Ο E. Hobsbawm (1994) δείχνει πως η εθνική συνείδηση γίνεται κεντρικό πολιτικό ζήτημα μόλις στα τέλη του 19ου αιώνα. Θεωρεί ότι η απονομή πολιτικών δικαιωμάτων σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού συνέβαλε καθοριστικά στη διαμόρφωσή της και τον ενστερνισμό από ευρύτερες κοινωνικές ομάδες».[1]

Μια ερώτηση ρητορικής για εμάς φύσεως, που μας επαναφέρει και στο ζήτημα που πραγματεύεται το παρόν άρθρο, είναι η εξής: Πόσα αλήθεια από αυτά τα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν ενστερνίζονταν οι υπόδουλοι επί οθωμανικής αυτοκρατορίας ή ακόμη περισσότερο, εμφορούνταν η δράση των κλεφτών από κάποιου είδους εθνική συνείδηση ή από σχετικά χαρακτηριστικά και πρότυπα; Είναι σαφές ότι η συλλήβδην απόδοση εθνικής συνείδησης στην αυτήν ποιότητα και βαθμό δεν υπήρξε ούτε θα υπάρχει, επειδή αποτελεί μία μη προσεγγίσιμη συνθήκη.

Οι μετέπειτα κατασκευασμένες αυτές αντιλήψεις, παρουσιάζονται ως μόνιμα υπάρχουσες και αέναες στο χρόνο. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να περάσουμε στο αντίθετο άκρο της μη αξιολόγησής τους.

Είναι αλήθεια, δυστυχώς, πως μέχρι τώρα οι άνθρωποι, πιστεύοντας πως είναι ανήμποροι να πράξουν, θα ταυτιστούν με εκείνον που πράττει. Είναι εκείνη τη στιγμή, σα να παίρνει εκδίκηση ο ίδιος και να

Ο **Χομπσμπάουμ**, επίσης, αναφέρει: «*ο παραδοσιακός «ευγενής ληστής» εκπροσωπεί μια ιδιαίτερα πρωτόγονη μορφή κοινωνικής διαμαρτυρίας, ίσως την πιο πρωτόγονη που υπάρχει. Είναι ένα άτομο που αρνείται να σκύψει το κεφάλι, αυτό είναι όλο. Οι περισσότεροι άνθρωποι αυτού του είδους, σε μη επαναστατικές συνθήκες, θα υποκύψουν αργά ή γρήγορα στον πειρασμό να πάρουν τον εύκολο δρόμο και να γίνουν απλοί ληστές, που χτυπούν χωρίς διάκριση πλούσιους και φτωχούς (με εξαίρεση ίσως το χωριό τους), ή μπράβοι των τσιφλικάδων, ή μέλη σε κάποια ομάδα νταήδων που έρχονται σε διαπραγματεύσεις με τις δομές της εξουσίας. Να γιατί οι ελάχιστοι που παραμένουν, ή πιστεύεται ότι παραμένουν, αμόλυντοι συγκεντρώνουν πάνω τους τόσο μεγάλο και τόσο φλογερό θαυμασμό και λαχτάρα. Δεν μπορούν να καταργήσουν την καταπίεση. Αποδεικνύουν όμως ότι η δικαιοσύνη είναι εφικτή κι ότι οι φτωχοί δε χρειάζεται να είναι ταπεινοί, ανήμποροι και άτολμοι».*[3]

Στην αντίληψη με βάση την οποία κινείται ο **Μαζάουερ**, μπορούμε να τοποθετήσουμε ένα μεγάλο μέρος των *κλεφτών*, το ζήτημα, όμως, είναι αν υπήρξαν οι **κλέφτες**

. ο υπάρχον τότε κλίμα, αλλά και ιστορικά γεγονότα με ιδιαίτερη σημασία.

Το 1715 η Πελοπόννησος, περνάει ξανά στην κατοχή της οθωμανικής αυτοκρατορίας και επαναπροσαρτάται στην γεωγραφική της επικράτεια. Αν και η επίσημη ιστορία κάνει λόγο για πόλεμο και κατάληψή της, η αλήθεια δεν είναι αυτή. Η επανάκτηση από τις ***οθωμανικές δυνάμεις***, έναντι των μέχρι τότε κατακτητών του τόπου, δηλαδή τους ***Βενετούς*** αν και αμφισβητείται εντόνως από μια μεγάλη μερίδα ιστορικών, παρ' όλα αυτά πραγματοποιείται με την παράδοση των ***Ρωμιών***, σύμφωνα με την ***μυστική συμφωνία*** που έκαναν οι άρχοντες (κλήρος και προεστοί). Συνεννοούνται, λοιπόν, οι πιο πλούσιες χριστιανικές οικογένειες της Πελοποννήσου, με τον χριστιανικό κλήρο και στέλνουν μία αντιπροσωπεία μυστικά στην Θήβα, που στρατοπέδευαν τα οθωμανικά τάγματα, που πρόκειται να χτυπήσουν τους ***Βενετούς*** και προσκυνώντας δηλώνουν στον ***στρατάρχη Τοπάλ Οσμάν*** την υποταγή τους.

Γράφει ο ***προύχοντας Παπατσώνης*** στα απομνημονεύματά του: «*Κατά το 1715, ότε εκυρίευσαν την Πελοπόννησον οι οθω-*

τινά προδότην ονόματι Σάλαν, όστις εβούλωσεν τα κανόνια τής πόρτας τού Ναυπλίου και τής τάπιας, όπου εφύλαττε την είσοδον τού Ναυπλίου. Ούτως ώρμησαν οι τούρκοι εξ εφόδου και εκυρίευσαν το φρούριον τούτο, το οποίον οι ενετοί είχον το κέντρον τους εν Πελοποννήσω. Κυριευθέντος τούτου δέν εύρον τοιαύτην αντίστασιν πουθενά εν Πελοποννήσω, ειμή εις το φρούριον τής Μονεμβασίας, το οποίον εφαίνετο ως απόρθητον και το οποίον έμεινεν επί είκοσι επτά έτη εις την κυριαρχίαν των ενετών, αφ' ότου εκατακτήθη όλη η Πελοπόννησος και αντηλλάχθη το φρούριον τής Μονεμβασίας με το Τσιρίγον, όπου οι ενετοί εξουσίαζον. Κατακτηθείσης τής Πελοποννήσου δευτέραν φοράν από τους τούρκους, ετοποθετήθησαν εις μεν την Κόρινθον ο στρατάρχης Χαλίλμπεης... Αποκατασταθέντων των τουρκών, ευημερούσαν και οι χριστιανοί φυλάττοντες ακριβώς τας συνθηκολογίας, όσας έκαμον εις τας Θήβας».[4]

Οι κατακτητές οθωμανοί, λοιπόν, δεν πείραξαν ούτε τις ιδιωτικές ούτε τις κοινοτικές ή τις μοναστηριακές ιδιοκτησίες των μερών, που υποτάχθηκαν θεληματικά σύμφωνα και με τον ιερό νόμο του Μωάμεθ σχετικά με όσους παραδίδονταν. Μόνο σε εκείνα τα μέρη, όπου έγινε αντίσταση, δημεύθηκαν όλες οι κινητές και ακίνητες περιουσίες και σφαγιάστηκαν κατά χιλιάδες, ενώ ακόμη περισσότεροι οδηγήθηκαν στα σκλαβοπάζαρα της ανατολής. Όμως, για τους μετέπειτα βαπτιζόμενους ως έχοντες συνείδηση εθνική προύχοντες, ή τους λεγόμενους και ως διατηρήσαντες, την ελληνική συνείδηση κ.λπ. μεγαλοϊερείς και πατριαρχείο, όχι μόνο δεν άλλαξε κάτι από το προηγούμενο στάτους, αλλά οι εξουσίες τους διευρύνθηκαν, αφού πέραν της οικονομικής ωφέλειας, εντάχθηκαν στον διοικητικό μηχανισμό της αυτοκρατορίας και κατέλαβαν πολιτικές τρόπον τινά θέσεις.

Το γεγονός αυτό, από μόνο του νομίζου-

μελών τους. Έτσι, το εκπαιδευτικό σύστημα γίνεται στυλοβάτης των εξελίξεων.

Ο E. Hobsbawm (1994) δείχνει πως η εθνική συνείδηση γίνεται κεντρικό πολιτικό ζήτημα μόλις στα τέλη του 19ου αιώνα. Θεωρεί ότι η απονομή πολιτικών δικαιωμάτων σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού συνέβαλε καθοριστικά στη διαμόρφωσή της και τον ενστερνισμό από ευρύτερες κοινωνικές ομάδες».[1]

Μια ερώτηση ρητορικής για εμάς φύσεως, που μας επαναφέρει και στο ζήτημα που πραγματεύεται το παρόν άρθρο, είναι η εξής: Πόσα αλήθεια από αυτά τα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν ενστερνίζονταν οι υπόδουλοι επί οθωμανικής αυτοκρατορίας ή ακόμη περισσότερο, εμφορούνταν η δράση των κλεφτών από κάποιου είδους εθνική συνείδηση ή από σχετικά χαρακτηριστικά και πρότυπα; Είναι σαφές ότι η συλλήβδην απόδοση εθνικής συνείδησης στην αυτήν ποιότητα και βαθμό δεν υπήρξε ούτε θα υπάρχει, επειδή αποτελεί μία μη προσεγγίσιμη συνθήκη.

Οι μετέπειτα κατασκευασμένες αυτές αντιλήψεις, παρουσιάζονται ως μόνιμα υπάρχουσες και αέναες στο χρόνο. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να περάσουμε στο αντίθετο άκρο της μη αξιολόγησής τους.

Είναι αλήθεια, δυστυχώς, πως μέχρι τώρα οι άνθρωποι, πιστεύοντας πως είναι ανήμποροι να πράξουν, θα ταυτιστούν με εκείνον που πράττει. Είναι εκείνη τη στιγμή, σα να παίρνει εκδίκηση ο ίδιος και να αποδίδει μια ιδιότυπη δικαιοσύνη.

Ο καθηγητής Ιστορίας στο πανεπιστήμιο του Λονδίνου, ***Μαρκ Μαζάουερ***, περιγράφει: *«Ένας πιο "ηρωικός" τρόπος, να κάνει κανείς λεφτά ήταν η ληστεία. Στα μέσα τού 19ου αιώνα, ο τυπικός ληστής, ήταν ένας νεαρός βουνίσιος, μεταξύ είκοσι και τριάντα χρονών ή και πιο νέος, τις περισσότερες φορές ημινομάδας βοσκός. Σπρωγμένοι από τη φτώχεια ή από τη ζήλια,*

γιατί οι ελάχιστοι που παραμένουν, ή πιστεύεται ότι παραμένουν, αμόλυντοι συγκεντρώνουν πάνω τους τόσο μεγάλο και τόσο φλογερό θαυμασμό και λαχτάρα. Δεν μπορούν να καταργήσουν την καταπίεση. Αποδεικνύουν όμως ότι η δικαιοσύνη είναι εφικτή κι ότι οι φτωχοί δε χρειάζεται να είναι ταπεινοί, ανήμποροι και άτολμοι».[3]

Στην αντίληψη με βάση την οποία κινείται ο ***Μαζάουερ***, μπορούμε να τοποθετήσουμε ένα μεγάλο μέρος των *κλεφτών*, το ζήτημα, όμως, είναι αν υπήρξαν οι ***κλέφτες*** όπως τους αναφέρει ο ***Χομπσμπάουμ***.

1715. Η Ανακατάληψη του Μωριά

Η μελέτη των μαρτυριών, απομνημονευμάτων κ.λπ. ιστορικών –τρόπον τινά– έργων, ιδίως των συμμετεχόντων στην επανάσταση του 1821, βρίθουν από υποκειμενισμό, ενώ δεν λείπουν και οι περιπτώσεις, που διακατέχονται από κακεντρέχεια και δόλο, ενώ συνολικά σχεδόν επιχειρούν

ούνται, λοιπόν, οι πιο πλούσιες χριστιανικές οικογένειες της Πελοποννήσου, με τον χριστιανικό κλήρο και στέλνουν μία αντιπροσωπεία μυστικά στην Θήβα, που στρατοπέδευαν τα οθωμανικά τάγματα, που πρόκειται να χτυπήσουν τους ***Βενετούς*** και προσκυνώντας δηλώνουν στον ***στρατάρχη Τοπάλ Οσμάν*** την υποταγή τους.

Γράφει ο ***προύχοντας Παπατσώνης*** στα απομνημονεύματά του: *«Κατά το 1715, ότε εκυρίευσαν την Πελοπόννησον οι οθωμανοί τούρκοι, όταν ήτον στρατοπεδευμένοι εν Θήβα τής Αττικής, υπήγαν τινές εκ τής Πελοποννήσου πρόκριτοι και τινες ηγούμενοι των μοναστηρίων εις προσκύνησιν αυτών και επρότειναν τινά συνθήκην μετ' αυτών, όπως και οι κάτοικοι τής Πελοποννήσου συνδράμουν αυτούς, διότι επιέζοντο πολύ οι πελοποννήσιοι παρά των ενετών και ιδίως από αγγαρείας δυσβαστάκτους. Και οι οθωμανοί τούρκοι παρεδέχθησαν όλας τας συμφωνίας όσας τους επρότειναν και έμειναν κατά πάντα σύμ***φωνοι και ευχαριστημένοι οι χριστιανοί,*** *φοραί από τους τούρκους, ετοποθετήθησαν εις μεν την Κόρινθον ο στρατάρχης Χαλίλ-μπεης... Αποκατασταθέντων των τουρκών, ευημερούσαν και οι χριστιανοί φυλάττοντες ακριβώς τας συνθηκολογίας, όσας έκαμον εις τας Θήβας».*[4]

Οι κατακτητές οθωμανοί, λοιπόν, δεν πείραξαν ούτε τις ιδιωτικές ούτε τις κοινοτικές ή τις μοναστηριακές ιδιοκτησίες των μερών, που υποτάχθηκαν θεληματικά σύμφωνα και με τον ιερό νόμο του Μωάμεθ σχετικά με όσους παραδίδονταν. Μόνο σε εκείνα τα μέρη, όπου έγινε αντίσταση, δημεύθηκαν όλες οι κινητές και ακίνητες περιουσίες και σφαγιάστηκαν κατά χιλιάδες, ενώ ακόμη περισσότεροι οδηγήθηκαν στα σκλαβοπάζαρα της ανατολής. Όμως, για τους μετέπειτα βαπτιζόμενους ως έχοντες συνείδηση εθνική προύχοντες, ή τους λεγόμενους και ως διατηρήσαντες, την ελληνική συνείδηση κ.λπ. μεγαλοϊερείς και πατριαρχείο, όχι μόνο δεν άλλαξε κάτι από το προηγούμενο στάτους, αλλά οι εξουσίες τους διευρύνθηκαν, αφού πέραν της οικονομικής ωφέλειας, εντάχθηκαν στον διοικητικό μηχανισμό της αυτοκρατορίας και κατέλαβαν πολιτικές τρόπον τινά θέσεις.

Το γεγονός αυτό, από μόνο του νομίζουμε πως καταδεικνύει με τον πλέον εμφατικό τρόπο, την χαμερπή ιδιοτέλεια, από την οποία εμφορούνταν οι χριστιανοί προύχοντες και μελλοντικοί κοτζαμπάσηδες, μετά του κλήρου. Νομίζουμε, επίσης, πως το γεγονός αυτό που δεν αποτέλεσε την

---

1. Αντλήθηκε από το άρθρο «*Η διαμόρφωση της Εθνικής Ταυτότητας στο σύγχρονο ελληνικό σχολείο*» της **Ελένης Προκοπίου-Βαξεβανίδη.**

2. ***Μαρκ Μαζάουερ,*** *Σκοτεινή Ήπειρος.*
3. ***Χομπσμπάουμ,*** *Οι Ληστές.*

4. **Παν. Παπατσώνη**: «*Απομνημονεύματα από των χρόνων τής Τουρκοκρατίας μέχρι τής βασιλείας Γεωργίου Α΄*», ανατύπωση: «*Βιβλιοθήκη Γενικών Αρχείων τού Κράτους*», Αθήνα, 1993, σελ. 27.

συνέχεια στη σελ. 10

Κελιά από νοβοπάν

Ιδιοκτήτες καταστροφείς δημοσκοπήσεις εποχικές προσφορές προεκλογικές εξέδρες αναθέρμανση οικονομίας καταστολή εγκεφαλικών ιστών μισοτελειωμένα φαγητά τί θέλει να πει ο ποιητής ποτέ δε θα μάθουμε μεταφραστές υποκείμενων θεωριών προσβλητικές προσφωνήσεις ρούχα για όλα τα μεγέθη σώματα απόντα θα χαρούμε πολύ να σας συμπεριλάβουμε στην ατζέντα του ατελέσφορου μήνα φιλικά διακείμενοι στις εθελοντικές σφαγές προκαταρκτικές διαβουλεύσεις ανήμερα θηρία προκαταβολικές αναθεωρήσεις πνιγμένα γέλια μάς βρήκανε τα χρόνια ακόμα να συγκατοικήσουμε στα όνειρά μας μήπως να ξεκλέψουμε λίγα λεπτά παραπάνω οι μοναχικοί δρόμοι συναντιούνται λίγο πριν το τέλος των ευθείων εργόχειρα πώς αντέχεται τόση δυστυχία μετά τις δώδεκα (τα μεσάνυχτα) να έχεις ανοιχτά τα μάτια και τα αυτιά αποκοιμίζουν τα παιδιά δοχεία με αίμα γάτες σε οίστρο χαμένοι στα λόγια χαμηλά ημερομίσθια υψηλοί στόχοι βουλώνουμε τις τρύπες με ύφασμα οργάντζας εξουσιαστές εναντίον εξουσίας μακριά η διαδρομή από την ώρα που θα σηκώσεις το βλέμμα ευδιάκριτα σημεία δυσδιάκριτα όρια πίσω από σύμβολα κρύβονται ανθρω-

συνέχεια από τη σελ. 9 - **ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑ**

εξαίρεση, αλλά τον κανόνα διαχρονικά, καταλύει από μόνο του τα περί εθνικής συνείδησης, θρησκευτικού αισθήματος και πατριωτισμού λεγόμενα, που δήθεν διακατείχαν τους υπόδουλους έλληνες και κυρίως τους αφεντάδες και τον εκκλησιαστικό κλήρο, που στο αντάμωμα εκάστου εκ των κατακτητών, γνώριζαν καλά να επιλέγουν και να στηρίζουν την ισχυρή πλευρά και να σκύβουν γονατιστοί το κεφάλι και όχι μόνο για να διατηρήσουν τα πλούτη τους.

συγκεκριμένο χώρο. Όσο κι αν επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί το σύνολο των ανθρώπων που βρέθηκαν στο βραχίονα αυτό της βαλκανικής, σαν μια ενιαία κι αδιαίρετη εθνική και φυλετική ενότητα, είναι απολύτως εξακριβωμένο πως η πραγματικότητα θα πρέπει να αναζητείται στον αντίποδα» (Κυριαρχία και Κοινωνικοί αγώνες στον «ελλαδικό χώρο», Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα 1996).

Η διοίκηση επί οθωμανικής αυτοκρατορίας

Λίγα λόγια εν συντομία, για να περιγρά-

σίας να συγκεντρώνουν φόρους για τους Οθωμανούς.

Μέσα σε αυτή τη λογική, της τοπικής αυτοδιοίκησης είχε αναπτυχθεί περαιτέρω η ισχύς των τοπικών προυχόντων και βέβαια στην Πελοπόννησο, αυτοί οι πρόυχοντες είχαν πάρει μέσα στους αιώνες μεγάλη δύναμη. Μετά το 1715, όμως, η δύναμη των προυχόντων της Πελοποννήσου εμφανίζει μια επί πλέον αύξηση, λόγω του γεγονότος ότι παρέδωσαν τον χριστιανικό και όχι μόνο πληθυσμό στους Οθωμανούς, οι οποίοι με την σειρά τους παραχώρησαν αυτά τα προνόμια διοίκησης και έτσι, με-

Άρα σιγά σιγά οι κοτζαμπασέικες οικογένειες μπαίνουν στο νόημα των πολιτικών πραγμάτων. Εξασκούν και εξασκούνται για χρόνια στη μηχανορραφία, τις συνομωσίες και αποκτούν όλα τα γνωστά χαρακτηριστικά των πολιτικών, αν και τότε σε πρωτόλειο επίπεδο. Φυσικά, αξίζει να σημειωθεί πως αλληλοτρώγονται μεταξύ τους, για το ποια οικογένεια θα υπερισχύσει. Οπότε μοιραία, υπάρχει έντονο ενδιαφέρον και διεκδίκηση για τις θέσεις κεντρικής διοίκησης στην Πελοπόννησο. Κάθε οικογένεια επιδιώκει την προώθηση του δικού της ανθρώπου σ' αυτές τις θέσεις, ενώ δεν

χαρούμε πολύ να σας συμπεριλάβουμε στην ατζέντα του ατελέσφορου μήνα φιλικά διακείμενοι στις εθελοντικές σφαγές προκαταρκτικές διαβουλεύσεις ανήμερα θηρία προκαταβολικές αναθεωρήσεις πνιγμένα γέλια μάς βρήκανε τα χρόνια ακόμα να συγκατοικήσουμε στα όνειρά μας μήπως να ξεκλέψουμε λίγα λεπτά παραπάνω οι μοναχικοί δρόμοι συναντιούνται λίγο πριν το τέλος των ευθείων εργόχειρα πώς αντέχεται τόση δυστυχία μετά τις δώδεκα (τα μεσάνυχτα) να έχεις ανοιχτά τα μάτια και τα αυτιά αποκοιμίζουν τα παιδιά δοχεία με αίμα γάτες σε οίστρο χαμένοι στα λόγια χαμηλά ημερομίσθια υψηλοί στόχοι βουλώνουμε τις τρύπες με ύφασμα οργάντζας εξουσιαστές εναντίον εξουσίας μακριά η διαδρομή από την ώρα που θα σηκώσεις το βλέμμα ευδιάκριτα σημεία δυσδιάκριτα όρια πίσω από σύμβολα κρύβονται ανθρω-

συνέχεια από τη σελ. 9 - **ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑ**

εξαίρεση, αλλά τον κανόνα διαχρονικά, καταλύει από μόνο του τα περί εθνικής συνείδησης, θρησκευτικού αισθήματος και πατριωτισμού λεγόμενα, που δήθεν διακατείχαν τους υπόδουλους έλληνες και κυρίως τους αφεντάδες και τον εκκλησιαστικό κλήρο, που στο αντάμωμα εκάστου εκ των κατακτητών, γνώριζαν καλά να επιλέγουν και να στηρίζουν την ισχυρή πλευρά και να σκύβουν γονατιστοί το κεφάλι και όχι μόνο για να διατηρήσουν τα πλούτη τους.

Αν δούμε λίγο με προσοχή, το ανάγλυφο των ανθρώπινων ομάδων και φυλών του ελλαδικού χώρου, όπως αυτό υπήρξε και αποτυπώνεται φυλετικά και θα εμπεδώσουμε την έννοια του έθνους σε όλο της το μεγαλείο... Μετατοπίσεις και μετοικήσεις φυλών από Οθωμανούς, Βλάχους, αρβανίτες, ρωμιούς, σλάβους, εβραίους κ.ά. συνθέτουν το φυλετικό μωσαϊκό της περιόδου στον συγκεκριμένο βραχίονα της βαλκανικής. Όσον αφορά την περιλάλητη εθνική συνείδηση, είναι γνωστό τοις πάσι, ότι πατρίδα ή τόπο τους θεωρούσαν το χωριό ή τον τόπο διαμονής τους, ενώ πέραν τούτου οι εξορμήσεις γίνονται κυρίως, για λεηλασίες και λαφυραγωγία: «*Μ' αυτόν τον τρόπο είναι δυνατή η προσέγγιση της τε- συγκεκριμένο χώρο. Όσο κι αν επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί το σύνολο των ανθρώπων που βρέθηκαν στο βραχίονα αυτό της βαλκανικής, σαν μια ενιαία κι αδιαίρετη εθνική και φυλετική ενότητα, είναι απολύτως εξακριβωμένο πως η πραγματικότητα θα πρέπει να αναζητείται στον αντίποδα*» (Κυριαρχία και Κοινωνικοί αγώνες στον «ελλαδικό χώρο», Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα 1996).

Η διοίκηση επί οθωμανικής αυτοκρατορίας

Λίγα λόγια εν συντομία, για να περιγράψουμε το διοικητικό σύστημα του Μωριά. Την κεντρική διοίκηση την διατηρεί η Πύλη, δηλαδή ο σουλτάνος. Στα προεπαναστατικά χρόνια πρωτεύουσα είναι η ***Τριπολιτσά***. Ο σουλτάνος διορίζει τον εκάστοτε πασά, που με τους συμβούλους του διοικεί, εισπράττει, παίρνει τους φόρους και τους στέλνει στον σουλτάνο, ενώ είναι υπεύθυνος για την εύρυθμη λειτουργία και την ασφάλεια των περιοχών. Ρυθμίζει τα του εμπορίου και γενικώς τα της οικονομικής κατάστασης.

Η οθωμανική αυτοκρατορία ήταν ένα θεοκρατικό σύστημα και με βάση αυτό, διαμορφωνόταν το σύνολο των πτυχών της ζωής. Είχε χωρίσει τους πληθυσμούς σε ***μιλλέτ*** με βάση το θρήσκευμα και σύμ- σίας να συγκεντρώνουν φόρους για τους Οθωμανούς.

Μέσα σε αυτή τη λογική, της τοπικής αυτοδιοίκησης είχε αναπτυχθεί περαιτέρω η ισχύς των τοπικών προυχόντων και βέβαια στην Πελοπόννησο, αυτοί οι προύχοντες είχαν πάρει μέσα στους αιώνες μεγάλη δύναμη. Μετά το 1715, όμως, η δύναμη των προυχόντων της Πελοποννήσου εμφανίζει μια επί πλέον αύξηση, λόγω του γεγονότος ότι παρέδωσαν τον χριστιανικό και όχι μόνο πληθυσμό στους Οθωμανούς, οι οποίοι με την σειρά τους παραχώρησαν αυτά τα προνόμια διοίκησης και έτσι, μετέχουν στην κεντρική διοίκηση της Πελοποννήσου.

Το κάθε χωριό υποτίθεται, πως εξέλεγε τους προεστούς του. Ανά περιφέρεια ο προεστός κάθε χωριού έστελνε έναν εκπρόσωπο σε μία συνέλευση, η οποία εξέλεγε δυο-τρία άτομα, που στέλνονταν σε ένα άλλο όργανο, το οποίο λειτουργεί κάθε τόσο στην ***Τριπολιτσά*** και το οποίο ονομάζεται «***Πελοποννησιακή Γερουσία***».

Η «***Πελοποννησιακή Γερουσία***» απαρτίζεται από τους εκπροσώπους των περιφερειών, είναι ρωμιοί και χριστιανοί ορθόδοξοι, ενώ κατέχουν μεγάλη εξουσία και πλούτο. Με λίγα λόγια, οι κοτζαμπάσηδες και οι οικογένειες τους, μαζί φυσικά με τους ιερωμένους.

Άρα σιγά σιγά οι κοτζαμπασέικες οικογένειες μπαίνουν στο νόημα των πολιτικών πραγμάτων. Εξασκούν και εξασκούνται για χρόνια στη μηχανορραφία, τις συνομωσίες και αποκτούν όλα τα γνωστά χαρακτηριστικά των πολιτικών, αν και τότε σε πρωτόλειο επίπεδο. Φυσικά, αξίζει να σημειωθεί πως αλληλοτρώγονται μεταξύ τους, για το ποια οικογένεια θα υπερισχύσει. Οπότε μοιραία, υπάρχει έντονο ενδιαφέρον και διεκδίκηση για τις θέσεις κεντρικής διοίκησης στην Πελοπόννησο. Κάθε οικογένεια επιδιώκει την προώθηση του δικού της ανθρώπου σ' αυτές τις θέσεις, ενώ δεν λείπουν και οι αιματοχυσίες για το σκοπό αυτό, ενώ οι συγκρούσεις σε κάθε περίπτωση αναμεταξύ τους είναι συνεχείς.

Αναφερθήκαμε στη διοίκηση και το ιδιότυπο καθεστώς του Μωριά, που στερέωσε την οθωμανική κατοχή, ενώ πρόσφερε και στους ίδιους τους συνεργάτες κοτζαμπασέους και κλήρου τα μέγιστα των οφελών. Η περίοδος αυτή μέχρι το 1770 ονομάζεται «ο καλός καιρός» στην Πελοπόννησο, (1715 με 1770) μέχρι που ξεσπούν τα **ορλωφικά**.

Λούπους

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Κ. Παπαρηγόπουλου «*Ιστορία του ελληνικού έθνους*» τόμος Ε΄ μέρος Β΄ σελ. 189

συνέχεια από τη σελ. 9 - ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑ

εξαίρεση, αλλά τον κανόνα διαχρονικά, καταλύει από μόνο του τα περί εθνικής συνείδησης, θρησκευτικού αισθήματος και πατριωτισμού λεγόμενα, που δήθεν διακατείχαν τους υπόδουλους έλληνες και κυρίως τους αφεντάδες και τον εκκλησιαστικό κλήρο, που στο αντάμωμα εκάστου εκ των κατακτητών, γνώριζαν καλά να επιλέγουν και να στηρίζουν την ισχυρή πλευρά και να σκύβουν γονατιστοί το κεφάλι και όχι μόνο για να διατηρήσουν τα πλούτη τους.

Αν δούμε λίγο με προσοχή, το ανάγλυφο των ανθρώπινων ομάδων και φυλών του ελλαδικού χώρου, όπως αυτό υπήρξε και αποτυπώνεται φυλετικά και θα εμπεδώσουμε την έννοια του έθνους σε όλο της το μεγαλείο... Μετατοπίσεις και μετοικήσεις φυλών από Οθωμανούς, Βλάχους, αρβανίτες, ρωμιούς, σλάβους, εβραίους κ.ά. συνθέτουν το φυλετικό μωσαϊκό της περιόδου στον συγκεκριμένο βραχίονα της βαλκανικής. Όσον αφορά την περιλάλητη εθνική συνείδηση, είναι γνωστό τοις πάσι, ότι πατρίδα ή τόπο τους θεωρούσαν το χωριό ή τον τόπο διαμονής τους, ενώ πέραν τούτου οι εξορμήσεις γίνονται κυρίως, για λεηλασίες και λαφυραγωγία: «*Μ' αυτόν τον τρόπο είναι δυνατή η προσέγγιση της τεράστιας ανομοιογένειας που υπάρχει ανάμεσα στις ομάδες που βρίσκονται και διαμένουν στη συγκεκριμένη περιοχή. Αυτή η ανομοιογένεια και ρευστότητα επιχειρεί εκ μέρους των διαφόρων εξουσιαστικών ομάδων να αντιμετωπίσει η προσπάθεια συγκρότησης στην Βαλκανική των χαρακτηριζόμενων σαν εθνικών κρατών, μέρος της οποίας αποτελεί και φτιάξιμο του ελληνικού κράτους μετά την επανάσταση του 1821, που επιβάλλεται εγκλωβίζοντας όσες ομάδες ανθρώπων βρίσκονται στο συγκεκριμένο χώρο. Όσο κι αν επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί το σύνολο των ανθρώπων που βρέθηκαν στο βραχίονα αυτό της βαλκανικής, σαν μια ενιαία κι αδιαίρετη εθνική και φυλετική ενότητα, είναι απολύτως εξακριβωμένο πως η πραγματικότητα θα πρέπει να αναζητείται στον αντίποδα*» (Κυριαρχία και Κοινωνικοί αγώνες στον «ελλαδικό χώρο», Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα 1996).

Η διοίκηση επί οθωμανικής αυτοκρατορίας

Λίγα λόγια εν συντομία, για να περιγράψουμε το διοικητικό σύστημα του Μωριά. Την κεντρική διοίκηση την διατηρεί η Πύλη, δηλαδή ο σουλτάνος. Στα προεπαναστατικά χρόνια πρωτεύουσα είναι η ***Τριπολιτσά***. Ο σουλτάνος διορίζει τον εκάστοτε πασά, που με τους συμβούλους του διοικεί, εισπράττει, παίρνει τους φόρους και τους στέλνει στον σουλτάνο, ενώ είναι υπεύθυνος για την εύρυθμη λειτουργία και την ασφάλεια των περιοχών. Ρυθμίζει τα του εμπορίου και γενικώς τα της οικονομικής κατάστασης.

Η οθωμανική αυτοκρατορία ήταν ένα θεοκρατικό σύστημα και με βάση αυτό, διαμορφωνόταν το σύνολο των πτυχών της ζωής. Είχε χωρίσει τους πληθυσμούς σε ***μιλλέτ*** με βάση το θρήσκευμα και σύμφωνα με τον διαχωρισμό αυτό μετά από την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης, ο πατριάρχης είχε ανακηρυχτεί ως ***ρουμ μιλλέτ***. Μ' άλλα λόγια, οι οθωμανοί αναγνώριζαν το «***έθνος των Ρωμαίων***» και τον πατριάρχη ως εθνάρχη. Η τοπική αυτοδιοίκηση απαρτιζόταν και από ρωμιούς, αφού ο σουλτάνος είχε δώσει τη δυνατότητα σε υπηκόους του κάθε θρησκεύματος, να επιλύουν σε τοπικό επίπεδο τα προβλήματά τους και υπό την σκέπη της δικιάς τους ιεραρχίας συμπεριλαμβανομένης της εκκλησίας να συγκεντρώνουν φόρους για τους Οθωμανούς.

Μέσα σε αυτή τη λογική, της τοπικής αυτοδιοίκησης είχε αναπτυχθεί περαιτέρω η ισχύς των τοπικών προυχόντων και βέβαια στην Πελοπόννησο, αυτοί οι προύχοντες είχαν πάρει μέσα στους αιώνες μεγάλη δύναμη. Μετά το 1715, όμως, η δύναμη των προυχόντων της Πελοποννήσου εμφανίζει μια επί πλέον αύξηση, λόγω του γεγονότος ότι παρέδωσαν τον χριστιανικό και όχι μόνο πληθυσμό στους Οθωμανούς, οι οποίοι με την σειρά τους παραχώρησαν αυτά τα προνόμια διοίκησης και έτσι, μετέχουν στην κεντρική διοίκηση της Πελοποννήσου.

Το κάθε χωριό υποτίθεται, πως εξέλεγε τους προεστούς του. Ανά περιφέρεια ο προεστός κάθε χωριού έστελνε έναν εκπρόσωπο σε μία συνέλευση, η οποία εξέλεγε δυο-τρία άτομα, που στέλνονταν σε ένα άλλο όργανο, το οποίο λειτουργεί κάθε τόσο στην ***Τριπολιτσά*** και το οποίο ονομάζεται «***Πελοποννησιακή Γερουσία***».

Η «***Πελοποννησιακή Γερουσία***» απαρτίζεται από τους εκπροσώπους των περιφερειών, είναι ρωμιοί και χριστιανοί ορθόδοξοι, ενώ κατέχουν μεγάλη εξουσία και πλούτο. Με λίγα λόγια, οι κοτζαμπάσηδες και οι οικογένειες τους, μαζί φυσικά με τους ιερωμένους.

Η «***Πελοποννησιακή Γερουσία***» εξέλεγε τρία άτομα, δύο Μωραγιάννηδες και έναν βεκίλη/διερμηνέα, οι οποίοι έμεναν μονίμως στην Τρίπολη δίπλα στον πασά και αποτελούσαν σταθερά το διοικητικό περιβάλλον του μαζί με αντίστοιχους μουσουλμάνους της Πελοποννήσου. Επί πλέον επιλέγεται ακόμη ένας, ο οποίος ως εκπρόσωπος, όλων των χριστιανών της Πελοποννήσου μεταβαίνει στην Κωνσταντινούπολη. Αυτός είναι ο ***βεκίλης*** της Πελοποννήσου, ο Μωραγιάννης.

Άρα σιγά σιγά οι κοτζαμπασέικες οικογένειες μπαίνουν στο νόημα των πολιτικών πραγμάτων. Εξασκούν και εξασκούνται για χρόνια στη μηχανορραφία, τις συνομωσίες και αποκτούν όλα τα γνωστά χαρακτηριστικά των πολιτικών, αν και τότε σε πρωτόλειο επίπεδο. Φυσικά, αξίζει να σημειωθεί πως αλληλοτρώγονται μεταξύ τους, για το ποια οικογένεια θα υπερισχύσει. Οπότε μοιραία, υπάρχει έντονο ενδιαφέρον και διεκδίκηση για τις θέσεις κεντρικής διοίκησης στην Πελοπόννησο. Κάθε οικογένεια επιδιώκει την προώθηση του δικού της ανθρώπου σ' αυτές τις θέσεις, ενώ δεν λείπουν και οι αιματοχυσίες για το σκοπό αυτό, ενώ οι συγκρούσεις σε κάθε περίπτωση αναμεταξύ τους είναι συνεχείς.

Αναφερθήκαμε στη διοίκηση και το ιδιότυπο καθεστώς του Μωριά, που στερέωσε την οθωμανική κατοχή, ενώ πρόσφερε και στους ίδιους τους συνεργάτες κοτζαμπασέους και κλήρου τα μέγιστα των οφελών. Η περίοδος αυτή μέχρι το 1770 ονομάζεται «ο καλός καιρός» στην Πελοπόννησο, (1715 με 1770) μέχρι που ξεσπούν τα **ορλωφικά**.

Λούπους

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Κ. Παπαρηγόπουλου «*Ιστορία του ελληνικού έθνους*» τόμος Ε΄ μέρος Β΄ σελ. 189, **Μ. Β. Σακελλαρίου**: «*Η ανακατάληψις τής Πελοποννήσου υπό των τούρκων εν έτει 1715*», στο περ. «Ελληνικά», τ. 9, 1936, σ. 241-260, «**Απομνημονεύματα Καν. Δεληγιάννη**», Αθήνα, 1937, σ. 281. **Παν. Παπατσώνη**: «*Απομνημονεύματα από των χρόνων τής Τουρκοκρατίας μέχρι τής βασιλείας Γεωργίου Α΄*», ανατύπωση: «Βιβλιοθήκη Γενικών Αρχείων τού Κράτους», Αθήνα, 1993, σελ. 27, **Πετρακάκου**: «*Κοινοβουλευτική Ιστορία τής Ελλάδος*», τόμος Α΄ σελ. 235).

ποδαμαστές αποστολή εξετελέσθη βουβά τα πουλιά κρατούνται σε κελιά από νοβοπάν ιδροκοπούν οι μύθοι να πείσουν για την αλήθεια τους εξαιρετικές αφηγήσεις εξαίρετοι μαέστροι εξαιρούνται οι κανόνες θυμάσαι νοσταλγείς χωρίς προφυλάξεις αποκόμματα ζωών ανήθικες προτάσεις τεχνοτροπία του όχλου σκέψεις διαμαρτύρονται συνθήκες κράτησης αποτυπώματα από παπούτσια νούμερο μηδέν (άγνωστο) γυμνοί πολυέλαιοι φωτίζουν τα σκοτάδια αιώνων μανούβρες ψήγματα υπομονής απόδοση ευθυνών βρεγμένα χαρτιά οι μυρωδιές δε σβήνουν ποτέ από τη μνήμη τσιμεντένιες φυλακές αποδράσεις στους δρόμους φεγγίτες καμωμένοι από όνειρα φιλάσθενες ανάσες δέντρα ξεριζωμένα κόβουν βόλτες σα φαντάσματα με χέρια σπασμένα τάφοι κοιμούνται υπό το άγρυπνο βλέμμα του ουρανού τρύπιες ομπρέλες καθυστερήσεις δρομολογίων χρόνια κωφοί κι αόμματοι ψάχνουν τη χαμένη Ατλαντίδα ζωντανοί σκελετοί χοροπηδούν τρομάζοντας τα πουλιά οι δρόμοι ξυπνούν τις νύχτες τις ημέρες παριστάνουν τους κοιμισμένους φύλακες των παιδικών ονείρων μας ο κόσμος δεν κατακτιέται αγαπιέται με ξεκούρδιστα ρολόγια προγραμματίζουμε τις δοσολογίες που μας αναλογούν αποστειρωμένη ελευθερία με λίγη εσάνς αποσταγμένου θυμιάματος παλιοκαιρισμένη η χλαίνη κρεμασμένη στα σχοινιά της αειφόρου συγκομιδής πτωμάτων οι πετεινοί έπαψαν να λαλούν σε μια κόλλα αναφοράς καταγράφονται ζωές δίχως πρόσωπο έσπασαν τα στηρίγματα και φάνηκε ο ζόφος της μηρυκασμένης συνήθειας διασταυρωμένες πληροφορίες μάς ενημερώνουν για το άτοπο της πληροφορίας τίποτα δεν θα αλλάξει εάν δεν (το) αγαπήσεις πραγματικά σταθμευμένες οι ώρες αναλώνονται σε ένα παιχνίδι εντυπώσεων προκαθήμενοι σε έδρες ξοδεύουν και το τελευταίο γραμμάριο γνώσης πεινασμένοι αυλικοί διαπληκτίζονται με λιμοκοντόρους άμοιροι ευθυνών εξάγουν σκάρτο εμπόρευμα από το περίσσευμα της διαλλακτικής σύζευξης κοπράνων και αίματος αθυρόστομοι ταραξίες ενέπνευσαν την ποινικοποίηση εξαγωγής δοντιών και νυχιών στις στέπες της ερήμου ανθίζουν τριαντάφυλλα χάνεται η ανάσα μας μέσα σε νάιλον σακούλες ομαδικές απόπειρες δολοφονίας νέων (άνευ ηλικίας) κάποτε ο άνθρωπος θα απεκδυθεί το ρόλο του εξουσιαστή άκου δες μίλησε άσε το φεγγάρι να πλανέψει τους δείκτες των χεριών σου άσε την ομίχλη να δροσίσει τα χείλη σου άσε τον πόνο να κατέβει στο σώμα της γης πώς θα (μάς) ακούσουν ποια λόγια θα γκρεμίσουν το τείχος της πνευματικής αναπηρίας η πρόνοια της προνοητικής καταστολής η αοιδός ξεψύχησε κανείς δεν άκουσε τι ψιθύρισε στο αυτί του ανέμου αφυπνίστηκε η σάρκα και τώρα ζητάει αίμα η πολλή θεωρία σκοτώνει τη σκέψη καθοδήγηση σε ελεύθερη μετάφραση αυτόχειρες κρεμασμένοι στα κλαδιά της τραγικής ειρωνείας αναπολείς στιγμές του μέλλοντος στο ύψος του εμπροσθοβαρούς παρόντος η αγανάκτηση ανασηκώνεται στα δυο της πόδια κυκλοφοριακοί συνειρμοί οπισθοδρομικές υπερβάσεις μεταλλαγμένοι λαιμοί αφύσικο το όλον του σήμερα παρατάσσει τις δυνάμεις του στο επέκεινα οι κατσαρίδες ευγνωμονούν τους φωταγωγούς για την καθημερινή προσφορά τους το λουλούδι του κάκτου θα ανθίσει νωρίτερα προμηθευτές διαλόγων πελάτες μονολόγων ασβεστωμένα πρόσωπα αποχαιρετούν τη μιζέρια η θέληση αποστρέφεται την ένδεια της απόφασης μεταξοσκώληκες ροκανίζουν τρυφερά τις πρώτες κουβέντες του βίου τους κοινωνικός καμβάς με ξεθωριασμένες λεπτομέρειες οι ρόδες του μυαλού οργώνουν τα σύννεφα αφήνοντας ένα αμυδρό αποτύπωμα όσων ονειρευτήκαμε λιγότερο αύριο περισσότερο σήμερα πρώιμα σημάδια δείχνουν εκεί που δεν θέλαμε να φτάσουμε ατροφικοί κριτικοί σχολιάζουν την απουσία μέριμνας φιλόστοργοι υπερόπτες καταργούν την αλυσίδα των συνεχόμενων αιματοβαμμένων πρωινών πριν λύσεις έναν κόμπο βεβαιώσου πρώτα πως υπάρχει καβούρια στις τσέπες τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος κανείς δεν κατάφερε να δώσει μια ξεκάθαρη απάντηση ανάλγητο το ψέμα ξυρίζει τις φαβορίτες της κάλπικης μοίρας άλλη μια αλληγορική μέρα προσκρούει στον τοίχο της κουτσής ιστορίας νεκροταφεία αυτοκινήτων φοβικοί εναντίον εμμονικών η διαιώνιση της βίας της επιβίωσης της αντιβίωσης η γελοιότητα και η επικινδυνότητα να μιλάς για όραμα και να σκοτώνεις τα όνειρα άλλοι διαβάζουν το βιβλίο άλλοι μένουν στα σημεία στίξης δεσμοφύλακες παρακαταθήκη κι όλα αυτά για λίγα χρόνια ζωής

ophelia

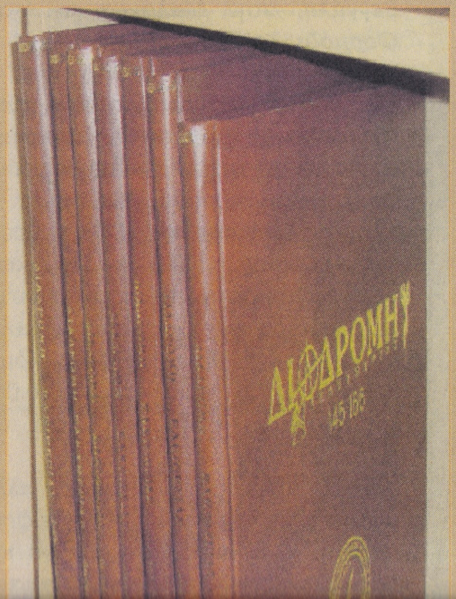
μηδέν (άγνωστο) γυμνοί πολυέλαιοι φωτίζουν τα σκοτάδια αιώνων μανούβρες ψήγματα υπομονής απόδοση ευθυνών βρεγμένα χαρτιά οι μυρωδιές δε σβήνουν ποτέ από τη μνήμη τσιμεντένιες φυλακές αποδράσεις στους δρόμους φεγγίτες καμωμένοι από όνειρα φιλάσθενες ανάσες δέντρα ξεριζωμένα κόβουν βόλτες σα φαντάσματα με χέρια σπασμένα τάφοι κοιμούνται υπό το άγρυπνο βλέμμα του ουρανού τρύπιες ομπρέλες καθυστερήσεις δρομολογίων χρόνια κωφοί κι αόμματοι ψάχνουν τη χαμένη Ατλαντίδα ζωντανοί σκελετοί χοροπηδούν τρομάζοντας τα πουλιά οι δρόμοι ξυπνούν τις νύχτες τις ημέρες παριστάνουν τους κοιμισμένους φύλακες των παιδικών ονείρων μας ο κόσμος δεν κατακτιέται αγαπιέται με ξεκούρδιστα ρολόγια προγραμματίζουμε τις δοσολογίες που μας αναλογούν αποστειρωμένη ελευθερία με λίγη εσάνς αποσταγμένου θυμιάματος παλιοκαιρισμένη η χλαίνη κρεμασμένη στα σχοινιά της αειφόρου συγκομιδής πτωμάτων οι

ουν και το τελευταίο γραμμάριο γνώσης πεινασμένοι αυλικοί διαπληκτίζονται με λιμοκοντόρους άμοιροι ευθυνών εξάγουν σκάρτο εμπόρευμα από το περίσσευμα της διαλλακτικής σύζευξης κοπράνων και αίματος αθυρόστομοι ταραξίες ενέπνευσαν την ποινικοποίηση εξαγωγής δοντιών και νυχιών στις στέπες της ερήμου ανθίζουν τριαντάφυλλα χάνεται η ανάσα μας μέσα σε νάιλον σακούλες ομαδικές απόπειρες δολοφονίας νέων (άνευ ηλικίας) κάποτε ο άνθρωπος θα απεκδυθεί το ρόλο του εξουσιαστή άκου δες μίλησε άσε το φεγγάρι να πλανέψει τους δείκτες των χεριών σου άσε την ομίχλη να δροσίσει τα χείλη σου άσε τον πόνο να κατέβει στο σώμα της γης πώς θα (μάς) ακούσουν ποια λόγια θα γκρεμίσουν το τείχος της πνευματικής αναπηρίας η πρόνοια της προνοητικής καταστολής η αοιδός ξεψύχησε κανείς δεν άκουσε τι ψιθύρισε στο αυτί του ανέμου αφυπνίστηκε η σάρκα και τώρα ζητάει αίμα η πολλή θεωρία σκοτώνει τη σκέψη καθοδήγηση σε ελεύ-

γωγούς για την καθημερινή προσφορά τους το λουλούδι του κάκτου θα ανθίσει νωρίτερα προμηθευτές διαλόγων πελάτες μονολόγων ασβεστωμένα πρόσωπα αποχαιρετούν τη μιζέρια η θέληση αποστρέφεται την ένδεια της απόφασης μεταξοσκώληκες ροκανίζουν τρυφερά τις πρώτες κουβέντες του βίου τους κοινωνικός καμβάς με ξεθωριασμένες λεπτομέρειες οι ρόδες του μυαλού οργώνουν τα σύννεφα αφήνοντας ένα αμυδρό αποτύπωμα όσων ονειρευτήκαμε λιγότερο αύριο περισσότερο σήμερα πρώιμα σημάδια δείχνουν εκεί που δεν θέλαμε να φτάσουμε ατροφικοί κριτικοί σχολιάζουν την απουσία μέριμνας φιλόστοργοι υπερόπτες καταργούν την αλυσίδα των συνεχόμενων αιματοβαμμένων πρωινών πριν λύσεις έναν κόμπο βεβαιώσου πρώτα πως υπάρχει καβούρια στις τσέπες τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος κανείς δεν κατάφερε να δώσει μια ξεκάθαρη απάντηση ανάλγητο το ψέμα ξυρίζει τις φαβορίτες της κάλπικης μοίρας άλλη μια αλληγορι-

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

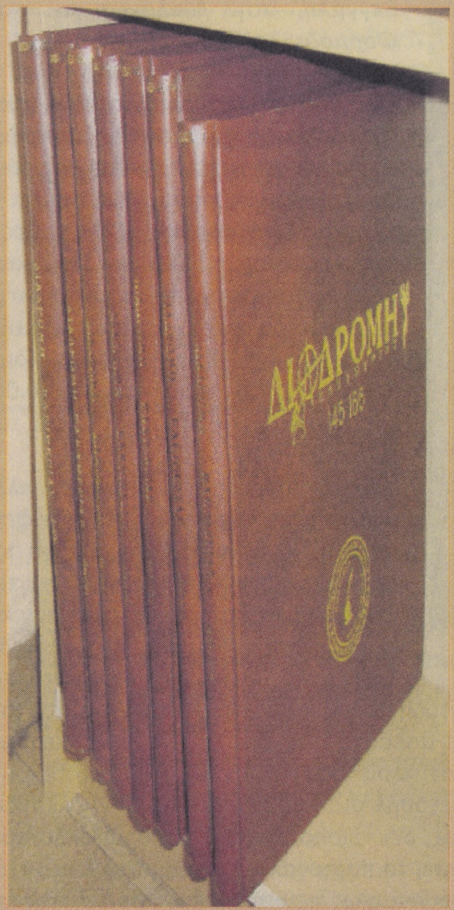
κόσμος δεν κατακτιέται αγαπιέται με ξεκούρδιστα ρολόγια προγραμματίζουμε τις δοσολογίες που μας αναλογούν αποστειρωμένη ελευθερία με λίγη εσάνς αποσταγμένου θυμιάματος παλιοκαιρισμένη η χλαίνη κρεμασμένη στα σχοινιά της αειφόρου συγκομιδής πτωμάτων οι

ποια λόγια θα γκρεμίσουν το τείχος της πνευματικής αναπηρίας η πρόνοια της προνοητικής καταστολής η αοιδός ξεψύχησε κανείς δεν άκουσε τι ψιθύρισε στο αυτί του ανέμου αφυπνίστηκε η σάρκα και τώρα ζητάει αίμα η πολλή θεωρία σκοτώνει τη σκέψη καθοδήγηση σε ελεύ-

χόμενων αιματοβαμμένων πρωινών πριν λύσεις έναν κόμπο βεβαιώσου πρώτα πως υπάρχει καβούρια στις τσέπες τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος κανείς δεν κατάφερε να δώσει μια ξεκάθαρη απάντηση ανάλγητο το ψέμα ξυρίζει τις φαβορίτες της κάλπικης μοίρας άλλη μια αλληγορι-

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

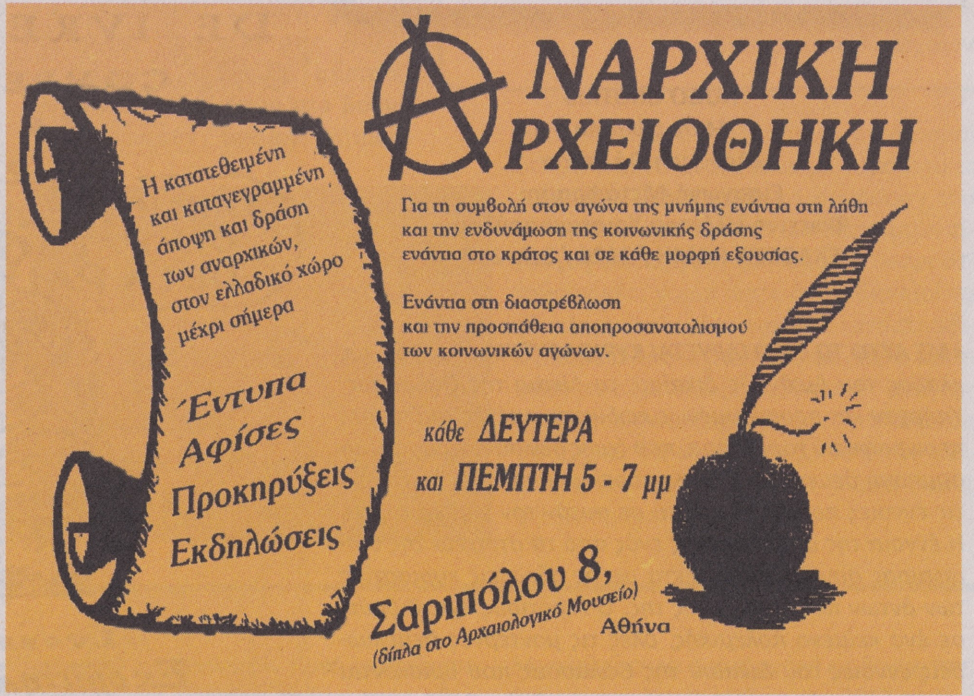
Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

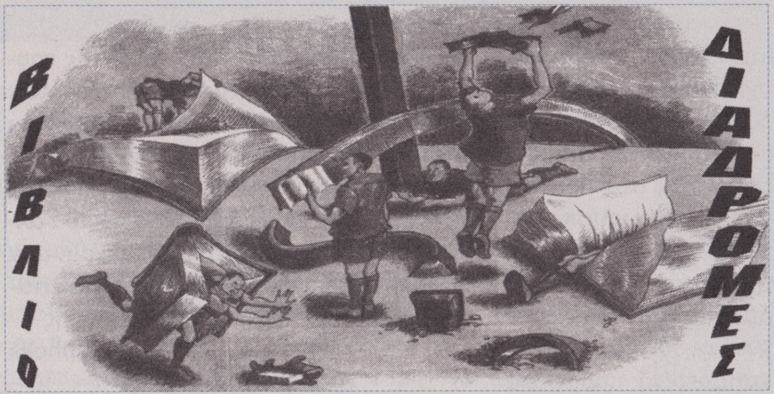
***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

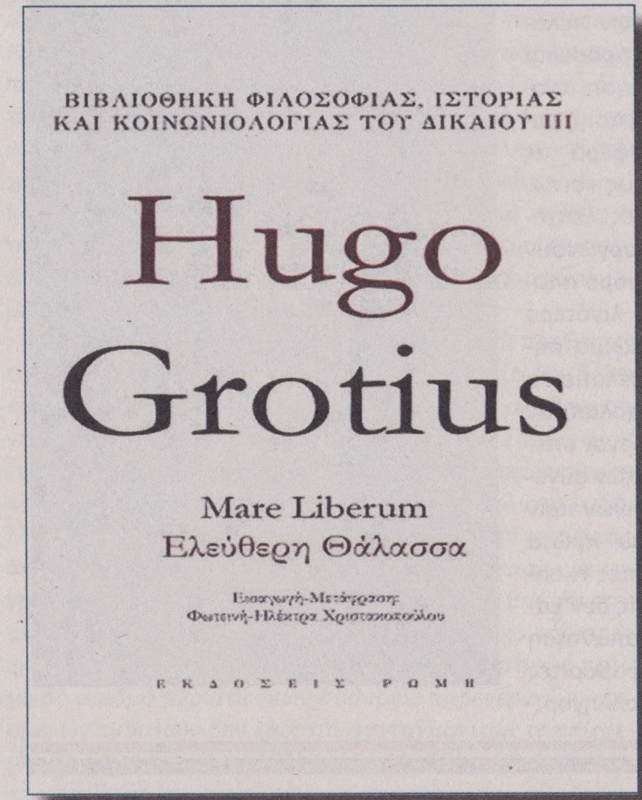

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.gr

HUGO GROTIUS
Mare Liberum
Ελεύθερη Θάλασσα

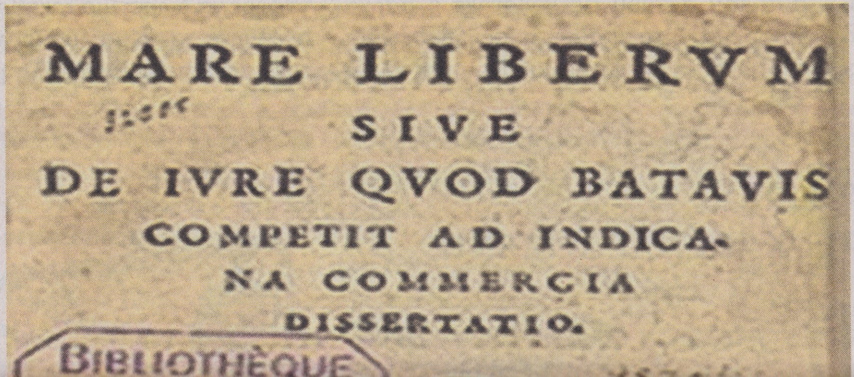

HUGO GROTIUS
Mare Liberum
Ελεύθερη Θάλασσα
Εισαγωγή-Μετάφραση:
Φωτεινή-Ηλέκτρα Χριστακοπούλου

ρώπης, όπως θα δούμε, όπου οι ηγεμόνες ανέθεταν σε νομικούς τη συγγραφή απαντητικών πραγματειών στην επιχειρηματολογία του Γκρότιους. Όμως μόνο η Ελεύθερη Θάλασσα του Γκρότιους επέπλευσε μέχρι σήμερα σε σχέση με τα άλλα βιβλία. Μέσα από αυτή τη θεωρητική παραγωγή και τις σχολές σκέψης που αναδείχθηκαν ανά τους αιώνες, οι αναλυτικοσυνθετικοί άξονες της νομικής θεωρίας του Δικαίου της Θάλασσας που εισήγαγε ο Γκρότιους, παραμένουν μέχρι σήμερα».

Από την **Εισαγωγή** της έκδοσης

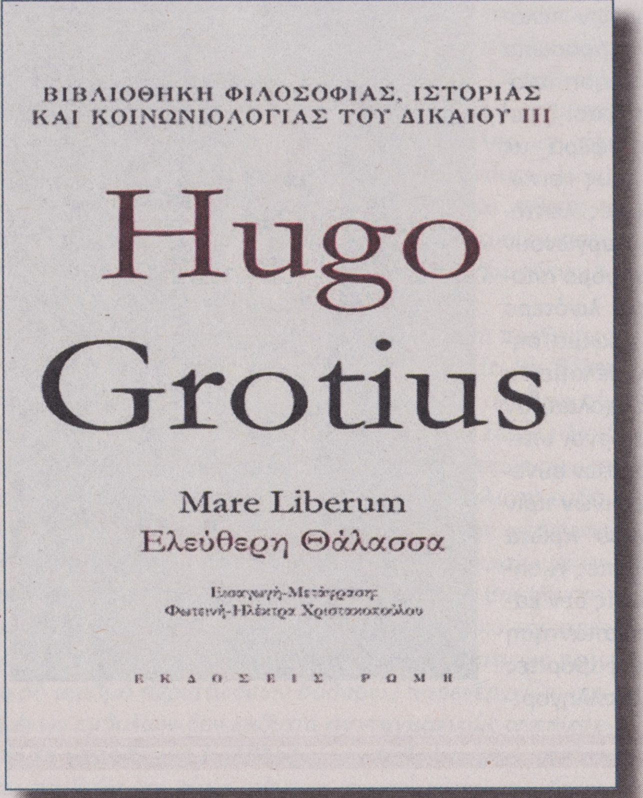
Κατά τις πρώτες πρωινές ώρες της 25ης Φεβρουαρίου 1603 το θηριώδες για τα δεδομένα της εποχής πορτογαλικό πλοίο ***Santa Catarina*** σχήματος U, που χρησιμοποιούνταν από τους πορτογάλους κατακτητές επί τρεις αιώνες για υπερπόντια ταξίδια και ενώ βρίσκεται αγκυροβολημένο στον κόλπο της Σιγκαπούρης, δέχεται αιφνιδιαστική

MARE LIBERVM
SIVE
DE IVRE QVOD BATAVIS
COMPETIT AD INDICANA COMMERCIA
DISSERTATIO.

BIBLIOTHÈQUE

Για λογαριασμό τίνος, όμως, καταλήφθηκε το *Santa Catatrina*; Ο ολλανδός ναύαρχος δρούσε για λογαριασμό της νεοσυσταθείσας ***Ολλανδικής Ενωμένης Εταιρείας*** (*Verenigde Oost-Indische Compagnie* ή VOC, 1602-1799), η οποία ιδρύθηκε συγκεκριμένα το 1602 με απόφαση του ***Κοινοβουλίου των Κάτω Χωρών***, με σκοπό την 20ετή παραχώρηση του εμπορίου της Ασίας. Η **VOC** μαζί με την αντίστοιχη ***Βρετανική***, είναι καταγεγραμμένη ανάμεσα στις πρώτες πολυεθνικές εταιρείες και η πρώτη που εξέδωσε μετοχές, ενώ πέραν των εμπορικών της δραστηριοτήτων, εξερεύνησε νέες και αχαρτογράφητες περιοχές, τις οποίες και κατέκτησε. Οι ***Ολλανδοί*** ήταν οι πρώτοι Ευρωπαίοι, που αντίκρισαν την ***Αυστραλία*** (Νέα Ολλανδία) και επιχείρησαν να την χαρτογραφήσουν. Το 1603 η **VOC** εγκατέστησε το πρώτο της εμπορικό γραφείο στην ***Ινδονησία*** στην πόλη *Μπάντεν*, και το 1611 στην ***Τζακάρτα***, ενώ ο σφοδρός ανταγωνισμός με τους ***Βρετανούς*** –και οι εχθροπραξίες– διήρκεσε πολλές δεκαετίες, χωρίς, όμως, να αποκλείει ορισμένες συμφωνίες συνεργασίας με σκοπό την από κοινού αντιμετώπιση των ***Πορτογάλων*** και των ***Ισπανών***.

Η **VOC** το 1652 ιδρύει στο ***Ακρωτήρι της Καλής Ελπίδας*** (***Νότια Αφρική***) το ***Κέηπ Τάουν***, την σημαντικότερη αποικία Ευρωπαίων στην περιοχή, ενώ μέχρι το 1663 οι Ολλανδοί εκδιώκουν τους Πορτογάλους από τα σημαντικότερα λιμάνια της ***Ινδονησίας*** και της ***Ινδίας***, με την ***Εταιρεία*** να εγκαθιστά εμπορικά γραφεία στην ***Περσία***, την ***Βεγγάλη***, στην ***Μαλάκκα*** και στην ***Φορμόζα*** (***Ταϊβάν***),

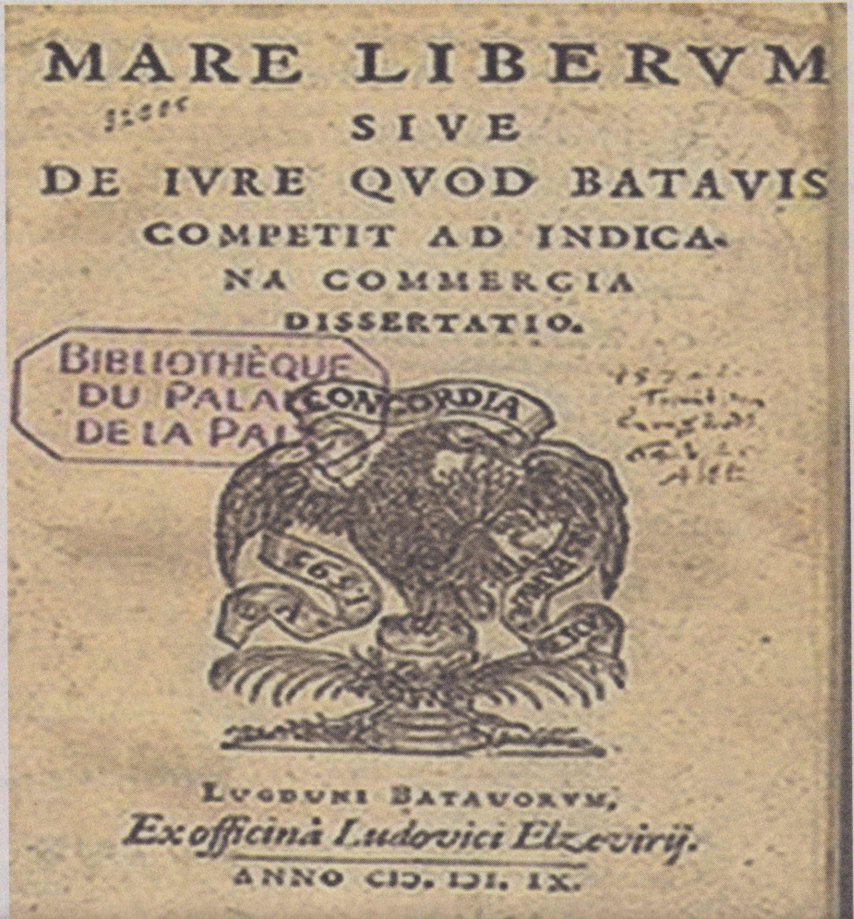
HUGO GROTIUS
Mare Liberum
Ελεύθερη Θάλασσα
Εισαγωγή-Μετάφραση:
Φωτεινή-Ηλέκτρα Χριστακοπούλου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΡΩΜΗ / 2020 / Σελ. 210

«***ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ*** *ένας νομικός κλάδος του Διεθνούς Δικαίου, το Δίκαιο της Θάλασσας. Υπήρχαν και προηγουμένως κωδικοποιημένες απόπειρες περιγραφικού χαρακτήρα, που όμως δεν συνιστούσαν μια συμπαγή θεωρία, η οποία μπορεί να αναλύσει διεξοδικά τις έννοιες που εμπλέκονται σε αυτόν τον νομικό τομέα. Η έννοια της θάλασσας ως ενός από τα στοιχεία της βιόσφαιρας συνδέεται άρρηκτα με τις αξιώσεις κυριαρχίας των όντων που ζουν εντός της. Ο Γκρότιους εγκαθιδρύει σε ένα κείμενο πολεμικής, όλες τις μοντέρνες θεμελιώδεις έννοιες του Δικαίου της Θάλασσας που βρίσκονται στις σημερινές επεξεργασίες των Διεθνών Οργανισμών, οι οποίες ξεκίνησαν μετά από αιώνες, κυρίως τα τελευ-*

ρώπης, όπως θα δούμε, όπου οι ηγεμόνες ανέθεταν σε νομικούς τη συγγραφή απαντητικών πραγματειών στην επιχειρηματολογία του Γκρότιους. Όμως μόνο η Ελεύθερη Θάλασσα του Γκρότιους επέπλευσε μέχρι σήμερα σε σχέση με τα άλλα βιβλία. Μέσα από αυτή τη θεωρητική παραγωγή και τις σχολές σκέψης που αναδείχθηκαν ανά τους αιώνες, οι αναλυτικοσυνθετικοί άξονες της νομικής θεωρίας του Δικαίου της Θάλασσας που εισήγαγε ο Γκρότιους, παραμένουν μέχρι σήμερα».

Από την **Εισαγωγή** της έκδοσης

Κατά τις πρώτες πρωινές ώρες της 25ης Φεβρουαρίου 1603 το θηριώδες για τα δεδομένα της εποχής πορτογαλικό πλοίο ***Santa Catarina*** σχήματος U, που χρησιμοποιούνταν από τους πορτογάλους κατακτητές επί τρεις αιώνες για υπερπόντια ταξίδια και ενώ βρίσκεται αγκυροβολημένο στον κόλπο της Σιγκαπούρης, δέχεται αιφνιδιαστική

MARE LIBERVM
SIVE
DE IVRE QVOD BATAVIS
COMPETIT AD INDICANA COMMERCIA
DISSERTATIO.

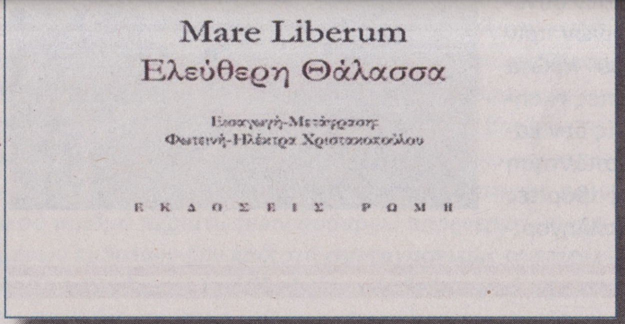
CONCORDIA
LVGDVNI BATAVORVM,
Ex officinâ Ludovici Elzevirij.
ANNO CIↃ. IↃ. IX.

Για λογαριασμό τίνος, όμως, καταλήφθηκε το *Santa Catarina*; Ο ολλανδός ναύαρχος δρούσε για λογαριασμό της νεοσυσταθείσας ***Ολλανδικής Ενωμένης Εταιρείας*** (*Verenigde Oost-Indische Compagnie* ή VOC, 1602-1799), η οποία ιδρύθηκε συγκεκριμένα το 1602 με απόφαση του ***Κοινοβουλίου των Κάτω Χωρών***, με σκοπό την 20ετή παραχώρηση του εμπορίου της Ασίας. Η **VOC** μαζί με την αντίστοιχη ***Βρετανική***, είναι καταγεγραμμένη ανάμεσα στις πρώτες πολυεθνικές εταιρείες και η πρώτη που εξέδωσε μετοχές, ενώ πέραν των εμπορικών της δραστηριοτήτων, εξερεύνησε νέες και αχαρτογράφητες περιοχές, τις οποίες και κατέκτησε. Οι ***Ολλανδοί*** ήταν οι πρώτοι Ευρωπαίοι, που αντίκρισαν την ***Αυστραλία*** (Νέα Ολλανδία) και επιχείρησαν να την χαρτογραφήσουν. Το 1603 η **VOC** εγκατέστησε το πρώτο της εμπορικό γραφείο στην ***Ινδονησία*** στην πόλη *Μπάντεν*, και το 1611 στην ***Τζακάρτα***, ενώ ο σφοδρός ανταγωνισμός με τους ***Βρετανούς*** –και οι εχθροπραξίες– διήρκεσε πολλές δεκαετίες, χωρίς, όμως, να αποκλείει ορισμένες συμφωνίες συνεργασίας με σκοπό την από κοινού αντιμετώπιση των ***Πορτογάλων*** και των ***Ισπανών***.

Η **VOC** το 1652 ιδρύει στο ***Ακρωτήρι της Καλής Ελπίδας*** (***Νότια Αφρική***) το ***Κέηπ Τάουν***, την σημαντικότερη αποικία Ευρωπαίων στην περιοχή, ενώ μέχρι το 1663 οι Ολλανδοί εκδιώκουν τους Πορτογάλους από τα σημαντικότερα λιμάνια της ***Ινδονησίας*** και της ***Ινδίας***, με την ***Εταιρεία*** να εγκαθιστά εμπορικά γραφεία στην ***Περσία***, την ***Βεγγάλη***, στην ***Μαλάκκα*** και στην ***Φορμόζα*** (***Ταϊβάν***).

Μέχρι το 1669 και προτού αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση της παρακμής της (ο τέταρτος αγγλο-ολλανδικός πόλεμος διήρκεσε από το 1780 μέχρι το 1784 και οδήγησε την **VOC** στη χρεοκοπία το 1799), η ***VOC*** ήταν η πλουσιότερη ιδιωτική εταιρεία στον κόσμου με περισσότερα από 150 εμπορικά πλοία, 40 πολεμικά πλοία, 50.000 εργαζόμενους, έναν ιδιωτικό στρατό 10.000 στρατιωτών, και κέρδη 40% επί των αρχικών επενδύσεων.

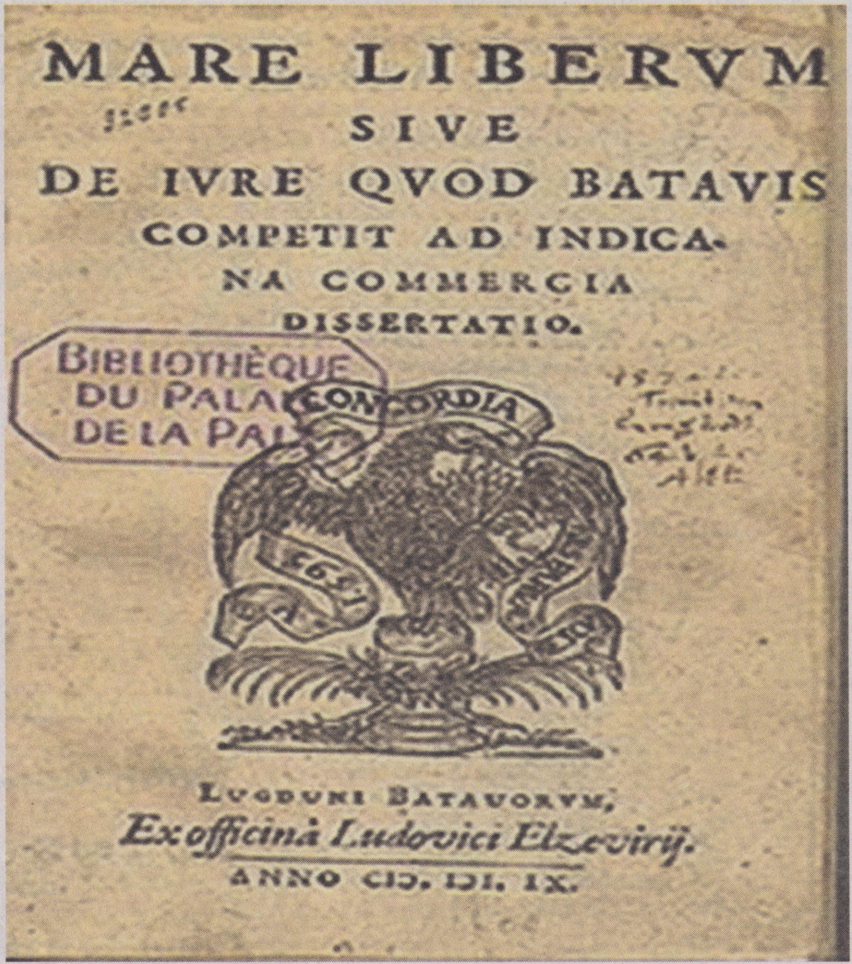
Μετά απ' αυτήν την μικρή, αλλά απαραίτητη παρένθεση, επιστρέφουμε στην κατάληψη, την αρπαγή και την κατοχή του ***Santa Catarina*** και του

HUGO GROTIUS
Mare Liberum
Ελεύθερη Θάλασσα
Εισαγωγή-Μετάφραση:
Φωτεινή-Ηλέκτρα Χριστακοπούλου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΡΩΜΗ / 2020 / Σελ. 210

*«**ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ** ένας νομικός κλάδος του Διεθνούς Δικαίου, το Δίκαιο της Θάλασσας. Υπήρχαν και προηγουμένως κωδικοποιημένες απόπειρες περιγραφικού χαρακτήρα, που όμως δεν συνιστούσαν μια συμπαγή θεωρία, η οποία μπορεί να αναλύσει διεξοδικά τις έννοιες που εμπλέκονται σε αυτόν τον νομικό τομέα. Η έννοια της θάλασσας ως ενός από τα στοιχεία της βιόσφαιρας συνδέεται άρρηκτα με τις αξιώσεις κυριαρχίας των όντων που ζουν εντός της. Ο Γκρότιους εγκαθιδρύει σε ένα κείμενο πολεμικής, όλες τις μοντέρνες θεμελιώδεις έννοιες του Δικαίου της Θάλασσας που βρίσκονται στις σημερινές επεξεργασίες των Διεθνών Οργανισμών, οι οποίες ξεκίνησαν μετά από αιώνες, κυρίως τα τελευταία 70 χρόνια, ιδιαίτερα μετά την τραγική εμπειρία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Οι έννοιες της ιδιοκτησίας, της κυριαρχίας, της κοινοχρηστίας, της οικονομικής δραστηριότητας του διεθνούς εμπορίου, της ελεύθερης επικοινωνίας, της σχέσης πολυεθνικών επιχειρήσεων με τα κράτη, τίθενται με ιστορικό και αναλυτικό τρόπο από τον συγγραφέα, καθιστώντας την Ελεύθερη Θάλασσα ένα από τα θεμελιώδη και διαχρονικά κείμενα του παγκόσμιου πολιτισμού. Ο «Πόλεμος των Βιβλίων» ξεκινά επίσης με αυτό το βιβλίο: με αυτήν τη φράση περιγράφεται το φαινόμενο που επακολούθησε την έκδοση του παρόντος βιβλίου στις βασιλικές και αυτοκρατορικές αυλές της Ευ-*

κό πλοίο ***Santa Catarina*** σχήματος Ο, που χρησιμοποιούνταν από τους πορτογάλους κατακτητές επί τρεις αιώνες για υπερπόντια ταξίδια και ενώ βρίσκεται αγκυροβολημένο στον κόλπο της Σιγκαπούρης, δέχεται αιφνιδιαστική

MARE LIBERVM
SIVE
DE IVRE QVOD BATAVIS
COMPETIT AD INDICANA COMMERCIA
DISSERTATIO.

BIBLIOTHÈQUE DU PALAIS DE LA PAIX

CONCORDIA

LVGDVNI BATAVORVM,
Ex officinâ Ludovici Elzevirij.
ANNO CIƆ. IƆI. IX.

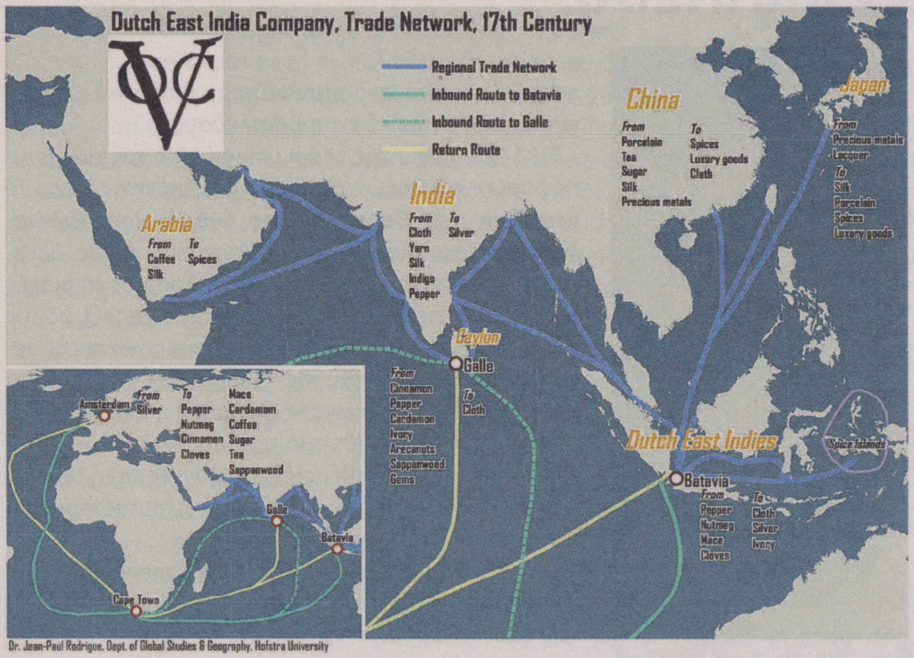
επίθεση από τρία άγνωστα πλοία. Η μάχη διαρκεί μέχρι το απόγευμα της ιδίας ημέρας, οπότε και με εντολή του πορτογάλου πλοιάρχου *Σεμπαστιάνο Σερράο* παραδίνεται στον ολλανδό ναύαρχο, που ηγείται της επίθεσης, τον *Γιάκουμπ φον Χέιμσκεερκ*. Το πορτογαλικό πλοίο, στο οποίο επέβαιναν εκτός από τους 1.000 στρατιώτες, ναύτες, γυναίκες, παιδιά και ιθαγενείς, που επρόκειτο να πωληθούν ως σκλάβοι, μεταφέρεται ως πολεμική λεία μετά από έναν χρόνο στο λιμάνι του Άμστερνταμ.

νησία στην πόλη *Μπάντεν*, και το 1611 στην ***Τζακάρτα***, ενώ ο σφοδρός ανταγωνισμός με τους ***Βρετανούς*** –και οι εχθροπραξίες– διήρκεσε πολλές δεκαετίες, χωρίς, όμως, να αποκλείει ορισμένες συμφωνίες συνεργασίας με σκοπό την από κοινού αντιμετώπιση των ***Πορτογάλων*** και των ***Ισπανών***.

Η **VOC** το 1652 ιδρύει στο ***Ακρωτήρι της Καλής Ελπίδας*** (***Νότια Αφρική***) το ***Κέηπ Τάουν***, την σημαντικότερη αποικία Ευρωπαίων στην περιοχή, ενώ μέχρι το 1663 οι Ολλανδοί εκδιώκουν τους Πορτογάλους από τα σημαντικότερα λιμάνια της ***Ινδονησίας*** και της ***Ινδίας***, με την ***Εταιρεία*** να εγκαθιστά εμπορικά γραφεία στην ***Περσία***, την ***Βεγγάλη***, στην ***Μαλάκκα*** και στην ***Φορμόζα*** (***Ταϊβάν***).

Μέχρι το 1669 και προτού αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση της παρακμής της (ο τέταρτος αγγλο-ολλανδικός πόλεμος διήρκεσε από το 1780 μέχρι το 1784 και οδήγησε την **VOC** στη χρεοκοπία το 1799), η ***VOC*** ήταν η πλουσιότερη ιδιωτική εταιρεία στον κόσμου με περισσότερα από 150 εμπορικά πλοία, 40 πολεμικά πλοία, 50.000 εργαζόμενους, έναν ιδιωτικό στρατό 10.000 στρατιωτών, και κέρδη 40% επί των αρχικών επενδύσεων.

Μετά απ' αυτήν την μικρή, αλλά απαραίτητη παρένθεση, επιστρέφουμε στην κατάληψη, την αρπαγή και την κατοχή του ***Santa Catarina*** και του φορτίου του, καθώς εδώ αρχίζουν και τα νομικά προβλήματα. Αφού, λοιπόν, ο ολλανδός ναύαρχος δεν κρατά στα χέρια του «εντολή ιδιωτικοποίησης» από κράτος, τότε σαφώς έχουμε μπροστά μας ένα ιδιώτη εν προκειμένω να επιτίθεται σε πλοίο ξένου κράτους χωρίς εξουσιοδότηση, δηλαδή έχουμε μια πράξη πειρατείας. Ο ολλανδός ναύαρχος, όμως, δεν ιδιοποιείται τα λάφυρα, αλλά οδηγεί, όπως είπαμε, το πορτογαλικό καράβι στο λιμάνι του ***Άμστερνταμ*** δρώντας ως πειθαρχημένος υπάλληλος της πολυεθνικής εταιρείας **VOC**.

Οι αποικίες και οι εμπορικοί δρόμοι στον Ινδικό και Ειρηνικό Ωκεανό

Οι διευθυντές της εταιρείας αντιλαμβάνονται, ότι οι περιστάσεις απαιτούν άμεσα νομική αιτιολόγηση εν όψει διαπραγματεύσεων με Ισπανούς και Πορτογάλους, όσον αφορά την απαίτηση για επιστροφή του φορτίου του, η αξία του οποίου ανέρχεται σε τρία εκατομμύρια Ολλανδικά φιορίνια ή 300.000 βρετανικές λίρες (τόσα ήταν τα ετήσια έσοδα μιας χώρας όπως η Αγγλία) και για τον σκοπό αυτό απευθύνονται στον νεαρό μόλις 21 ετών νομικό τους σύμβουλο ***Ούγκο Γκρότιους***.

Ο ***Ούγκο Γκρότιους*** αφιερώνει δύο έτη στην συγγραφή της εργασίας που έχει αναλάβει, για να αποδείξει ότι μια υπερεθνική εταιρεία μπορεί να διεξάγει «δίκαιο» πόλεμο κατά ενός κράτους και αντί ενός μικρού φυλλαδίου που περίμεναν οι εντολείς τους παραδίδει μια ογκώδη πραγματεία 500 σελίδων με τίτλο ***Περί του Δικαίου της Λείας*** (***De Jure Praedae***), η οποία συνήθως αναφέρεται και ως ***Περί του Δικαίου του Λαφύρου και της Λείας***.

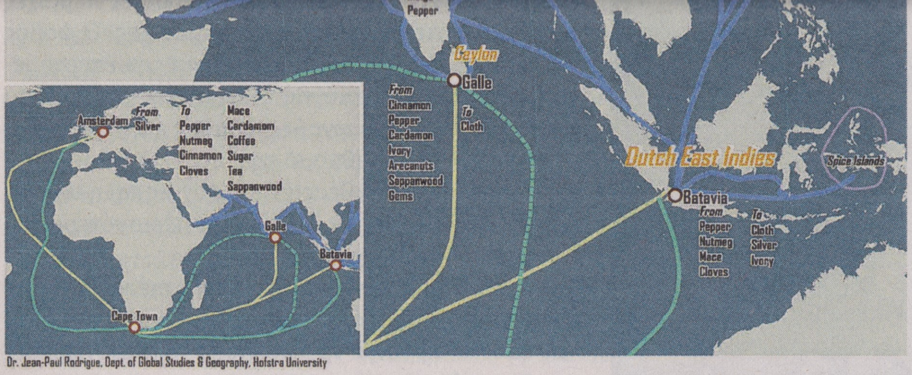
Την ίδια ώρα οι μάχες ανάμεσα στις αγωνιζόμενες ***Ενωμένες Ολλανδικές Επαρχίες*** και στους ***Αψβούργους*** μαίνονταν σε ξηρά και θάλασσα, ενώ δεν άργησε να έλθει και η ώρα των διαπραγματεύσεων Ολλανδών και Ισπανών, διαπραγματεύσεις που εκκινούν το 1607 για να καταλήξουν δύο χρόνια αργότερα στην υπογραφή μιας ***Δωδεκαετούς Ανακωχής***. Για λόγους τακτικής οι διευθυντές της ***VOC*** δεν προχωρούν άμεσα στην έκδοση της πραγματείας του ***Γκρότιους*** *Περί του Δικαίου της Λείας*.

Στην εξαιρετική ***εισαγωγή*** της έκδοσης περιγράφονται με γλαφυρό τρόπο οι πυρετώδεις διαπραγματεύσεις, που συνεχίζονταν, αλλά και ο καθοριστικός συμβουλευτικός ρόλος του ***Γκρότιους*** σ' αυτές και η περιπετειώδης τελικά έκδοση της ***Ελεύθερης Θάλασσας***: «*Κατά την άποψή του, μια εταιρεία ιδιωτών εμπόρων όπως η VOC μπορούσε να πλήξει κάθε υπήκοο του Φιλίππου Γ', έμπορο ή στρατιώτη, για βλάβες που είχε προκαλέσει. Η έννοια της βλάβης ήταν πολύ ευρεία: εκτός από την απώλεια ζωής και υπαρχόντων, συμπεριελάμβανε και την παραβίαση φυσικών δικαιωμάτων, όπως την ελευθερία εμπορίου και ναυσιπλοΐας. Οι επανορθώσεις συνίσταντο από ένα δριμύ χτύπημα στον αντίπαλο και εγκληματία, που ήταν η εκστρατεία ιδιωτικοποίησης μέσω «κουρσέματος» στις Ανατολικές Ινδίες*».

Ο ***Γκρότιους*** προχωρεί με το έργο του στην ιστορική αποσύνδεση του ***φυσικού δικαίου*** από τις μέχρι τότε μεταφυσικές μεταβολές του, αλλά με μια «λεπτομέρεια». Η κατάληψη του ***Santa Catarina*** θεμελιώνεται σε δυο βασιζόμενος στο φυσικό δίκαιο, όχι, όμως, πλέον σαν έκφραση του θεϊκού νόμου, παρά σαν μετουσίωση του οικουμενικού λόγου. Δέχεται τον θεό ως δημιουργό της φύσης, αλλά, όπως ισχυρίζεται, το φυσικό δίκαιο δεν συνάγεται άμεσα από την δική του θέληση παρά από την ίδια την λογική της δημιουργίας του. Η πλέον διάσημη από τις αρχές του ***Γκρότιους*** είναι η «***pacta sunt servanda***», δηλαδή η αρχή της τήρησης του περιεχομένου των συνθηκών, ενώ οι ***οικουμενικές αρχές*** πάνω στις οποίες στήριξε την θεωρητική του σύλληψη είναι ο σεβασμός της ιδιοκτησίας των άλλων, η απόδοση του κέρδους που προέρχεται από την εκμετάλλευση της, η αποζημίωση και η αναγνώριση της αναγκαιότητας της τιμωρίας για κάποιες παραβάσεις, όλες γνωστές στην εποχή μας ως **θεμελιώδεις νόμοι κάθε καπιταλιστικής κοινωνίας**, που όμως δεν ανήκουν πλέον στο χώρο του φυσικού δικαίου.

Κλείνοντας, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το έργο του ***Γκρότιους Mare Liberum*** και συγκεκριμένα εκείνο με το οποίο ξεκινά την συγκεκριμένη πραγματεία.

«Η ΠΛΑΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΠΑΛΙΑ ΟΣΟ ΚΑΙ ΑΠΕΧΘΗΣ και σύμφωνα μ' αυτήν πολλοί άνθρωποι, ιδιαίτερα εκείνοι που με τον πλούτο και την ισχύ τους ασκούν τη μέγιστη επιρροή, πείθουν τους εαυτούς τους, ή όπως μάλλον πιστεύω, προσπαθούν να πείσουν τους εαυτούς τους ότι το δίκαιο και το άδικο δε διακρίνονται μεταξύ τους εκ φύσεως, αλλά κατά κάποιον τρόπο απλό από την γνώμη και την εθιμική συνήθεια της ανθρωπότητας. Κατά συνέπεια αυτοί οι άνθρωποι νομίζουν ότι τόσο οι νόμοι όσο και η φαινομενική ισότητα έναντι του νόμου επινοήθηκαν για τον αποκλειστικό σκοπό της καταστολής των διχονοιών και των εξεγέρσεων εκείνων των προσώπων που γεννήθηκαν σε μια κατώτερη κοινωνική θέση, επιβεβαιώνοντας εν τω μεταξύ ότι όντας αυτοί οι ίδιοι τοποθετημένοι σε μια ανώτερη κοινωνική θέση, θα πρέπει να απονέμουν όλη τη δικαιοσύνη κατά πως ευαρεσκούνται και ότι θα πρέπει να μπαίνει φραγμός στο κέφι τους μονάχα από το ότι πιστεύουν οι ίδιοι ότι είναι πρόσφορο. Τούτη η γνώμη, καθώς είναι προφανώς ανόητη και αφύσικη, έχει αποκτήσει αξιοσημείωτη πέραση· αυτό όμως δε θα έπρεπε να εκπλήσσει για κανέναν λόγο, καθόσον θα πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν όχι μόνο τα κοινά ελαττώματα της ανθρώπινης φυλής (με τα οποία επιδιώκουμε όχι μόνο ακολασίες και ακολουθούμε τους προμηθευτές τους) αλλά και οι πανουργίες

Οι αποικίες και οι εμπορικοί δρόμοι στον Ινδικό και Ειρηνικό Ωκεανό

Οι διευθυντές της εταιρείας αντιλαμβάνονται, ότι οι περιστάσεις απαιτούν άμεσα νομική αιτιολόγηση εν όψει διαπραγματεύσεων με Ισπανούς και Πορτογάλους, όσον αφορά την απαίτηση για επιστροφή του φορτίου του, η αξία του οποίου ανέρχεται σε τρία εκατομμύρια Ολλανδικά φιορίνια ή 300.000 βρετανικές λίρες (τόσα ήταν τα ετήσια έσοδα μιας χώρας όπως η Αγγλία) και για τον σκοπό αυτό απευθύνονται στον νεαρό μόλις 21 ετών νομικό τους σύμβουλο ***Ούγκο Γκρότιους***.

Ο ***Ούγκο Γκρότιους*** αφιερώνει δύο έτη στην συγγραφή της εργασίας που έχει αναλάβει, για να αποδείξει ότι μια υπερεθνική εταιρεία μπορεί να διεξάγει «δίκαιο» πόλεμο

Την ίδια ώρα οι μάχες ανάμεσα στις αγωνιζόμενες ***Ενωμένες Ολλανδικές Επαρχίες*** και στους ***Αψβούργους*** μαίνονταν σε ξηρά και θάλασσα, ενώ δεν άργησε να έλθει και η ώρα των διαπραγματεύσεων Ολλανδών και Ισπανών, διαπραγματεύσεις που εκκινούν το 1607 για να καταλήξουν δύο χρόνια αργότερα στην υπογραφή μιας ***Δωδεκαετούς Ανακωχής***. Για λόγους τακτικής οι διευθυντές της ***VOC*** δεν προχωρούν άμεσα στην έκδοση της πραγματείας του ***Γκρότιους*** *Περί του Δικαίου της Λείας*.

Στην εξαιρετική ***εισαγωγή*** της έκδοσης περιγράφονται με γλαφυρό τρόπο οι πυρετώδεις διαπραγματεύσεις, που συνεχίζονταν, αλλά και ο καθοριστικός συμβουλευτικός ρόλος του ***Γκρότιους*** σ' αυτές και η περιπετειώδης τελικά έκδοση της ***Ελεύθερης Θάλασσας***: *«Κατά την άποψή του, μια εταιρεία ιδιωτών εμπόρων όπως η VOC μπορούσε να πλήξει κάθε υπήκοο του Φιλίππου Γ΄, έμπορο ή στρατιώτη, για βλάβες που είχε προκαλέσει. Η έννοια της βλάβης ήταν πολύ ευρεία: εκτός από την απώλεια ζωής και υπαρχόντων, συμπεριελάμβανε και την παραβίαση φυσικών δικαιωμάτων, όπως την ελευθερία εμπορίου και ναυσιπλοΐας. Οι επανορθώσεις συνίσταντο από ένα δριμύ χτύπημα στον αντίπαλο και εγκληματία, που ήταν η εκστρατεία ιδιωτικοποίησης μέσω «κουρσέματος» στις Ανατολικές Ινδίες»*.

Ο ***Γκρότιους*** προχωρεί με το έργο του στην ιστορική αποσύνδεση του ***φυσικού δικαίου*** από τις μέχρι τότε μεταφυσικές μεταβολές του, αλλά με μια «λεπτομέρεια». Η κατάληψη του ***Santa Catarina*** θεμελιώνεται σε δυο βασικούς πρωταρχικούς νόμους, την ***αυτοάμυνα και την αυτοσυντήρηση***, όμως, όσον αφορά. λόγου χάριν, την αυτοσυντήρηση, σύμφωνα με τον Γκρότιους όσα αποκτούνται και διατηρούνται από τα πρόσωπα για την διαιώνιση του βίου έχουν μεν δοθεί ως δώρα του «***Δημιουργού***», αλλά συλλογικά και όχι εξατομικευμένα. «***Το σημαντικότερο στοιχείο***», όπως τονίζεται στην ***Εισαγωγή***, «***από θεωρητικής άποψης είναι ότι βρισκόμαστε ιστορικά στην προ της Συνθήκης της Βεστφαλίας περίοδο, όπου δεν υπάρχουν εθνικά κράτη με την σύγχρονη έννοια και η οιονεί κρατική υπόσταση των Ολλανδικών Επαρχιών (που έχουν επαναστατήσει ζητώντας την ανε-***

θεωρητική του σύλληψη είναι ο σεβασμός της ιδιοκτησίας των άλλων, η απόδοση του κέρδους που προέρχεται από την εκμετάλλευση της, η αποζημίωση και η αναγνώριση της αναγκαιότητας της τιμωρίας για κάποιες παραβάσεις, όλες γνωστές στην εποχή μας ως **θεμελιώδεις νόμοι κάθε καπιταλιστικής κοινωνίας**, που όμως δεν ανήκουν πλέον στο χώρο του φυσικού δικαίου.

Κλείνοντας, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το έργο του ***Γκρότιους Mare Liberum*** και συγκεκριμένα εκείνο με το οποίο ξεκινά την συγκεκριμένη πραγματεία.

«Η ΠΛΑΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΠΑΛΙΑ ΟΣΟ ΚΑΙ ΑΠΕΧΘΗΣ και σύμφωνα μ' αυτήν πολλοί άνθρωποι, ιδιαίτερα εκείνοι που με τον πλούτο και την ισχύ τους ασκούν τη μέγιστη επιρροή, πείθουν τους εαυτούς τους, ή όπως μάλλον πιστεύω, προσπαθούν να πείσουν τους εαυτούς τους ότι το δίκαιο και το άδικο δε διακρίνονται μεταξύ τους εκ φύσεως, αλλά κατά κάποιον τρόπο απλό από την γνώμη και την εθιμική συνήθεια της ανθρωπότητας. Κατά συνέπεια αυτοί οι άνθρωποι νομίζουν ότι τόσο οι νόμοι όσο και η φαινομενική ισότητα έναντι του νόμου επινοήθηκαν για τον αποκλειστικό σκοπό της καταστολής των διχονοιών και των εξεγέρσεων εκείνων των προσώπων που γεννήθηκαν σε μια κατώτερη κοινωνική θέση, επιβεβαιώνοντας εν τω μεταξύ ότι όντας αυτοί οι ίδιοι τοποθετημένοι σε μια ανώτερη κοινωνική θέση, θα πρέπει να απονέμουν όλη τη δικαιοσύνη κατά πως ευαρεσκούνται και ότι θα πρέπει να μπαίνει φραγμός στο κέφι τους μονάχα από το ότι πιστεύουν οι ίδιοι ότι είναι πρόσφορο. Τούτη η γνώμη, καθώς είναι προφανώς ανόητη και αφύσικη, έχει αποκτήσει αξιοσημείωτη πέραση· αυτό όμως δε θα έπρεπε να εκπλήσσει για κανέναν λόγο, καθόσον θα πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν όχι μόνο τα κοινά ελαττώματα της ανθρώπινης φυλής (με τα οποία επιδιώκουμε όχι μόνο ακολασίες και ακολουθούμε τους προμηθευτές τους) αλλά και οι πανουργίες των κολάκων στους οποίους είναι πάντοτε εκτεθειμένη η εξουσία».

Η έκδοση, εκτός των άλλων, περιλαμβάνει την πραγματεία και στην λατινική γλώσσα.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτι-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 215
Μάϊος 2021
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

διαπραγματεύσεων με Ισπανούς και Πορτογάλους, όσον αφορά την απαίτηση για επιστροφή του φορτίου του, η αξία του οποίου ανέρχεται σε τρία εκατομμύρια Ολλανδικά φιορίνια ή 300.000 βρετανικές λίρες (τόσα ήταν τα ετήσια έσοδα μιας χώρας όπως η Αγγλία) και για τον σκοπό αυτό απευθύνονται στον νεαρό μόλις 21 ετών νομικό τους σύμβουλο ***Ούγκο Γκρότιους***.

Ο ***Ούγκο Γκρότιους*** αφιερώνει δύο έτη στην συγγραφή της εργασίας που έχει αναλάβει, για να αποδείξει ότι μια υπερεθνική εταιρεία μπορεί να διεξάγει «δίκαιο» πόλεμο με γλαφυρό τρόπο οι πυρετώδεις διαπραγματεύσεις, που συνεχίζονταν, αλλά και ο καθοριστικός συμβουλευτικός ρόλος του ***Γκρότιους*** σ' αυτές και η περιπετειώδης τελικά έκδοση της ***Ελεύθερης Θάλασσας***: «*Κατά την άποψή του, μια εταιρεία ιδιωτών εμπόρων όπως η VOC μπορούσε να πλήξει κάθε υπήκοο του Φιλίππου Γ', έμπορο ή στρατιώτη, για βλάβες που είχε προκαλέσει. Η έννοια της βλάβης ήταν πολύ ευρεία: εκτός από την απώλεια ζωής και υπαρχόντων, συμπεριελάμβανε και την παραβίαση φυσικών δικαιωμάτων, όπως την ελευθερία εμπορίου και ναυσιπλοΐας. Οι επανορθώσεις συνίσταντο από ένα δριμύ χτύπημα στον αντίπαλο και εγκληματία, που ήταν η εκστρατεία ιδιωτικοποίησης μέσω «κουρσέματος» στις Ανατολικές Ινδίες*».

Ο ***Γκρότιους*** προχωρεί με το έργο του στην ιστορική αποσύνδεση του ***φυσικού δικαίου*** από τις μέχρι τότε μεταφυσικές μεταβολές του, αλλά με μια «λεπτομέρεια». Η κατάληψη του ***Santa Catarina*** θεμελιώνεται σε δυο βασικούς πρωταρχικούς νόμους, την ***αυτοάμυνα και την αυτοσυντήρηση***, όμως, όσον αφορά. λόγου χάριν, την αυτοσυντήρηση, σύμφωνα με τον Γκρότιους όσα αποκτούνται και διατηρούνται από τα πρόσωπα για την διαιώνιση του βίου έχουν μεν δοθεί ως δώρα του «***Δημιουργού***», αλλά συλλογικά και όχι εξατομικευμένα. «***Το σημαντικότερο στοιχείο***», όπως τονίζεται στην ***Εισαγωγή***, «***από θεωρητικής άποψης είναι ότι βρισκόμαστε ιστορικά στην προ της Συνθήκης της Βεστφαλίας περίοδο, όπου δεν υπάρχουν εθνικά κράτη με την σύγχρονη έννοια και η οιονεί κρατική υπόσταση των Ολλανδικών Επαρχιών (που έχουν επαναστατήσει ζητώντας την ανεξαρτησία τους) διαπλέκεται με την δράση μιας υπερεθνικής και μετέπειτα πολυεθνικής εταιρείας όπως η VOC. Επί πλέον, η δράση της υπερεθνικής φαίνεται ότι δρα ως καταλύτης στην εξέλιξη των γεγονότων που θα οδηγήσουν στη Συνθήκη της Βεστφαλίας, αλλά πρωτίστως στην εγκαθίδρυση του Δικαίου της Θάλασσας***».

Ο *Γκρότιους* ενσαρκώνει την ***Αναγέννηση στο Διεθνές Δίκαιο,*** *την εθιμική συνήθεια της ανθρωπότητας. Κατά συνέπεια αυτοί οι άνθρωποι νομίζουν ότι τόσο οι νόμοι όσο και η φαινομενική ισότητα έναντι του νόμου επινοήθηκαν για τον αποκλειστικό σκοπό της καταστολής των διχονοιών και των εξεγέρσεων εκείνων των προσώπων που γεννήθηκαν σε μια κατώτερη κοινωνική θέση, επιβεβαιώνοντας εν τω μεταξύ ότι όντας αυτοί οι ίδιοι τοποθετημένοι σε μια ανώτερη κοινωνική θέση, θα πρέπει να απονέμουν όλη τη δικαιοσύνη κατά πως ευαρεσκούνται και ότι θα πρέπει να μπαίνει φραγμός στο κέφι τους μονάχα από το ότι πιστεύουν οι ίδιοι ότι είναι πρόσφορο. Τούτη η γνώμη, καθώς είναι προφανώς ανόητη και αφύσικη, έχει αποκτήσει αξιοσημείωτη πέραση· αυτό όμως δε θα έπρεπε να εκπλήσσει για κανέναν λόγο, καθόσον θα πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν όχι μόνο τα κοινά ελαττώματα της ανθρώπινης φυλής (με τα οποία επιδιώκουμε όχι μόνο ακολασίες και ακολουθούμε τους προμηθευτές τους) αλλά και οι πανουργίες των κολάκων στους οποίους είναι πάντοτε εκτεθειμένη η εξουσία*».

Η έκδοση, εκτός των άλλων, περιλαμβάνει την πραγματεία και στην λατινική γλώσσα.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 215

Μάϊος 2021

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΟ 1430 ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η λέξη ***ιστορία*** έχει τη ρίζα της στη λέξη ***ίστωρ***, που σημαίνει «***αυτός που γνωρίζει***», πρόκειται δηλαδή για ρίζα του ρήματος ***οίδα = γνωρίζω***, την οποία βρίσκουμε και στα λατινικά ως *historia*, αλλά και σ' άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες, *histoire, history, storia, istorie*. Ενώ στις λατινογενείς γλώσσες *ξεκινά από την υποκειμενική σημασία*, ***τη γνώση***, και *προχωρεί στην αντικειμενική*, αντίθετα στα γερμανικά (όπου ο όρος *Geschichte* = ***ιστορία*** συνδέεται με το ρήμα *geschehen* = ***συμβαίνει***), δηλώνει ***το γεγονός***. Κι εδώ η σημασία είναι διπλή, αλλ' η αφετηρία είναι το γεγονός, το αντικείμενο, και κατάληξη υποκειμενική σημασία, η γνώση. Το ***ιστορικό γεγονός***, λοιπόν, «*το άπαξ γενόμενον και μηδέποτε επαναλαμβανόμενον*», δεν ταυτίζεται με την ***ιστορία***.

Σύμφωνα με ιστορικούς, όπως ο Ε. Η. ***Carr***, «*Η πεποίθηση ότι ένας σκληρός πυρήνας ιστορικών γεγονότων υπάρχει αντικειμενικά και ανεξάρτητα από την ερμηνεία του ιστορικού είναι μια τερατώδης πλάνη, την οποία ωστόσο είναι πολύ δύσκολο να εκριζώσουμε*».

200 χρόνια από την επανάσταση του 1821. Και όσο η χρονική απόσταση μεγαλώνει τόσο πληθαίνουν και οι «*ιστορικές αλήθειες*», που μπορούμε να αναζητήσουμε. Φυσικά, εάν «μετρήσουμε» τα διακόσια έτη υπό το πρίσμα του ιστορικού χρόνου, θα μας φανούν σαν μια απειροελάχιστη και μη διακρινόμενη κουκίδα στον καμβά των πεπραγμένων του κόσμου τούτου.

Και όμως, θεωρούμε ότι η αλήθεια δεν χάνει το φώς της στο πέρασμα του χρόνου. Αντιθέτως δυναμώνει, περιμένει καρτερικά να ανακαλυφτεί και να δώσει τη λαμπρότητα της, άλλοτε δικαιώνοντας και άλλοτε αποκαθηλώνοντας. Μπορεί να προκαλέσει πόνο, όπως εκείνος που νιώθουν τα μάτια που συνηθίζουν το σκοτάδι και ξαφνικά αντικρύζουν το φως, όμως εάν ανταπεξέλθουμε στην βίαιη αυτή μεταβολή, θα «δούμε» αλλοιώς τον κόσμο.

Συνεχίζοντας τον κύκλο της αρθρογραφίας μας για την μνήμη των 200 χρόνων απ' την πρώτη επανάσταση του 1821, προσπαθούμε να φωτίσουμε περαιτέρω ιστορικά γεγονότα, που αποκρύβονται σκοπίμως. Με το πέρας του μαστε. Η αφετηρία, οι λόγοι και τα κίνητρα που διέπουν τους αναζητούντες ερμηνεία των ιστορικών γεγονότων δεν μπορούν να είναι κοινά, αφού σε κάθε περίπτωση σημασία εξακολουθεί να έχει η θέση ή το αξίωμα που κατέχουν ή κατείχαν, ποιες οι συνδιαλλαγές τους με τους έχοντες την εξουσία κ.λπ.

Πριν προχωρήσουμε σε αυτό, όμως, είναι χρήσιμο να δώσουμε ένα παράδειγμα για να εξηγήσουμε την προηγούμενη ανάλυση.

Είναι γεγονός, πως ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ κρεμάστηκε από τον σουλτάνο.

Αναγνωρίζεται ως αληθές περιστατικό. Εκεί που προκύπτει η αντιμαχία είναι η ερμηνεία των αιτιών που συνέβη αυτό. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η εκκίνηση της επανάστασης, όσον αφορά την τοποθεσία και την ημερομηνία. Στην προκείμενη περίπτωση, η εύρεση των αληθών γεγονότων αποκαθιστά ευκόλως το προηγούμενο μύθευμα και ψεύδος, αν και αυτό αναδεικνύει μια άλλη σημαντική

υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα εμπορικά κέντρα, εξ ού και η ονομασία συμβασιλεύουσα.

Το 1423, λόγω της τούρκικης πίεσης και των ανυπόφορων συνθηκών διαβίωσης μέσα στην πόλη, ο ***δεσπότης της Θεσσαλονίκης Ανδρόνικος Παλαιολόγος***, αποφάσισε την παράδοση της στους *Βενετούς*.[1] Οι συχνές επιδρομές στις πλούσιες περιοχές της) είχαν καταστρέψει την οικονομία της. Ο φόβος (σε συνδυασμό με την φτώχεια,) για την επερχόμενη κατάκτησή της από τις οθωμανικές ορδές (που εξαπλώνονταν με γοργούς ρυθμούς βασάνιζαν και εξαθλίωναν τον πληθυσμό της) είχε κυριεύσει τους κατοίκους της. Οι επιθέσεις ήταν συχνές και η αδυναμία να αμυνθεί μεγάλωνε όλο και περισσότερο τον κίνδυνο της κατάκτησής της.

Ο ***δεσπότης Ανδρόνικος*** μετά από πιέσεις του περίγυρού του, δηλαδή των αρχόντων και των συμβούλων του, αποφάσισε να πουλήσει, να παραχωρήσει την Θεσσαλονίκη στους Βενετσιάνους πρωτού την κατακτήσουν οι Οθωμανοί. Έτσι, λοιπόν, άρχισε και η σχετική αλληλογραφία του Ανδρόνικου με τη ***Βενετσιάνικη Διοίκηση της Εύβοιας*** προκειμένου να καθοριστούν οι όροι και τα ανταλλάγματα για να τους την δώσει. Εδώ οι απόψεις διίστανται ως προς το εάν παρεχωρήθη ή εάν επωλήθη. Ο ***Γεώργιος Φρατζής***, στο μεγάλο χρονικό, αναφέρει ότι ο Ανδρόνικος πούλησε την Θεσσαλονίκη στους Βενετούς για πενήντα χιλιάδες χρυσά δουκάτα.[2]

Οι ***Βενετοί***, από μεριάς τους, υποσχέθηκαν να σεβαστούν τον τρόπο ζωής και τις συνήθειες των κατοίκων και να αναλάβουν εξ ολοκλήρου την οχύρωση και τον ανεφοδιασμό της πόλης. Βλέποντας ο ***αυτοκράτορας Ιωάννης*** την εξάπλωση των Οθωμανών στον ελλαδικό χώρο και την υπαρκτή απειλή για την αυτοκρατορία εν συνόλω, απευθύνθηκε τον ***Νοέμβριο του 1423*** προς την ***Βενετία*** και ***Ουγγαρία*** με σκοπό την εύρεση βοήθειας.

Οι *Βενετοί* και γενικώς τα βασίλεια των δυτικών, ήταν επιφυλακτικοί έως αρνητικοί να παράσχουν οποιαδήποτε βοήθεια. Αξιολογώντας την ολοένα και αυξανόμενη οθωμανική ισχύ κι ενώ ήξεραν ότι ο κίνδυνος μελλοντικά θα τους αφορούσε, παρ' όλα αυτά την συγκεκριμένη χρονική

προχωρεί στην αντικειμενική, αντίθετα στα γερμανικά (όπου ο όρος *Geschichte* = ***ιστορία*** συνδέεται με το ρήμα *geschehen* = ***συμβαίνει***), δηλώνει ***το γεγονός***. Κι εδώ η σημασία είναι διπλή, αλλ' η αφετηρία είναι το γεγονός, το αντικείμενο, και κατάληξη υποκειμενική σημασία, η γνώση. Το ***ιστορικό γεγονός***, λοιπόν, «*το άπαξ γενόμενον και μηδέποτε επαναλαμβανόμενον*», δεν ταυτίζεται με την ***ιστορία***.

Σύμφωνα με ιστορικούς, όπως ο Ε. Η. ***Carr***, «*Η πεποίθηση ότι ένας σκληρός πυρήνας ιστορικών γεγονότων υπάρχει αντικειμενικά και ανεξάρτητα από την ερμηνεία του ιστορικού είναι μια τερατώδης πλάνη, την οποία ωστόσο είναι πολύ δύσκολο να εκριζώσουμε*».

200 χρόνια από την επανάσταση του 1821. Και όσο η χρονική απόσταση μεγαλώνει τόσο πληθαίνουν και οι «*ιστορικές αλήθειες*», που μπορούμε να αναζητήσουμε. Φυσικά, εάν «μετρήσουμε» τα διακόσια έτη υπό το πρίσμα του ιστορικού χρόνου, θα μας φανούν σαν μια απειροελάχιστη και μη διακρινόμενη κουκίδα στον καμβά των πεπραγμένων του κόσμου τούτου.

Και όμως, θεωρούμε ότι η αλήθεια δεν χάνει το φώς της στο πέρασμα του χρόνου. Αντιθέτως δυναμώνει, περιμένει καρτερικά να ανακαλυφτεί και να δώσει τη λαμπρότητα της, άλλοτε δικαιώνοντας και άλλοτε αποκαθηλώνοντας. Μπορεί να προκαλέσει πόνο, όπως εκείνος που νιώθουν τα μάτια που συνηθίζουν το σκοτάδι και ξαφνικά αντικρύζουν το φως, όμως εάν ανταπεξέλθουμε στην βίαιη αυτή μεταβολή, θα «δούμε» αλλοιώς τον κόσμο.

Συνεχίζοντας τον κύκλο της αρθρογραφίας μας για την μνήμη των 200 χρόνων απ' την πρώτη επανάσταση του 1821, προσπαθούμε να φωτίσουμε περαιτέρω ιστορικά γεγονότα, που αποκρύβονται σκοπίμως. Με το πέρας του χρόνου και την καταλυτική παρέμβαση τής εξουσίας δια μέσω της επίσημης ιστοριογραφίας κατέστη δυνατή η αλλοίωση, η παραχάραξη και όπου χρειάζονταν η κατασκευή ψευδών γεγονότων.

Έχει υποστηριχθεί ότι δεν μπορούμε να αναζητήσουμε το παρελθόν, αλλά τα ίχνη του, και ακολούθως να ταυτίσουμε τα ίχνη με τους δημιουργούς τους. Σ' αυτήν την διεργασία οι πηγές, προφορικές ή γραπτές, είναι κάτι σαν το «μαύρο κουτί» των αεροπλάνων. Ακόμα και μια πλαστή καταγραφή της ιστορίας είναι σημαντικό να εκτιμηθεί και να καταγραφεί, εφ' όσον εξετάζοντάς την μπορούμε να αντιληφθούμε τις προθέσεις εκείνου που προχώρησε στην κατασκευή, αλλά και εκείνων που την αναπαρήγαγαν.

Η διαδικασία, λοιπόν, ανίχνευσης των πραγματικών γεγονότων, αν και είναι εξαιρετικά δύσκολη μπορεί, έστω και σε γενική κλίμακα, να λειτουργήσει καταλυτικά, ως προς την αποκατάσταση της αλήθειας και την αποδόμηση

μαστε. Η αφετηρία, οι λόγοι και τα κίνητρα που διέπουν τους αναζητούντες ερμηνεία των ιστορικών γεγονότων δεν μπορούν να είναι κοινά, αφού σε κάθε περίπτωση σημασία εξακολουθεί να έχει η θέση ή το αξίωμα που κατέχουν ή κατείχαν, ποιες οι συνδιαλλαγές τους με τους έχοντες την εξουσία κ.λπ.

Πριν προχωρήσουμε σε αυτό, όμως, είναι χρήσιμο να δώσουμε ένα παράδειγμα για να εξηγήσουμε την προηγούμενη ανάλυση.

Είναι γεγονός, πως ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ κρεμάστηκε από τον σουλτάνο.

Αναγνωρίζεται ως αληθές περιστατικό. Εκεί που προκύπτει η αντιμαχία είναι η ερμηνεία των αιτιών που συνέβη αυτό. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η εκκίνηση της επανάστασης, όσον αφορά την τοποθεσία και την ημερομηνία. Στην προκείμενη περίπτωση, η εύρεση των αληθών γεγονότων αποκαθιστά ευκόλως το προηγούμενο μύθευμα και ψεύδος, αν και αυτό αναδεικνύει μια άλλη σημαντική προβληματική. Αυτή δεν είναι άλλη από τις ανθρώπινες πεποιθήσεις, που έχουν οδηγήσει σε ανυπόστατες βεβαιότητες. Είναι σθεναρή η αντίσταση του ανθρώπου, προκειμένου να διαφυλάξει τις βεβαιότητες αυτές, με τις οποίες ουσιαστικά εμπλέκεται πρωτίστως με όρους πίστης και δευτερευόντως για ψυχολογικούς λόγους.

Το ταξίδι για την αναζήτηση της αλήθειας, οδηγεί σε συνεχόμενες αβεβαιότητες δημιουργώντας επιτακτικά την ανάγκη να συνεχίσουμε την αναζήτηση, πεισματικά έξω από οποιεσδήποτε σκοπιμότητες. Στα πλαίσια αυτής της αναζήτησης το παρόν άρθρο, θα καταπιαστεί με το ζήτημα της Θεσσαλονίκης και εάν υπήρξε άλωση κατά το 1430 από τους οθωμανούς, αν υπήρξε παράδοση ή αν υπήρξαν τρόπον τινά και τα δύο.

Η Θεσσαλονίκη, κατά την περίοδο της ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ή νέας Ρώμης ή της πιο γνωστής σε όλους βυζαντινής αυτοκρατορίας, τον μεσαίωνα υπήρξε η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη σε όλη την επικράτεια

της) είχαν καταστρέψει την οικονομία της. Ο φόβος (σε συνδυασμό με την φτώχεια,) για την επερχόμενη κατάκτησή της από τις οθωμανικές ορδές (που εξαπλώνονταν με γοργούς ρυθμούς βασάνιζαν και εξαθλίωναν τον πληθυσμό της) είχε κυριεύσει τους κατοίκους της. Οι επιθέσεις ήταν συχνές και η αδυναμία να αμυνθεί μεγάλωνε όλο και περισσότερο τον κίνδυνο της κατάκτησής της.

Ο ***δεσπότης Ανδρόνικος*** μετά από πιέσεις του περίγυρού του, δηλαδή των αρχόντων και των συμβούλων του, αποφάσισε να πουλήσει, να παραχωρήσει την Θεσσαλονίκη στους Βενετσιάνους πρωτού την κατακτήσουν οι Οθωμανοί. Έτσι, λοιπόν, άρχισε και η σχετική αλληλογραφία του Ανδρόνικου με τη ***Βενετσιάνικη Διοίκηση της Εύβοιας*** προκειμένου να καθοριστούν οι όροι και τα ανταλλάγματα για να τους την δώσει. Εδώ οι απόψεις διίστανται ως προς το εάν παρεχωρήθη ή εάν επωλήθη. Ο ***Γεώργιος Φρατζής***, στο μεγάλο χρονικό, αναφέρει ότι ο Ανδρόνικος πούλησε την Θεσσαλονίκη στους Βενετούς για πενήντα χιλιάδες χρυσά δουκάτα.[2]

Οι ***Βενετοί***, από μεριάς τους, υποσχέθηκαν να σεβαστούν τον τρόπο ζωής και τις συνήθειες των κατοίκων και να αναλάβουν εξ ολοκλήρου την οχύρωση και τον ανεφοδιασμό της πόλης. Βλέποντας ο ***αυτοκράτορας Ιωάννης*** την εξάπλωση των Οθωμανών στον ελλαδικό χώρο και την υπαρκτή απειλή για την αυτοκρατορία εν συνόλω, απευθύνθηκε τον ***Νοέμβριο του 1423*** προς την ***Βενετία*** και ***Ουγγαρία*** με σκοπό την εύρεση βοήθειας.

Οι *Βενετοί* και γενικώς τα βασίλεια των δυτικών, ήταν επιφυλακτικοί έως αρνητικοί να παράσχουν οποιαδήποτε βοήθεια. Αξιολογώντας την ολοένα και αυξανόμενη οθωμανική ισχύ κι ενώ ήξεραν ότι ο κίνδυνος μελλοντικά θα τους αφορούσε, παρ' όλα αυτά την συγκεκριμένη χρονική στιγμή θεωρούσαν ότι δεν κινδύνευαν οι ίδιοι. Έτσι διακήρυτταν ότι, θα συνέπρατταν σε μια επιχείρηση εναντίον των Οθωμανών, μόνο εάν εξασφαλίζονταν και άλλοι ισχυροί σύμμαχοι, ενώ οι συζητήσεις του αυτοκράτορα στην Ουγγαρία για το ενδεχόμενο σταυροφορίας δεν ευδοκίμησαν και έμειναν στο επίπεδο των συζητήσεων.

Ως γνωστόν, οι συμφωνίες ειρήνης ή τα ανταλλάγματα για μη εμπλοκή δυνάμεων σε πολέμους πάντα είχαν προσωρινή ισχύ. Το επόμενο έτος και συγκεκριμένα ***στις 22 Φεβρουαρίου 1424, μετά από συζητήσεις και διάφορες ανταλλαγές πρεσβειών, επιτεύχθηκε συμφωνία μεταξύ Βυζαντινών και Οθωμανών***. Οι όροι αυτής της συμφωνίας, ήταν εξευτελιστικοί για την άλλοτε ισχυρή αυτοκρατορία, διότι ήταν υποχρεωμένοι από την μια να αναγνωρίζουν την επικυριαρχία του σουλτάνου και από την άλλη, οι βυζαντινοί έπρεπε να πληρώνουν φόρο υποτελείας 100.000 δουκάτων ετησίως.

Ενώ συνέβαιναν αυτά, η Θεσσαλονίκη τελούσε υπό δι-

οι «ιστορικές αλήθειες», που μπορούμε να αναζητή-σουμε. Φυσικά, εάν «μετρήσουμε» τα διακόσια έτη υπό το πρίσμα του ιστορικού χρόνου, θα μας φανούν σαν μια απειροελάχιστη και μη διακρινόμενη κουκίδα στον καμβά των πεπραγμένων του κόσμου τούτου.

Και όμως, θεωρούμε ότι η αλήθεια δεν χάνει το φώς της στο πέρασμα του χρόνου. Αντιθέτως δυναμώνει, περιμένει καρτερικά να ανακαλυφτεί και να δώσει τη λαμπρότητα της, άλλοτε δικαιώνοντας και άλλοτε αποκαθηλώνοντας. Μπορεί να προκαλέσει πόνο, όπως εκείνος που νιώθουν τα μάτια που συνηθίζουν το σκοτάδι και ξαφνικά αντικρύζουν το φως, όμως εάν ανταπεξέλθουμε στην βίαιη αυτή μεταβολή, θα «δούμε» αλλοιώς τον κόσμο.

Συνεχίζοντας τον κύκλο της αρθρογραφίας μας για την μνήμη των 200 χρόνων απ' την πρώτη επανάσταση του 1821, προσπαθούμε να φωτίσουμε περαιτέρω ιστορικά γεγονότα, που αποκρύβονται σκοπίμως. Με το πέρας του χρόνου και την καταλυτική παρέμβαση τής εξουσίας δια μέσω της επίσημης ιστοριογραφίας κατέστη δυνατή η αλλοίωση, η παραχάραξη και όπου χρειάζονταν η κατασκευή ψευδών γεγονότων.

Έχει υποστηριχθεί ότι δεν μπορούμε να αναζητήσουμε το παρελθόν, αλλά τα ίχνη του, και ακολούθως να ταυτίσουμε τα ίχνη με τους δημιουργούς τους. Σ' αυτήν την διεργασία οι πηγές, προφορικές ή γραπτές, είναι κάτι σαν το «μαύρο κουτί» των αεροπλάνων. Ακόμα και μια πλαστή καταγραφή της ιστορίας είναι σημαντικό να εκτιμηθεί και να καταγραφεί, εφ' όσον εξετάζοντάς την μπορούμε να αντιληφθούμε τις προθέσεις εκείνου που προχώρησε στην κατασκευή, αλλά και εκείνων που την αναπαρήγαγαν.

Η διαδικασία, λοιπόν, ανίχνευσης των πραγματικών γεγονότων, αν και είναι εξαιρετικά δύσκολη μπορεί, έστω και σε γενική κλίμακα, να λειτουργήσει καταλυτικά, ως προς την αποκατάσταση της αλήθειας και την αποδόμηση κατασκευών και ψεμμάτων. Αυτό προϋποθέτει, φυσικά, την αντιπαράθεση αληθών έναντι πλαστών γεγονότων. Σε μια τέτοια περίπτωση, τα πράγματα μπορούμε να πούμε ότι είναι απλούστερα έναντι της περιβόητης «αντικειμενικής» ερμηνείας των προθέσεων αυτών, που διαδραμάτισαν εξέχοντα ρόλο στα υπό μελέτη γεγονότα.

Είναι σχετικά εύκολο κάποιες φορές να υπάρχει σύγκληση ως προς την ύπαρξη του γεγονότος, καθώς η προβληματική και οι αντιθέσεις εκκινούν τόσο από την ερμηνεία τους, όσο και από την διερεύνηση των κινήτρων εκείνων που δημιούργησαν κι έδρασαν στα γεγονότα. Μην γελιόμαστε. Η αφετηρία, οι λόγοι και τα κίνητρα που διέπουν τους αναζητούντες ερμηνεία των ιστορικών γεγονότων δεν μπορούν να είναι κοινά, αφού σε κάθε περίπτωση σημασία εξακολουθεί να έχει η θέση ή το αξίωμα που κατέχουν ή κατείχαν, ποιες οι συνδιαλλαγές τους με τους έχοντες την εξουσία κ.λπ.

Πριν προχωρήσουμε σε αυτό, όμως, είναι χρήσιμο να δώσουμε ένα παράδειγμα για να εξηγήσουμε την προηγούμενη ανάλυση.

Είναι γεγονός, πως ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ κρεμάστηκε από τον σουλτάνο.

Αναγνωρίζεται ως αληθές περιστατικό. Εκεί που προκύπτει η αντιμαχία είναι η ερμηνεία των αιτιών που συνέβη αυτό. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η εκκίνηση της επανάστασης, όσον αφορά την τοποθεσία και την ημερομηνία. Στην προκείμενη περίπτωση, η εύρεση των αληθών γεγονότων αποκαθιστά ευκόλως το προηγούμενο μύθευμα και ψεύδος, αν και αυτό αναδεικνύει μια άλλη σημαντική προβληματική. Αυτή δεν είναι άλλη από τις ανθρώπινες πεποιθήσεις, που έχουν οδηγήσει σε ανυπόστατες βεβαιότητες. Είναι σθεναρή η αντίσταση του ανθρώπου, προκειμένου να διαφυλάξει τις βεβαιότητες αυτές, με τις οποίες ουσιαστικά εμπλέκεται πρωτίστως με όρους πίστης και δευτερευόντως για ψυχολογικούς λόγους.

Το ταξίδι για την αναζήτηση της αλήθειας, οδηγεί σε συνεχόμενες αβεβαιότητες δημιουργώντας επιτακτικά την ανάγκη να συνεχίσουμε την αναζήτηση, πεισματικά έξω από οποιεσδήποτε σκοπιμότητες. Στα πλαίσια αυτής της αναζήτησης το παρόν άρθρο, θα καταπιαστεί με το ζήτημα της Θεσσαλονίκης και εάν υπήρξε άλωση κατά το 1430 από τους οθωμανούς, αν υπήρξε παράδοση ή αν υπήρξαν τρόπον τινά και τα δύο.

Η Θεσσαλονίκη, κατά την περίοδο της ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ή νέας Ρώμης ή της πιο γνωστής σε όλους βυζαντινής αυτοκρατορίας, τον μεσαίωνα υπήρξε η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη σε όλη την επικράτεια της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η επικράτηση του όρου Βυζάντιο, Βυζαντινή αυτοκρατορία εδραιώθηκε κυρίως από το 1204 και μετά, με την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης από τον στόλο των Βενετών και τους Λατίνους Σταυροφόρους, γεννήθηκε η *«ελληνική βυζαντινή-ρωμαϊκή αυτοκρατορία»*.

Ας μην ξεχνάμε πως, πέραν του επινοήματος των 400 ετών σκλαβιάς, η Θεσσαλονίκη απελευθερώθηκε από τους οθωμανούς τον Οκτώβριο του 1912. Η πόλη, πριν περιέλθει στους οθωμανούς και παραμείνει για πέντε αιώνες στην κατοχή τους (482 για την ακρίβεια 1430 - 1912), την δώσει. Εδώ οι απόψεις διίστανται ως προς το εάν παρεχωρήθη ή εάν επωλήθη. Ο ***Γεώργιος Φρατζής***, στο μεγάλο χρονικό, αναφέρει ότι ο Ανδρόνικος πούλησε την Θεσσαλονίκη στους Βενετούς για πενήντα χιλιάδες χρυσά δουκάτα.[2]

Οι ***Βενετοί***, από μεριάς τους, υποσχέθηκαν να σεβαστούν τον τρόπο ζωής και τις συνήθειες των κατοίκων και να αναλάβουν εξ ολοκλήρου την οχύρωση και τον ανεφοδιασμό της πόλης. Βλέποντας ο ***αυτοκράτορας Ιωάννης*** την εξάπλωση των Οθωμανών στον ελλαδικό χώρο και την υπαρκτή απειλή για την αυτοκρατορία εν συνόλω, απευθύνθηκε τον ***Νοέμβριο του 1423*** προς την ***Βενετία*** και ***Ουγγαρία*** με σκοπό την εύρεση βοήθειας.

Οι *Βενετοί* και γενικώς τα βασίλεια των δυτικών, ήταν επιφυλακτικοί έως αρνητικοί να παράσχουν οποιαδήποτε βοήθεια. Αξιολογώντας την ολοένα και αυξανόμενη οθωμανική ισχύ κι ενώ ήξεραν ότι ο κίνδυνος μελλοντικά θα τους αφορούσε, παρ' όλα αυτά την συγκεκριμένη χρονική στιγμή θεωρούσαν ότι δεν κινδύνευαν οι ίδιοι. Έτσι διακήρυτταν ότι, θα συνέπρατταν σε μια επιχείρηση εναντίον των Οθωμανών, μόνο εάν εξασφαλίζονταν και άλλοι ισχυροί σύμμαχοι, ενώ οι συζητήσεις του αυτοκράτορα στην Ουγγαρία για το ενδεχόμενο σταυροφορίας δεν ευδοκίμησαν και έμειναν στο επίπεδο των συζητήσεων.

Ως γνωστόν, οι συμφωνίες ειρήνης ή τα ανταλλάγματα για μη εμπλοκή δυνάμεων σε πολέμους πάντα είχαν προσωρινή ισχύ. Το επόμενο έτος και συγκεκριμένα ***στις 22 Φεβρουαρίου 1424, μετά από συζητήσεις και διάφορες ανταλλαγές πρεσβειών, επιτεύχθηκε συμφωνία μεταξύ Βυζαντινών και Οθωμανών***. Οι όροι αυτής της συμφωνίας, ήταν εξευτελιστικοί για την άλλοτε ισχυρή αυτοκρατορία, διότι ήταν υποχρεωμένοι από την μια να αναγνωρίζουν την επικυριαρχία του σουλτάνου και από την άλλη, οι βυζαντινοί έπρεπε να πληρώνουν φόρο υποτελείας 100.000 δουκάτων ετησίως.

Ενώ συνέβαιναν αυτά, η Θεσσαλονίκη τελούσε υπό διαρκή οθωμανική πολιορκία. Έξω από τα τείχη της υπήρχαν δεκάδες χιλιάδες Οθωμανοί στρατιώτες, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καλλιεργηθούν τα χωράφια και να γίνεται οποιουδήποτε είδους τροφοδοσία στην πόλη, με την έλλειψη τροφίμων να κάνει την εμφάνιση της. Ταυτόχρονα οι Βενετοί, όχι μόνο δεν τήρησαν τους όρους, που είχαν συμφωνηθεί για την παράδοση της Θεσσαλονίκης

---

1. Γιάννης Τσάρας, «*Η Θεσσαλονίκη από τους Βυζαντινούς στους Βενετσιάνους (1423-1430)*», Μακεδονικά 17 (1977), σελ. 85-122
2. Γ. Φρατζής, «*Χρονικόν*», σελ. 147.

σε αυτούς, που προέβλεπαν να διατηρηθεί το προηγούμενο καθεστώς της ζωής των κατοίκων, αλλά προέβησαν σε βαρβαρότητες, βασανισμούς και λεηλασίες. Αποτέλεσμα των βενετσιάνικων πρακτικών, ήταν να οδηγούνται όλο και περισσότεροι κάτοικοι στην απόφαση να εγκαταλείψουν την πόλη. Οι Βενετοί, επίσης δεν είχαν κάνει τίποτα για να φτιάξουν μια αποτελεσματική άμυνα της πόλης, ενώ ξεζούμιζαν και τυραννούσαν τους κατοίκους.

Τον ***Μάρτιο του 1430 ο Μουράτ ο Β΄*** αποφάσισε να καταλάβει την Θεσσαλονίκη και να την προσαρτήσει στις περιοχές που ήλεγχε. Έτσι, εμφανίστηκε μπροστά στα τείχη της πόλης, με όλο του τον στρατό και ξεκίνησε πυρετωδώς τις προετοιμασίες για την τελική επίθεση τρομοκρατώντας τους κατοίκους. Αρχικώς, έκανε μια σειρά από ελκυστικές προτάσεις για παράδοση, υποσχόμενος να σεβαστεί τους κατοίκους και τις περιουσίες τους, αλλά ο Βενετός διοικητής ***Paulo Contarini*** τις απέρριψε όλες, δίνοντας διαταγή να οργανωθεί η άμυνα της πόλης. Οι συζητήσεις των κατοίκων, αρχόντων και του εκκλησιαστικού ιερατείου φούντωναν εν όψει του πολέμου και κινούνταν στην κατεύθυνση της παράδοσής τους, προκειμένου να γλυτώσουν την λεηλασία που ακολουθούσε μετά την κατάκτηση, που συνήθως διαρκούσε τρεις ημέρες.

Ήταν γνωστό ότι, σε πολλές περιπτώσεις, όποιος παραδινόταν στους Οθωμανούς τύχαινε της εύνοιας τους και δεν άλλαζε το προηγούμενο καθεστώς όσον αφορά την ζωή ή την περιουσία του παραδιδόμενου. Αυτό πήγαζε από το οθωμανικό δίκαιο και τις προσταγές του προφήτη Μωάμεθ. Όμως, η απόφαση για παράδοση ή μη δεν ήταν στην δικαιοδοσία των κατοίκων της πόλης ή της εκκλησίας, αλλά στους Βενετούς, οι οποίοι την είχαν αρνηθεί, μάλλον λόγω κύρους περισσότερο και λιγότερο από την πίστη ότι θα εμπόδιζαν την κατάκτηση της πόλης.

Οι υπερασπιστές των τειχών ήταν λίγοι, φτωχά εξοπλισμένοι και με χαμηλό ηθικό. Οι Οθωμανοί επιτίθονταν κατά κύματα πλησιάζοντας από το Ανατολικό τείχος της πόλης, το οποίο είχαν διακρίνει ως ευάλωτο. Σύντομα επιτεύχθηκε εκεί το πρώτο ρήγμα, με τους Οθωμανούς να στήνουν σκάλες και να ανεβαίνουν στα τείχη. Έτσι, στις ***29 Μαρτίου 1430, η Θεσσαλονίκη εάλω από τα στρατεύματα του Μουράτ Β΄*** και υπέστη λεηλασία τριών ημερών. Έως εδώ, δηλαδή, σχετικά με την διαμορφούμενη κατάσταση που επικρατούσε στην περιοχή, αλλά και στον τρό-

χωριό. Χτίστηκε από τους Ρωμαίους, αλλά επισκευάστηκε από τους Βυζαντινούς κι αργότερα από τους Τούρκους (Πήττας, 2001).

Το νερό μεταφερόταν με φυσική ροή μέσα από κανάλι (γκιρίζι) ορθογωνικής διατομής, επιχρισμένο εσωτερικά με κουρασάνι[4] και σκεπασμένο με πλάκες. Το κανάλι ακολουθούσε τη διαδρομή Χορτιάτης-Καμάρα-Διασταύρωση Πανοράματος-Εξοχή-Άνω Πόλη. Το νερό συγκεντρωνόταν στην κινστέρνα (δεξαμενή) της Μονής Βλατάδων κι από εκεί διανεμόταν στις βρύσες της πόλης (Πήττας, 2001).

Κατά τη Βυζαντινή εποχή, η περιοχή άκμασε, καθώς χτίστηκαν λαμπρά μοναστήρια με σημαντικότερη τη **Μονή Χορταΐτου**, ερείπια της οποίας σώζονται και σήμερα. Το όνομα του σημερινού χωριού είναι παραφθορά του ονόματος της μονής. Αποτελούσε συχνά αιτία αντιδικίας των Θεσσαλονικέων με τους μοναχούς, που το θεωρούσαν κτήμα της μονής και κάποιες φορές το ρύπαιναν, για να μην είναι πόσιμο για τους κατοίκους. Μερικές φορές αυτές οι αντιδικίες έφταναν μέχρι τον πατριάρχη, για να τις επιλύσει. (Πήττας, 2001).

Όπως μας εξιστορεί ο ***συγγραφέας και λογοθέτης του***

Οικουμενικού Πατριαρχείου Ιέραξ[5] στο «*Χρονικό*» του,

σουλτᾶνε, ὡς εἰ σοὶ ἐστὶ βουλητὸν ἄρξαι Θεσσαλονίκης, λαβεῖν καὶ ταύτην καὶ ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς ἐν πόλει. τοὺς ὑδροχόους ἔκοψαν σωλῆνας Χορτιάτου, δίψῃ πιεζομένων δὲ πάντων καὶ ἀπορίᾳ, ἀκόντων τελεσθήσεται ὅπερ ποθεῖς γενέσθαι. Ὄρος Χορτιάτης ἐστὶ δὲ κείμενον ὑπὲρ ταύτης, ἐξ οὐ τῇ πόλει ἄριστον ὕδωρ ἥδυ εἰσρέει» Σουλτᾶνος οὖν ἀκηκόως τοῦτο ὑπερσθεὶς τε ἐπιχειρεῖ ὡς ἐν ταὐτῷ τῷ πράγματι καὶ ἔργω καὶ ταύτην ἐχειρώσατο ὡς καλιὰν στρουθίων, ὡς ὀψταλίχων φωλεὰν ἄνευ μητρὸς μεινάντων, ἤτοι ἀγάπης καθαρᾶς μὴ οὔσης ἐν τοῖς ἔνδον. Τότε τζαούσην φύλακα καθίστησι φυλάττειν τοὺς ἐν μονῇ μονάζοντας προδώσαντας τὴν πόλιν. Τζαούσης δὲ τὴν σήμερον αὐτ΄ ἥ μονὴ καλεῖται, ἵνα μηδεὶς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοὺς μοναχοὺς ταράξη, Ὅθεν καὶ ἀτελεῖς εἰσὶν ἄχρι τοῦ νῦν ἐκ Τούρκων, τὸ ἔργο μνημονεύοντες τῶν μοναχῶν τὸ πᾶλαι».

Νεοελληνική απόδοση:

«Αφού δε ωρίμασε ή σκέψη τού σουλτάνου για την κατάληψη της πόλεως, εκύκλωσε τους Θεσσαλονικείς, που βρίσκονταν στην πόλη, και τότε αναρωτήθηκε κι απόρησε, πώς θα γινόταν δυνατόν να κυριεύση και να εκπορθήση την πόλη την περήφανη των Θεσσαλονικέων. Και πόθησε και φούντωσε μέσα του η επιθυμία για την κατάκτησή της.

τον **Μάρτιο του 1430 ο Μουράτ ο Β΄** αποφάσισε να καταλάβει την Θεσσαλονίκη και να την προσαρτήσει στις περιοχές που ήλεγχε. Έτσι, εμφανίστηκε μπροστά στα τείχη της πόλης, με όλο του τον στρατό και ξεκίνησε πυρετωδώς τις προετοιμασίες για την τελική επίθεση τρομοκρατώντας τους κατοίκους. Αρχικώς, έκανε μια σειρά από ελκυστικές προτάσεις για παράδοση, υποσχόμενος να σεβαστεί τους κατοίκους και τις περιουσίες τους, αλλά ο Βενετός διοικητής ***Paulo Contarini*** τις απέρριψε όλες, δίνοντας διαταγή να οργανωθεί η άμυνα της πόλης. Οι συζητήσεις των κατοίκων, αρχόντων και του εκκλησιαστικού ιερατείου φούντωναν εν όψει του πολέμου και κινούνταν στην κατεύθυνση της παράδοσής τους, προκειμένου να γλυτώσουν την λεηλασία που ακολουθούσε μετά την κατάκτηση, που συνήθως διαρκούσε τρεις ημέρες.

Ήταν γνωστό ότι, σε πολλές περιπτώσεις, όποιος παραδινόταν στους Οθωμανούς τύχαινε της εύνοιας τους και δεν άλλαζε το προηγούμενο καθεστώς όσον αφορά την ζωή ή την περιουσία του παραδιδόμενου. Αυτό πήγαζε από το οθωμανικό δίκαιο και τις προσταγές του προφήτη Μωάμεθ. Όμως, η απόφαση για παράδοση ή μη δεν ήταν στην δικαιοδοσία των κατοίκων της πόλης ή της εκκλησίας, αλλά στους Βενετούς, οι οποίοι την είχαν αρνηθεί, μάλλον λόγω κύρους περισσότερο και λιγότερο από την πίστη ότι θα εμπόδιζαν την κατάκτηση της πόλης.

Οι υπερασπιστές των τειχών ήταν λίγοι, φτωχά εξοπλισμένοι και με χαμηλό ηθικό. Οι Οθωμανοί επιτίθονταν κατά κύματα πλησιάζοντας από το Ανατολικό τείχος της πόλης, το οποίο είχαν διακρίνει ως ευάλωτο. Σύντομα επιτεύχθηκε εκεί το πρώτο ρήγμα, με τους Οθωμανούς να στήνουν σκάλες και να ανεβαίνουν στα τείχη. Έτσι, στις ***29 Μαρτίου 1430, η Θεσσαλονίκη εάλω από τα στρατεύματα του Μουράτ Β΄*** και υπέστη λεηλασία τριών ημερών. Έως εδώ, δηλαδή, σχετικά με την διαμορφούμενη κατάσταση που επικρατούσε στην περιοχή, αλλά και στον τρόπο που πέρασε η Θεσσαλονίκη στους Οθωμανούς, λίγο πολύ όλοι συμφωνούν. Όσον αφορά, όμως, την άλωση της Θεσσαλονίκης ή την παράδοση αυτής εγείρονται μια σειρά ερωτημάτων.

Στη Θεσσαλονίκη την εποχή εκείνη, πέραν όλων των άλλων χριστιανικών ναών και μοναστηριών, υπήρχε και μια ***Μονή με το όνομα Βλατταίων***[3] ή ***Βλατάδων ή τζαούσμοναστήρ***. Ο ***Απόστολος Παύλος*** στο πρώτο μισό του 1[ου] αι. επισκέπτεται την πόλη αμέσως μετά τους Φιλίππους, ως πρώτο του μεγάλο σταθμό στο δρόμο για τη διάδοση του Χριστιανισμού στην Ευρώπη, ιδρύει τη δεύτερη χριστιανική εκκλησία στον ευρωπαϊκό χώρο και στέλνει αργότερα στους κατοίκους τις ***Α΄ και Β΄ Προς Θεσσαλονικείς Επιστολές*** του. Μια ακόμη πληροφορία που δείχνει και τη δύναμη που είχε η μονή, είναι πως η ύδρευση της Θεσσαλονίκης γινόταν από τις πηγές του ***Χορτιάτη***, οι στην κινστέρνα (δεξαμενή) της Μονής Βλατάδων κι από εκεί διανεμόταν στις βρύσες της πόλης (Πήττας, 2001).

Κατά τη Βυζαντινή εποχή, η περιοχή άκμασε, καθώς χτίστηκαν λαμπρά μοναστήρια με σημαντικότερη τη **Μονή Χορταΐτου**, ερείπια της οποίας σώζονται και σήμερα. Το όνομα του σημερινού χωριού είναι παραφθορά του ονόματος της μονής. Αποτελούσε συχνά αιτία αντιδικίας των Θεσσαλονικέων με τους μοναχούς, που το θεωρούσαν κτήμα της μονής και κάποιες φορές το ρύπαιναν, για να μην είναι πόσιμο για τους κατοίκους. Μερικές φορές αυτές οι αντιδικίες έφταναν μέχρι τον πατριάρχη, για να τις επιλύσει. (Πήττας, 2001).

Όπως μας εξιστορεί ο ***συγγραφέας και λογοθέτης του***

Οικουμενικού Πατριαρχείου Ιέραξ[5] στο «*Χρονικό*» του, ***οι μοναχοί της Μονής Βλατταίων (Βλατάδων) πρόδωσαν την Θεσσαλονίκη στους Τούρκους κόβοντας την παροχή νερού στην πόλη, με αποτέλεσμα να παραδοθούν οι Θεσσαλονικείς μέσα σε τρεις ημέρες.***[6]

«Ἀφ᾽ οὗ δὲ παρεγένετο σουλτᾶνος πρὸς ἐκείνην καὶ Θετταλοὺς ἐκύκλωσε τοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει, ἦν ἀπορία ἐν αὐτῷ μεγίστη περὶ ταύτης, οὐδόλως γὰρ ἠδύνατο ἑλεῖν καὶ ἐκπορθῆσαι τὸ ἄστυ τὸ περιφανὲς τῶν Θετταλῶν τὸ κλέος, ἠθύμει δὲ καὶ ἤσχαλε κ᾽ ἐτήκετο μεγάλως.» Τότε τίνες τῶν μοναχῶν, λέγω, τῶν ρακενδύτων ἐκ τῶν Βλατέων τῆς μονῆς ἐντὸς αὐτοῦ οἰκοῦντες, κατέγραψαν, ἐδήλωσαν ἅπαντα τῷ σουλτάνῳ, γράφουσι δὲ καὶ λέγουσιν. Ὦ κύριε

στρουθίων, ὡς ὀφθαλίχων φωλεὰν ἄνευ μητρὸς μεινάντων, ἤτοι ἀγάπης καθαρᾶς μὴ οὔσης ἐν τοῖς ἔνδον. Τότε τζαούσην φύλακα καθίστησι φυλάττειν τοὺς ἐν μονῇ μονάζοντας προδώσαντας τὴν πόλιν. Τζαούσης δὲ τὴν σήμερον αὐτ᾽ ἡ μονὴ καλεῖται, ἵνα μηδεὶς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοὺς μοναχοὺς ταράξῃ, Ὅθεν καὶ ἀτελεῖς εἰσὶν ἄχρι τοῦ νῦν ἐκ Τούρκων, τὸ ἔργο μνημονεύοντες τῶν μοναχῶν τὸ πάλαι».

Νεοελληνική απόδοση:

«Αφού δε ωρίμασε ή σκέψη τού σουλτάνου για την κατάληψη της πόλεως, εκύκλωσε τους Θεσσαλονικείς, που βρίσκονταν στην πόλη, και τότε αναρωτήθηκε κι απόρησε, πώς θα γινόταν δυνατόν να κυριεύση και να εκπορθήση την πόλη την περήφανη των Θεσσαλονικέων. Και πόθησε και φούντωσε μέσα του η επιθυμία για την κατάκτησή της. Τότε κάποιοι ρακένδυτοι μοναχοί εκ της Μονής Βλατταίων κατέγραψαν τις κινήσεις κι όλα τα εσωτερικά της πόλεως και τα παρέδωσαν στον σουλτάνο με λόγια και γραπτά. «Ώ κύριε σουλτάνε, εσύ που θέλεις ν᾽ άρχης στην Θεσσαλονίκη, λάβε αυτήν κι εμάς και άπαντες σ᾽ αυτήν την πόλη». Τότε (Οι μοναχοί) έκοψαν τους σωλήνες του νερού, που έρχονταν απ᾽ τον Χορτιάτη, και ξέσπασε δίψα παντού αλλά και απορία, για το πώς συνέβη τελικώς αυτό που ο σουλτάνος ποθούσε. Το όρος Χορτιάτης βρίσκεται έξω απ᾽ την Θεσσαλονίκη και στην πόλη γλυκό νερό φέρνει. Όταν ο σουλτάνος έμαθε γι᾽ αυτό, πραγματοποίησε το κόψιμο της παροχής τού νερού. Το έκανε δε πράξη με τον τρόπο που οι μοναχοί τού ᾽χαν πει κι έπιασε την πόλη όπως πιάνεται στην παγίδα το άκακο σπουργίτι και όπως πιάνονται τα ορτύκια στην φωλιά, όταν λείπει η μάνα, αλλά και λόγω της ελλείψεως αγάπης που υπήρχε μεταξύ

4. Παραδοσιακό κονίαμα, γνωστό από την αρχαιότητα. Θεωρείται ισοδύναμο ή εφάμιλλο προς το Ρωμαϊκό κονίαμα, με εξαιρετικές υδραυλικές, μηχανικές και θερμομονωτικές ιδιότητες.

5. Ο ***Ιέραξ*** υπήρξε συγγραφέας και μέγας λογοθέτης του Οικου-

ζωή η την περιουσία του παραδιδομένου. Αυτό ήγαγε από το οθωμανικό δίκαιο και τις προσταγές του προφήτη Μωάμεθ. Όμως, η απόφαση για παράδοση ή μη δεν ήταν στην δικαιοδοσία των κατοίκων της πόλης ή της εκκλησίας, αλλά στους Βενετούς, οι οποίοι την είχαν αρνηθεί, μάλλον λόγω κύρους περισσότερο και λιγότερο από την πίστη ότι θα εμπόδιζαν την κατάκτηση της πόλης.

Οι υπερασπιστές των τειχών ήταν λίγοι, φτωχά εξοπλισμένοι και με χαμηλό ηθικό. Οι Οθωμανοί επιτίθονταν κατά κύματα πλησιάζοντας από το Ανατολικό τείχος της πόλης, το οποίο είχαν διακρίνει ως ευάλωτο. Σύντομα επιτεύχθηκε εκεί το πρώτο ρήγμα, με τους Οθωμανούς να στήνουν σκάλες και να ανεβαίνουν στα τείχη. Έτσι, στις ***29 Μαρτίου 1430, η Θεσσαλονίκη έαλω από τα στρατεύματα του Μουράτ Β'*** και υπέστη λεηλασία τριών ημερών. Έως εδώ, δηλαδή, σχετικά με την διαμορφούμενη κατάσταση που επικρατούσε στην περιοχή, αλλά και στον τρόπο που πέρασε η Θεσσαλονίκη στους Οθωμανούς, λίγο πολύ όλοι συμφωνούν. Όσον αφορά, όμως, την άλωση της Θεσσαλονίκης ή την παράδοση αυτής εγείρονται μια σειρά ερωτημάτων.

Στη Θεσσαλονίκη την εποχή εκείνη, πέραν όλων των άλλων χριστιανικών ναών και μοναστηριών, υπήρχε και μια ***Μονή με το όνομα Βλατταίων***[3] ή ***Βλατάδων ή τζαούσμοναστήρ***. Ο ***Απόστολος Παύλος*** στο πρώτο μισό του 1ου αι. επισκέπτεται την πόλη αμέσως μετά τους Φιλίππους, ως πρώτο του μεγάλο σταθμό στο δρόμο για τη διάδοση του Χριστιανισμού στην Ευρώπη, ιδρύει τη δεύτερη χριστιανική εκκλησία στον ευρωπαϊκό χώρο και στέλνει αργότερα στους κατοίκους τις ***Α' και Β' Προς Θεσσαλονικείς Επιστολές*** του. Μια ακόμη πληροφορία που δείχνει και τη δύναμη που είχε η μονή, είναι πως η ύδρευση της Θεσσαλονίκης γινόταν από τις πηγές του ***Χορτιάτη***, οι οποίες μέσω αγωγού του υδραγωγείου τροφοδοτούσαν τη μεγάλη κινστέρνα δίπλα στο Επταπύργιο, καθώς και τις κινστέρνες της ***Μονής Βλατάδων***, οι οποίες ήταν μέσα στο μοναστήρι και ως εκ τούτου είχαν τη δυνατότητα να ελέγχουν την ύδρευση της πόλης.

Κατά τους Ρωμαϊκούς χρόνους, η περιοχή του Χορτιάτη τροφοδοτούσε τη Θεσσαλονίκη με νερό. Τα ερείπια του ρωμαϊκού υδραγωγείου διατηρούνται ακόμη δίπλα στο

Οικουμενικού Πατριαρχείου Ιέραξ[5] στο «*Χρονικό*» του, ***οι μοναχοί της Μονής Βλατταίων (Βλατάδων) πρόδωσαν την Θεσσαλονίκη στους Τούρκους κόβοντας την παροχή νερού στην πόλη, με αποτέλεσμα να παραδοθούν οι Θεσσαλονικείς μέσα σε τρεις ημέρες.***[6]

«Ἀφ' οὗ δὲ παρεγένετο σουλτᾶνος πρὸς ἐκείνην καὶ Θετταλοὺς ἐκύκλωσε τοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει, ἦν ἀπορία ἐν αὐτῷ μεγίστη περὶ ταύτης, οὐδόλως γὰρ ἠδύνατο ἑλεῖν καὶ ἐκπορθῆσαι τὸ ἄστυ τὸ περιφανὲς τῶν Θετταλῶν τὸ κλέος, ἠθύμει δὲ καὶ ἤσχαλε κ' ἐτήκετο μεγάλως.» Τότε τίνες τῶν μοναχῶν, λέγω, τῶν ρακενδύτων ἐκ τῶν Βλατέων τῆς μονῆς ἐντὸς αὐτοῦ οἰκοῦντες, κατέγραψαν, ἐδήλωσαν ἅπαντα τῷ σουλτάνω, γράφουσι δὲ καὶ λέγουσιν. Ὦ κύριε *και φούντωσε μέσα του η επιθυμία για την κατάκτησή της. Τότε κάποιοι ρακένδυτοι μοναχοί εκ της Μονής Βλατταίων κατέγραψαν τις κινήσεις κι όλα τα εσωτερικά της πόλεως και τα παρέδωσαν στον σουλτάνο με λόγια και γραπτά. «Ώ κύριε σουλτάνε, εσύ που θέλεις ν' άρχης στην Θεσσαλονίκη, λάβε αυτήν κι εμάς και άπαντες σ' αυτήν την πόλη». Τότε (Οι μοναχοί) έκοψαν τους σωλήνες του νερού, που έρχονταν απ' τον Χορτιάτη, και ξέσπασε δίψα παντού αλλά και απορία, για το πώς συνέβη τελικώς αυτό που ο σουλτάνος ποθούσε. Το όρος Χορτιάτης βρίσκεται έξω απ' την Θεσσαλονίκη και στην πόλη γλυκό νερό φέρνει. Όταν ο σουλτάνος έμαθε γι' αυτό, πραγματοποίησε το κόψιμο της παροχής τού νερού. Το έκανε δε πράξη με τον τρόπο που οι μοναχοί τού 'χαν πει κι έπιασε την πόλη όπως πιάνεται στην παγίδα το άκακο σπουργίτι και όπως πιάνονται τα ορτύκια στην φωλιά, όταν λείπει η μάνα, αλλά και λόγω της ελλείψεως αγάπης που υπήρχε μεταξύ των κατοίκων της πόλεως. Κι έβαλε τζαούσηδες (υπαξιωματικούς-λοχίες) δικούς του να φυλάνε, τους ίδιους τους καλόγερους που πρόδωσαν την πόλη. Τζαούσηδων λέγεται και μέχρι σήμερα η μονή (η Μονή Βλατταίων), κι αυτό για να μην τους πειράζει ποτέ κανείς απ' τον στρατό των Τούρκων, κι έμειναν τα δικαιώματά τους μέχρι και σήμερα όπως ήταν απ' αρχής, κι ακόμη μνημονεύεται ανάμεσά μας το έργο αυτό των μοναχών.»*

Επίσης, όπως αναφέρεται στο βιβλίο «*Ο ανέκδοτος Κώδικας 161 της Χίου για τη σύνοδο της Φλωρεντίας, την άλωση από προδοσία της Θεσσαλονίκης το 1430, και τη μάχη της Βάρνας*» (***Νίκος Β. Κοσμάς***), οι καλόγεροι της μο-

3. Το μοναστήρι ιδρύθηκε από τους Κρητικούς αδελφούς Δωρόθεο και Μάρκο Βλαταίο, οι οποίοι ήρθαν στη Θεσσαλονίκη το 1350, μετά την καταστολή της επανάστασης των Ζηλωτών. Εξ ού και τ' όνομα της μονής.

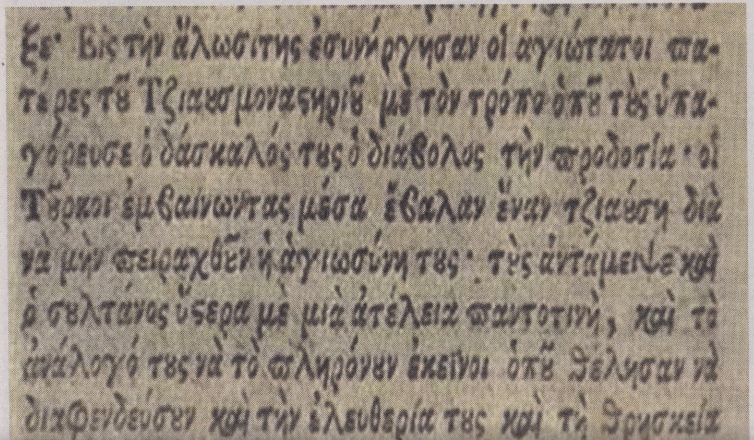
4. Παραδοσιακό κονίαμα, γνωστό από την αρχαιότητα. Θεωρείται ισοδύναμο ή εφάμιλλο προς το Ρωμαϊκό κονίαμα, με εξαιρετικές υδραυλικές, μηχανικές και θερμομονωτικές ιδιότητες.

5. Ο ***Ιέραξ*** υπήρξε συγγραφέας και μέγας λογοθέτης του Οικουμενικού Πατριαρχείου, δηλαδή άνθρωπος της Εκκλησίας. Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1530 μ.χ., έναν αιώνα αργότερα απ' την προδοσία της Θεσσαλονίκης. Ήταν πολυσπούδαστος και πολυγραφότατος κι ασχολήθηκε με θεολογικά, ιστορικά και νομικά θέματα και μελέτες. (Εγκυκλοπαίδεια «*Ήλιος*», λήμμα Ιέραξ.) Χάρις στο έργο του «*Χρονικόν*» διασώθηκε η αλήθεια για την προδοσία των μοναχών. Όπως είδαμε στο άνωθι κείμενο ό προδοτικός ρόλος των κληρικών της *Μονής Βλατταίων* (στα τούρκικα ονομαζόταν Τζαούς-μοναστήρ) συνεχιζόταν τουλάχιστον 150 έτη μετά την πτώση της Θεσσαλονίκης, αφού με την ονομασία τζαούσηδες οι μοναχοί κατείχαν βαθμούς υπαξιωματικών για λογαριασμό των Τούρκων.

6. *Κωνσταντίνος Ν. Σάθας*, «*Μεσαιωνική Βιβλιοθήκη*», τόμος Α', εν Βενετία 1872, «*Ιέρακος Χρονικόν, δια της των Τούρκων Βασιλείαν*», σελ. 256-257 (απόσπασμα, στίχοι 360-385).

νής Βλατάδων υπέδειξαν στον Μουράτ Β΄ τους υπόγειους αγωγούς του υδραγωγείου της Θεσσαλονίκης, που βρίσκονταν στον Χορτιάτη, και του συνέστησαν να κόψει το νερό αν ήθελε η Θεσσαλονίκη να πέσει στα χέρια του σαν «ώριμο φρούτο».[7]

«Ἀμῆ νὰ ἀκούσετε πῶς τὸ ἐπῆρε (την Θεσσαλονίκη) νὰ θρηνήσετε μεγάλως. Τὸ μέρος ὅπου ἔπινεν ὁ λαὸς τῆς συμπρωτεύουσας, ἔρχετον ἀπ' ἔξω ἀπὸ τόπον ὅπου λέγεται τοῦ Χορτιάτη μὲ σωληνάρια-ἀγωγοὺς καὶ ἔμπαινεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Καὶ ὡσὰν ἦρθε αὐτὸς ὁ Σουλτάνος καὶ τὴν ἐπολέμα ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλην, ὅπου δὲ ἠμποροῦσε να τὴν ἐπάρῃ καὶ ἔταζε χαρίσματα μεγάλα καὶ δωρεάς, ὁποῖος τοῦ δείξει να τὴν ἐπάρῃ. Καὶ ὡς ἔμαθον τοῦτο οἱ καλόγεροι τοῦ μοναστηρίου τῶν Βλαταίων, ὅπου εἶναι τὸ μοναστῆρι τους εἰς τὴν καρδίαν τῆς Θεσσαλονίκης, ἔγραψαν γράμμα μιὰ νύχτα καὶ τὸ ἔριξαν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ἔξω εἰς τὸν Σουλτάνον Μουρὰτ Β΄ γράφοντας καὶ λέγοντας ἔτζι: «Ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τῶν Βλαταίων προσκυνοῦμεν τὴν αὐθεντίαν σου καὶ δεόμεθα τοῦ Θεοῦ να σὲ βοηθήσῃ νὰ ἐπάρῃς τοῦτο τὸ κάστρον τὸ περίφημον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ νὰ σὲ ἰδοῦμεν καὶ βασιλέα στὴν Πόλη. Ὅμως διδῶμεν σοῦ εἴδησιν ὅτι ἂν θέλεις νὰ ἐπάρῃς τὸ κάστρον τοῦτο τῆς Θεσσαλονίκης στεῖλε ἀπὸ τὸ φουσᾶτον σου ἀνθρώπους εἰς τοῦ Χορτιάτη τὴν περιοχὴν ὅπου ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ τὸ νερὸ ἐδῶ μέσα στὴν πόλη μας καὶ κόψε τὸ νερὸ νὰ μὴν τρέχῃ καὶ πίνῃ ὁ λαὸς καὶ στανικῶς θέλουν παραδοθῇ καὶ προσκυνήσουν».

ξε· Εἰς τὴν ἅλωσιν της ἐσυνήργησαν οἱ ἁγιώτατοι πα-
τέρες τοῦ Τζιαούς μοναστηρίου μὲ τὸν τρόπον ὁποῦ τοὺς ὑπα-
γόρευσε ὁ δάσκαλός τους ὁ διάβολος τὴν προδοσία· οἱ
Τοῦρκοι ἐμβαίνωντας μέσα ἔβαλαν ἕναν τζιαούση διὰ
νὰ μὴν πειραχθῇ ἡ ἁγιωσύνη τους· τοὺς ἀντάμειψε καὶ
ὁ σουλτάνος ὕστερα μὲ μία ἀτέλεια παντοτινή, καὶ τὸ
ἀνάλογό τους νὰ τὸ πληρώνουν ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλησαν νὰ
διαφενδεύσουν καὶ τὴν ἐλευθερία τους καὶ τὴ θρησκεία

ἰδίους δεσπότας πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγείσθωσαν, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται».[9]

(Κατ' εντολή του Θεού και του Χριστού, διατάσσω [...] Όσοι είναιδούλοι, να εκτιμούν ιδιαίτερα τους κυρίους τους για να μη δυσφημείταιτο όνομα του Θεού και η διδασκαλία Του).

«Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν, ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ του Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται. [...]Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; Τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστι σοι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργὴν ἔκδικος τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι, διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν».[10]

(«Κάθε άνθρωπος πρέπει να υποτάσσεται στις ανώτερες αρχές, διότι δεν υπάρχει καμμιά εξουσία, χωρίς τη θέληση του Θεού, οι εξουσίες δε που υπάρχουν, έχουν ορισθεί από τον Θεό, εις τρόπον ώστε, εκείνος που αμφισβητεί την εξουσία, αντιτάσσεται στη διαταγή του Θεού. Όσοι δε, δεν υπακούουν θα τιμωρηθούν. Θέλεις να μη φοβάσαι την εξουσία; Κάνε το καλό και θα επαινεθείς από αυτήν, διότι η εξουσία είναι υπηρέτης του Θεού και αποβλέπει στο καλό σου. Εάν όμως πράξεις το κακό, τότε να φοβάσαι, διότι δεν είναι έτσι άσκοπα ζωσμένη με το μαχαίρι, έτοιμη να εκδικηθεί εκείνον που κάνει το κακό. Επομένως πρέπει να υποτάσσεσθε, όχι μόνον για να αποφύγετε την οργή, αλλά και δια λόγους συνειδήσεως»).

Μπορεί το *«καλύτερα φέσι οθωμανικό παρά τιάρα παπική»*, να μην ακούστηκε στα γενόμενα της Θεσσαλονίκης αλλά του Βυζαντίου, γεγονός πάντως παραμένει το ότι η εκκλησία είχε ταχθεί αναφανδόν υπέρ της οθωμανικής κατοχής.

Τα συμφέροντά της απειλούνταν από την συνένωση των εκκλησιών μιας και θα είχαν δευτερεύοντα ρόλο. Αυτή ήταν η διαχρονική απαίτηση του πάπα και των δυτικών. Να αναγνωριστεί το δυτικό ιερατείο πρώτο τη τάξει. Σε αντίθεση με αυτό, η οθωμανική στο πλευρό των Οθωμανών ενάντια στην δυτική δυναστεία, με σκοπό να επαναφέρουν τους Οθωμανούς στην κυριαρχία.

Όλα αυτά δεν ήταν άγνωστα, λοιπόν, το 1430 στην Θεσσαλονίκη και φυσικά στους μοναχούς της *Μονής Βλατάδων ή τζαούς μοναστήρ*. Αν σε αυτά συμπεριλάβουμε την ανοχή των Οθωμανών στην θρησκεία και τα προνόμια προς αυτούς, που εκπορεύονταν από το Ισλάμ και τον προφήτη τους Μωάμεθ σε αυτούς που προσκυνούν, έχουμε το ψηφιδωτό της προδοσίας μπροστά μας. Φυσικά και σε αυτό πρέπει να συμπεριληφθεί, επίσης, προς επικύρωση των επιχειρημάτων και ο μετέπειτα τρόπος με τον οποίο πορεύτηκε η εκκλησία στο σύνολο της, καλωσορίζοντας και προσκυνώντας όποιον κατακτητή πέρασε από τον ελλαδικό χώρο είτε ξένο είτε ντόπιο.

Φυσικά είχε να προσφέρει ανταλλάγματα στους κατακτητές, γι' αυτό και της άφηναν ακέραια τα δικαιώματα και τη λειτουργία της, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις οι κατακτητές, όπως οι Οθωμανοί, έδιναν περισσότερα. Το κυριότερο αντάλλαγμα που μπορούσε η εκκλησία να παρέχει και το πουλούσε ακριβά, ήταν η δύναμη και η εξουσία που ασκούσε δια μέσω της πίστης πάνω στους ανθρώπους. Έτσι, εξασφάλιζε στον εκάστοτε κυρίαρχο την διατήρηση της κοινωνικής ησυχίας, την εξασφάλιση της υπακοής και εν γένει την πολυπόθητη ευταξία που επιθυμούσε ο κυρίαρχος.

Αυτός ήταν και ένας από τους κυριότερους λόγους, που η οθωμανική κυριαρχία ευδοκίμησε και κράτησε τόσους αιώνες στον ελλαδικό χώρο.

Απάτσι

Πρόσθετη Βιβλιογραφία:

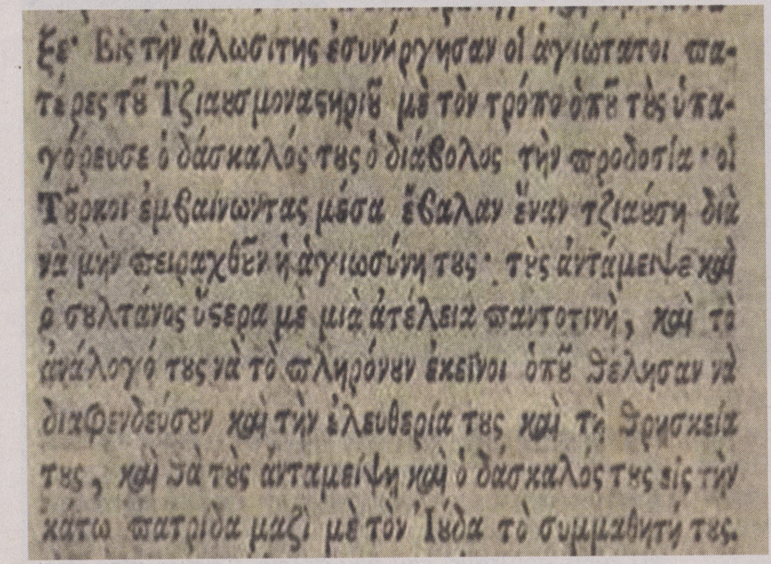
Βακαλόπουλος, Απ. Ε. (1997). *Ιστορία της Θεσσαλονίκης, 316 π.Χ.-1983.* Εκδοτικός Οίκος Αδελφών Κυριακίδη

Πήττας, Ι. (2001). *Θεσσαλονίκη: διαδρομές στα περίξ.* Αυτοέκδοση.

Χεκίμογλου, Ευ. (2001). *Τα μυστήρια της Θεσσαλονίκης.* Θεσσαλονίκη: University Studio Press.

ΟΜΑΔΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

κάτω ἀπὸ τὴν γῆν μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Καὶ ὡσὰν ἦρθε αὐτὸς ὁ Σουλτάνος καὶ τὴν ἐπολέμα ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλην, ὅπου δὲ ἠμποροῦσε να τὴν ἐπάρῃ καὶ ἔταζε χαρίσματα μεγάλα καὶ δωρεάς, ὁποῖος τοῦ δείξει να τὴν ἐπάρῃ. Καὶ ὡς ἔμαθον τοῦτο οἱ καλόγεροι τοῦ μοναστηρίου τῶν Βλαταίων, ὅπου εἶναι τὸ μοναστῆρι τους εἰς τὴν καρδίαν τῆς Θεσσαλονίκης, ἔγραψαν γράμμα μιὰ νύχτα καὶ τὸ ἔριξαν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ἔξω εἰς τὸν Σουλτάνον Μουρὰτ Β΄ γράφοντας καὶ λέγοντας ἔτζι: «Ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τῶν Βλαταίων προσκυνοῦμεν τὴν αὐθεντίαν σου καὶ δεόμεθα τοῦ Θεοῦ να σὲ βοηθήσῃ νὰ ἐπάρῃς τοῦτο τὸ κάστρον τὸ περίφημον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ νὰ σὲ ἰδοῦμεν καὶ βασιλέα στὴν Πόλη. Ὅμως διδῶμεν σοῦ εἴδησιν ὅτι ἂν θέλεις νὰ ἐπάρῃς τὸ κάστρον τοῦτο τῆς Θεσσαλονίκης στεῖλε ἀπὸ τὸ φουσᾶτον σου ἀνθρώπους εἰς τοῦ Χορτιάτη τὴν περιοχὴν ὅπου ἔρχεται ἀπ᾽ ἐκεῖ τὸ νερὸ ἐδῶ μέσα στὴν πόλη μας καὶ κόψε τὸ νερὸ νὰ μὴν τρέχῃ καὶ πίνῃ ὁ λαὸς καὶ στανικῶς θέλουν παραδοθῆ καὶ προσκυνήσουν».

ξε· Εἰς τὴν ἅλωσι της ἐσυνήργησαν οἱ ἁγιώτατοι πατέρες τȣ Τζιαȣσμοναστηρίȣ μὲ τὸν τρόπο ὁπȣ τȣς ὑπαγόρευσε ὁ δάσκαλός τȣς ὁ διάβολος τὴν προδοσία· οἱ Τȣ̃ρκοι ἐμβαίνωντας μέσα ἔβαλαν ἕναν τζιαȣ́ση διὰ νὰ μὴν πειραχθȣ̃ν ἡ ἁγιωσύνη τȣς· τȣς ἀντάμειψε καὶ ὁ σȣλτάνος ὕςερα μὲ μιὰ ἀτέλεια παντοτινή, καὶ τὰ ἀνάλογά τȣς νὰ τὸ πληρόνȣν ἐκεῖνοι ὁπȣ̃ θέλησαν νὰ διαφενδεύσȣν καὶ τὴν ἐλευθερία τȣς καὶ τὴ θρησκεία τȣς, καὶ νὰ τȣς ἀνταμείψῃ καὶ ὁ δάσκαλός τȣς εἰς τὴν κάτω πατρίδα μαζὶ μὲ τὸν Ἰȣ́δα τὸ συμμαθητή τȣς.

Στο βιβλίο με τίτλο *Γεωγραφία Νεωτερική*[8] οι συγγραφείς Δημητριείς, Δανιήλ Φιλιππίδης ιεροδιάκονος και Γρηγόριος Κωνσταντάς ιεροδιάκονος, εν έτη 1791 στο μέρος για την Μακεδονία μάς αποκαλύπτουν τα παρακάτω:

«ὁ σουλτᾶνος ἔστειλε ἕναν στρατηγὸ καὶ τὴν ὑπόταξε. Εἰς τὴν ἅλωσί της ἐσυνήργησαν οἱ ἁγιώτατοι πατέρες τοῦ Τζιαουσμοναστηριοῦ [σημερινή Μονή Βλατάδων] μὲ τὸν τρόπο ὁποῦ τοὺς ὑπαγόρευσε ὁ δάσκαλος τοὺς ὁ διάβολος τὴν προδοσία. Οἱ Τοῦρκοι ἐμβαίνωντας μέσα ἔβαλαν ἕναν τζιαούση διὰ νὰ μὴν πειραχθοῦν ἡ ἁγιωσύνη τους. Τοὺς ἀντάμειψε καὶ ὁ σουλτάνος ὕστερα μὲ μιὰ ἀτέλεια

τῇ ἐξουσίᾳ τῇ του Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται. [...]Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; Τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστι σοι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργὴν ἔκδικος τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι, διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν».[10]

(«Κάθε άνθρωπος πρέπει να υποτάσσεται στις ανώτερες αρχές, διότι δεν υπάρχει καμμιά εξουσία, χωρίς τη θέληση του Θεού, οι εξουσίες δε που υπάρχουν, έχουν ορισθεί από τον Θεό, εις τρόπον ώστε, εκείνος που αμφισβητεί την εξουσία, αντιτάσσεται στη διαταγή του Θεού. Όσοι δε, δεν υπακούουν θα τιμωρηθούν. Θέλεις να μη φοβάσαι την εξουσία; Κάνε το καλό και θα επαινεθείς από αυτήν, διότι η εξουσία είναι υπηρέτης του Θεού και αποβλέπει στο καλό σου. Εάν όμως πράξεις το κακό, τότε να φοβάσαι, διότι δεν είναι έτσι άσκοπα ζωσμένη με το μαχαίρι, έτοιμη να εκδικηθεί εκείνον που κάνει το κακό. Επομένως πρέπει να υποτάσσεσθε, όχι μόνον για να αποφύγετε την οργή, αλλά και δια λόγους συνειδήσεως»).

Μπορεί το «*καλύτερα φέσι οθωμανικό παρά τιάρα παπική*», να μην ακούστηκε στα γενόμενα της Θεσσαλονίκης αλλά του Βυζαντίου, γεγονός πάντως παραμένει το ότι η εκκλησία είχε ταχθεί αναφανδόν υπέρ της οθωμανικής κατοχής.

Τα συμφέροντά της απειλούνταν από την συνένωση των εκκλησιών μιας και θα είχαν δευτερεύοντα ρόλο. Αυτή ήταν η διαχρονική απαίτηση του πάπα και των δυτικών. Να αναγνωριστεί το δυτικό ιερατείο πρώτο τη τάξει. Σε αντίθεση με αυτό, η οθωμανική κυριαρχία στην χειρότερη των περιπτώσεων θα άφηνε το υπάρχον θρησκευτικό καθεστώς ως έχει. Εν τέλει, όπως δείχνουν τα γεγονότα η παράδοση της εκκλησίας και δια μέσου αυτής ολόκληρου του λαού, τους εξασφάλισε μια σειρά από προνόμια, διεύρυναν την εξουσία τους και φυσικά τα κέρδη τους. Αξίζει μόνο να γνωρίζει κάποιος, ότι η εκκλησία επί Οθωμανών έφτασε να κατέχει το 1/3 των γαιών του ελλαδικού χώρου.

Είναι επίσης αλήθεια, πως τα συμφέροντα της εκκλησίας ταυτίστηκαν με τις απόψεις μερίδας του κόσμου και αυτό κυρίως για δύο λόγους. Οι δυτικοί κατακτητές, είχαν αφήσει το αποτύπωμα τους και είχαν υπάρξει οι χειρότεροι εκ των βασανιστών. Μαζί

έχουμε το ψηφιδωτό της προδοσίας μπροστά μας. Φυσικά και σε αυτό πρέπει να συμπεριληφθεί, επίσης, προς επικύρωση των επιχειρημάτων και ο μετέπειτα τρόπος με τον οποίο πορεύτηκε η εκκλησία στο σύνολο της, καλωσορίζοντας και προσκυνώντας όποιον κατακτητή πέρασε από τον ελλαδικό χώρο είτε ξένο είτε ντόπιο.

Φυσικά είχε να προσφέρει ανταλλάγματα στους κατακτητές, γι' αυτό και της άφηναν ακέραια τα δικαιώματα και τη λειτουργία της, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις οι κατακτητές, όπως οι Οθωμανοί, έδιναν περισσότερα. Το κυριότερο αντάλλαγμα που μπορούσε η εκκλησία να παρέχει και το πουλούσε ακριβά, ήταν η δύναμη και η εξουσία που ασκούσε δια μέσω της πίστης πάνω στους ανθρώπους. Έτσι, εξασφάλιζε στον εκάστοτε κυρίαρχο την διατήρηση της κοινωνικής ησυχίας, την εξασφάλιση της υπακοής και εν γένει την πολυπόθητη ευταξία που επιθυμούσε ο κυρίαρχος.

Αυτός ήταν και ένας από τους κυριότερους λόγους, που η οθωμανική κυριαρχία ευδοκίμησε και κράτησε τόσους αιώνες στον ελλαδικό χώρο.

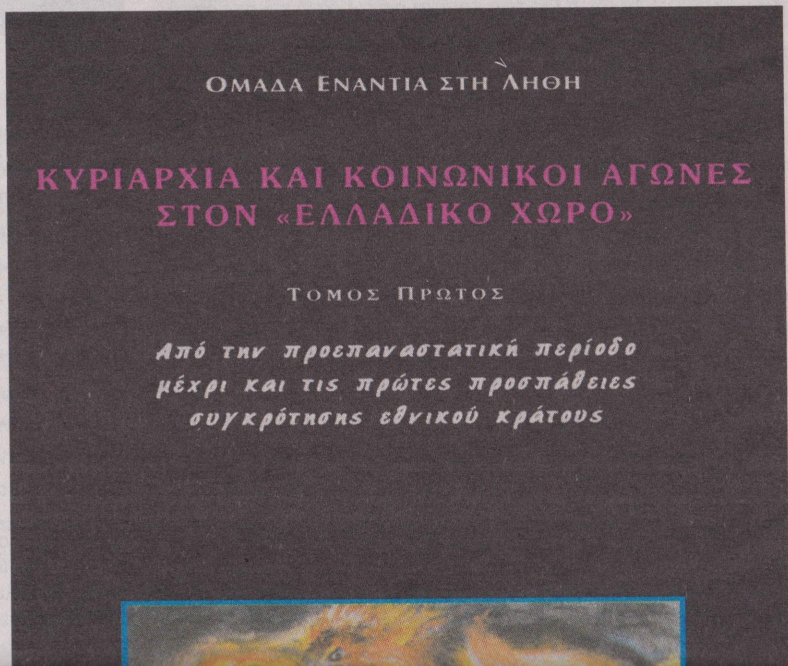
Απάτσι

Πρόσθετη Βιβλιογραφία:

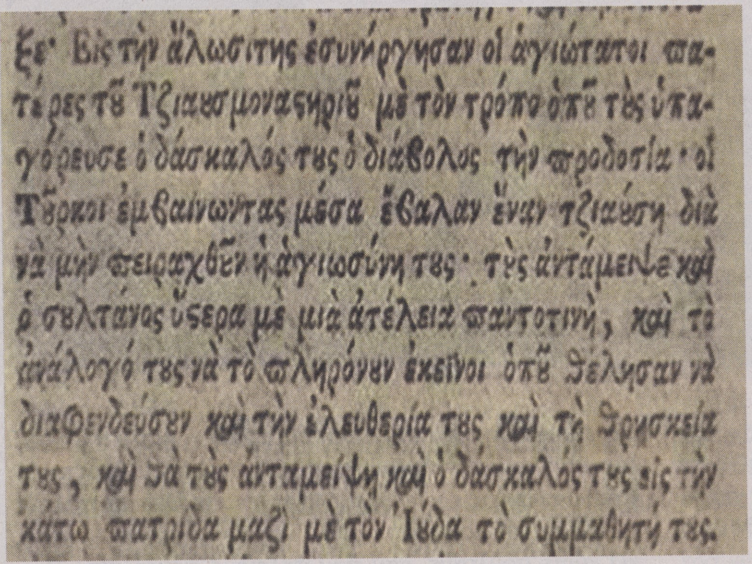
Βακαλόπουλος, Απ. Ε. (1997). *Ιστορία της Θεσσαλονίκης, 316 π.Χ.-1983*. Εκδοτικός Οίκος Αδελφών Κυριακίδη

Πήττας, Ι. (2001). *Θεσσαλονίκη: διαδρομές στα πέριξ*. Αυτοέκδοση.

Χεκίμογλου, Ευ. (2001). *Τα μυστήρια της Θεσσαλονίκης*. Θεσσαλονίκη: University Studio Press.

τρέχη καὶ πίνη ὁ λαὸς καὶ στανικῶς θέλουν παραδοθῆ καὶ προσκυνήσουν».

ξε· Εἰς τὴν ἄλωσι της ἐσυνήργησαν οἱ ἁγιώτατοι πατέρες τοῦ Τζιαουσμοναστηρίου μὲ τὸν τρόπο ὁποῦ τοὺς ὑπαγόρευσε ὁ δάσκαλός τους ὁ διάβολος τὴν προδοσία· οἱ Τοῦρκοι ἐμβαίνωντας μέσα ἔβαλαν ἕναν τζιαούση διὰ νὰ μὴν πειραχθοῦν ἡ ἁγιωσύνη τους· τοὺς ἀντάμειψε καὶ ὁ σουλτάνος ὕστερα μὲ μιὰ ἀτέλεια παντοτινή, καὶ τὸ ἀνάλογό τους νὰ τὸ πληρόνουν ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλησαν νὰ διαφενδεύσουν καὶ τὴν ἐλευθερία τους καὶ τὴ θρησκεία τους, καὶ θὰ τοὺς ἀνταμείψη καὶ ὁ δάσκαλός τους εἰς τὴν κάτω πατρίδα μαζὶ μὲ τὸν Ἰούδα τὸ συμμαθητή τους.

Στο βιβλίο με τίτλο *Γεωγραφία Νεωτερική*[8] οι συγγραφείς Δημητριείς, Δανιήλ Φιλιππίδης ιεροδιάκονος και Γρηγόριος Κωνσταντάς ιεροδιάκονος, εν έτη 1791 στο μέρος για την Μακεδονία μάς αποκαλύπτουν τα παρακάτω:

«ὁ σουλτᾶνος ἔστειλε ἕναν στρατηγὸ καὶ τὴν ὑπόταξε. Εἰς τὴν ἅλωσί της ἐσυνήργησαν οἱ ἁγιώτατοι πατέρες τοῦ Τζιαουσμοναστηριοῦ [σημερινὴ Μονὴ Βλατάδων] μὲ τὸν τρόπο ὁποῦ τοὺς ὑπαγόρευσε ὁ δάσκαλος τοὺς ὁ διάβολος τὴν προδοσία. Οἱ Τοῦρκοι ἐμβαίνωντας μέσα ἔβαλαν ἕναν τζιαούση διὰ νὰ μὴν πειραχθοῦν ἡ ἁγιωσύνη τους. Τοὺς ἀντάμειψε καὶ ὁ σουλτάνος ὕστερα μὲ μιὰ ἀτέλεια παντοτινή, καὶ τὸ ἀνάλογό τους νὰ τὸ πληρόνουν ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλησαν νὰ διαφενδεύσουν καὶ τὴν ἐλευθερία τους καὶ τὴ θρησκεία τους, καὶ θὰ τοὺς ἀνταμείψη καὶ ὁ δάσκαλός τους εἰς τὴν κάτω πατρίδα μαζὶ μὲ τὸν Ἰούδα τὸ συμμαθητή τους».

«Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατ᾽ ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Σωτῆρος μας καὶ του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιτάσσω[...] Ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ ζυγὸν δοῦλοι, τοὺς

7. Ν. Β. Κοσμά, «*Ο ανέκδοτος Κώδικας 161 της Χίου για τη σύνοδο της Φλωρεντίας, την άλωση της Θεσσαλονίκης το 1430 και τη μάχη της Βάρνας*», Αθήνα 1975, σ.21-22.
8. Νεωτερική γεωγραφία 1791, σελ. 254.

να φοβάσαι, διότι δεν είναι έτσι άσκοπα ζωσμένη με το μαχαίρι, έτοιμη να εκδικηθεί εκείνον που κάνει το κακό. Επομένως πρέπει να υποτάσσεσθε, όχι μόνον για να αποφύγετε την οργή, αλλά και δια λόγους συνειδήσεως»).

Μπορεί το «*καλύτερα φέσι οθωμανικό παρά τιάρα παπική*», να μην ακούστηκε στα γενόμενα της Θεσσαλονίκης αλλά του Βυζαντίου, γεγονός πάντως παραμένει το ότι η εκκλησία είχε ταχθεί αναφανδόν υπέρ της οθωμανικής κατοχής.

Τα συμφέροντά της απειλούνταν από την συνένωση των εκκλησιών μιας και θα είχαν δευτερεύοντα ρόλο. Αυτή ήταν η διαχρονική απαίτηση του πάπα και των δυτικών. Να αναγνωριστεί το δυτικό ιερατείο πρώτο τη τάξει. Σε αντίθεση με αυτό, η οθωμανική κυριαρχία στην χειρότερη των περιπτώσεων θα άφηνε το υπάρχον θρησκευτικό καθεστώς ως έχει. Εν τέλει, όπως δείχνουν τα γεγονότα η παράδοση της εκκλησίας και δια μέσου αυτής ολόκληρου του λαού, τους εξασφάλισε μια σειρά από προνόμια, διεύρυναν την εξουσία τους και φυσικά τα κέρδη τους. Αξίζει μόνο να γνωρίζει κάποιος, ότι η εκκλησία επί Οθωμανών έφτασε να κατέχει το 1/3 των γαιών του ελλαδικού χώρου.

Είναι επίσης αλήθεια, πως τα συμφέροντα της εκκλησίας ταυτίστηκαν με τις απόψεις μερίδας του κόσμου και αυτό κυρίως για δύο λόγους. Οι δυτικοί κατακτητές, είχαν αφήσει το αποτύπωμα τους και είχαν υπάρξει οι χειρότεροι εκ των βασανιστών. Μαζί με όλες τις αγριότητες τους, επενέβαιναν και στα θέματα της θρησκευτικής πίστης. Ο θρησκευτικός ανταγωνισμός άλλωστε υπήρξε μεγάλος, από τους άλλοτε αγαπημένους πατέρες της εκκλησίας. Ο άλλος λόγος ήταν η θρησκευτική πίστη του κόσμου, που ενισχύθηκε από τις δυτικές βαναυσότητες και σε πολλές περιπτώσεις, με χαρακτηριστική εκείνη της Πελοποννήσου όπου πολέμησαν

9. Προς Τιμόθεον Α΄, κεφ. 6, στ. 1.
10. Προς Ρωμαίους, Κεφ.13. 1-5.

Αυτός ήταν και ένας από τους κυριότερους λόγους, που η οθωμανική κυριαρχία ευδοκίμησε και κράτησε τόσους αιώνες στον ελλαδικό χώρο.

Απάτσι

Πρόσθετη Βιβλιογραφία:

Βακαλόπουλος, Απ. Ε. (1997). *Ιστορία της Θεσσαλονίκης, 316 π.Χ.-1983.* Εκδοτικός Οίκος Αδελφών Κυριακίδη

Πήττας, Ι. (2001). *Θεσσαλονίκη: διαδρομές στα πέριξ.* Αυτοέκδοση.

Χεκίμογλου, Ευ. (2001). *Τα μυστήρια της Θεσσαλονίκης.* Θεσσαλονίκη: University Studio Press.

